

ЧЪК ПАЛАНЮК ОЦЕЛЕЛИЯТ

Превод от английски: Емилия Ничева-Карастойчева, 2011

chitanka.info

На Майк Кийф и Майк Смит.

На Шон Грант, Хайди Уидън и Мат Паланюк

Агентът в тази книга не е Едуард Хибърт, който представя творенията ми с цялото си чувство за хумор, енергия и вещина.

В тази книга няма герой по-умен от редактора ми Джери Хауърд.

Няма по-безмилостен и по-полезен от Лоис Розентал.

Тази книга нямаше да съществува без вторнишките вечерни писателски „работилници“ в дома на Сузи.

Кой носи страници днес?

47.

Проба, проба. Едно, две, три.

Проба, проба. Едно, две, три.

Сигурно работи. Не знам. Ще ме чуете ли някога? Не знам.

Но ако ме чувате, слушайте. И ако ме чувате, значи сте открили историята как всичко се обърка. Това е записът на полет 2039. „Черната“ кутия, така я наричат, въпреки че е оранжева, а вътре е навита жица, запечатала завинаги всичко оцеляло. Открили сте историята за всичко, което се случи.

Продължавайте.

Дори да нажежите жицата до бяло, тя пак ще ви разкаже същата история.

Проба, проба. Едно, две, три.

И ако слушате, знайте отсега, че пътниците са си у дома. Невредими. Пътниците, както сигурно бихте се изразили, се приземиха на Новите Хебриди. После, когато във въздуха се върнахме само той и аз, пилотът се спусна с парашут над някъде си. Над някаква вода. Океан, както бихте се изразили.

Ще го повтарям непрекъснато, но е вярно. Не съм убиец.

И съм сам тук горе.

Летящия холандец.

И ако ме слушате, значи знаете, че съм сам в пилотската кабина на самолета с цяла тълпа бутилчици с изветряла водка и джин, подредени върху мястото за сядане срещу предните стъкла — контролното табло. В салона стоят недоядените подносчета с пиле по киевски и „Бьоф Строганов“, а климатикът прогонва миризмата на застояла храна. Списанията още са разгърнати на недочетените страници. Седалките са празни, все едно всички са хукнали до тоалетната. От някакви пластмасови слушалки тихо жужи музикален запис.

Тук горе, над облаците, съм само аз, капсулиран в безвремието на боинг 747–400 с двеста неизядени шоколадови кексчета за десерт и

пиано-бар на второ ниво, докъдето мога да се изкача по спираловидната стълба и да си забъркам нещичко за пиене.

Опазил ме Бог да ви отегчавам с всички подробности, но тук горе летя на автопилот, докато свърши горивото. Докато огънят угасне. Така се изрази пилотът. Двигателите ще изключат, един по един, така каза. Уведоми ме точно какво ме очаква. После ме засипа с досадни подробности за реактивните двигатели, ефекта на Вентури, как се набира височина с помощта на задкрилките и как, след като и четирите двигателя изключат, самолетът ще се превърне в 200 000-килограмов парапланер. После, понеже автопилотът ще го насочва по права линия, парапланерът ще започне контролирано спускане, както се изрази пилотът.

Такова спускане, казах му, ще е приятно разнообразие. Не знаеш какво преживях тази година.

Под парашута пилотът беше в безличната си незнайноцветна униформа, скроена сякаш от инженер. Иначе човекът беше много услужлив. Аз не бих се отнесъл толкова любезно към някого, който притиска пистолет в лицето ми и ме разпитва колко гориво остава и докъде ще ни отведе. Каза ми как да вдигна пак самолета, след като той скочи с парашута над океана. И ми разказа най-подробно за „черната“ кутия.

Четирите двигателя са номерирани от първи до четвърти отляво надясно.

Последната част от контролираното спускане е пикиране към земята. Той го нарече пределна фаза, при която се спускаш със скорост деветстотин и шейсет метра в секунда право към земята. Нарече я пределна скорост — скоростта, при която обекти с еднаква маса се движат с еднаква бързина. После той ме затрупа с множество подробности за Нютоновата физика и за кулата в Пиза.

„Не ме цитирай по тези въпроси“ — казва ми. — Отдавна не съм се явявал на опреснителни изпити.

Заяви, че помощният генератор ще продължи да произвежда ток до момента, когато самолетът удари земята.

„Ще имаш климатик и стереомузика — каза ми, — докато усещаш нещо.“

„Доста време мина — отвърнах му, — откакто за последен път усетих нещо.“ Около година. Основната ми задача е да го сваля от

самолета, за да оставя най-сетне пистолета.

Толкова отдавна го стискам, че съм изгубил всякаква чувствителност.

Когато планираш самотно отвличане, забравяш, че вероятно ще се наложи да оставиш заложиците си, за да посетиш тоалетната.

Преди да кацнем в Порт Вила, подтичвах напред-назад из салона с пистолета си, за да нахраня пътниците и екипажа. Искан ли някой освежителна напитка? На кого му трябва възглавница? „Какво предпочитате — питам ги всичките, — пиле или говеждо? Безкофеиново или обикновено?“

Поднасянето на храна е единственото умение, което владее до съвършенство. Проблемът беше, че този път трябваше да сервирам с една ръка, понеже с другата държах пистолета.

Когато се приземихме и пътниците и екипажът заслизаха, аз стоях на вратата на предната кабина и казвах: „Съжалявам. Извинявам се за неудобството. Пожелавам ви безопасно и приятно пътуване и ви благодаря, че избрахте еди-кой си авиолинии.“

После на борда останахме само аз и пилотът и полетяхме отново.

Точно преди да скочи, пилотът ми каза как, когато всеки двигател спира, алармата ще предупреждава: „Изчерпано гориво в първи двигател“ или в трети двигател, или в еди-кой си и прочее, и прочее. Спрат ли всички двигатели, единственият начин да продължиш да летиш, е да държиш носа горе. Дърпаш назад лоста за управление. Той го нарича ръчката. За да задвижиш елеваторите на опашката. Губиш скорост, но поддържаш височината. Струва ти се, че имаш избор, бързина и височина, но въпреки това ще се забиеш в земята.

„Стига толкова — казвам му. — Няма да се явявам на изпит за пилоти.“ Ходи ми се до тоалетната, та две не виждам. Просто искам да му видя гърба.

Забавяме до 175 възела. Да не ви отегчавам с подробности, но се спускаме до триста хиляди метра и отваряме вратата. Пилотът изчезва и преди да затвора вратата, аз заставам на прага и пикая след него.

Най-прекрасното усещане в живота ми.

Ако може да се вярва на сър Исак Нютон, не би трябвало да съм възпрепятствал пътя на пилота надолу.

Та така. Сега летя на запад на автопилот с осемстотин и деветнайсет километра в час, истинска въздушна скорост, и при тази

скорост и посока слънцето не помръдва от мястото си през цялото време. Времето е спряло. Летя над облаците над Тихия океан, летя към гибелта, към Австралия, към края на житейската си история — права линия на югозапад, докато и четирите двигателя излязат от строя.

Проба, проба. Едно, две, три. Още веднъж — слушате „черната“ кутия на полет 2039.

И на тази височина, слушайте, и при тази скорост с празен самолет пилотът казва, че горивото ще стигне за шест или седем часа.

Затова ще се постарая да побързам.

„Черната“ кутия ще запише всяка дума, която произнасям в пилотската кабина. И историята ми няма да се раздробява на билиони кървави частици и да изгори с хилядите тонове горящ метал. И след като самолетът се разбие, хората ще потърсят записа и историята ми ще оцелее.

Проба, проба. Едно, две, три.

Точно преди да скочи — докато военните самолети ни следваха като сенки, невидимите радари опипваха пътя ни, двигателите пищяха, а въздухът виеше край зейналата врата — пилотът с парашута застана на прага и извика:

— Защо си се заинатил да умреш?

А аз му изкрещях непременно да изслуша записа.

— Тогава запомни! — извика ми той. — Разполагаш само с няколко часа. И не забравяй, че не знаеш кога точно ще свърши горивото. Винаги рискуваш да умреш по средата на житейската си история.

— Нищо ново под слънцето — изкрещях му аз. — Кажи ми нещо, което не знам.

И пилотът скочи. Аз се изпиках и затръшнах вратата. В пилотската кабина бутам дросела напред и дърпам ръчката за елеваторите назад, за да набера достатъчно височина. Остава само да натисна бутона и автопилотът поема щафетата. Връщаме се в изходна позиция.

Та така. Ако я слушате сега — неразрушимата „черна“ кутия на полет 2039 — вървете и вижте къде е завършил пределното си спускане самолетът и какво е останало от него. Видите ли бъркотията и кратера, ще разберете, че не съм пилот. Ако слушате, значи знаете, че съм мъртъв.

Разполагам с няколко часа да ви разкажа историята си.
И може би все някак ще успея да я разкажа както трябва.
Проба, проба. Едно, две, три.

Небето е синьо и неопетнено във всички посоки. Слънцето е огромно и огнено и точно пред мен. Нося се върху облаците. Навеки прекрасен ден.

Да започваме тогава от птичи поглед. Да започнем от самото начало.

Полет 2039, ето какво всъщност се случи. Първи дубъл!

И.

Само за протокола — в момента се чувствам страхотно.

И.

Вече загубих десет минути.

И.

Начало!

46.

Така живея, че не успявам дори да овалям една телешка пържола в галета.

Някои вечери е различно — риба или пиле. Но щом понеча да потопя месото в разбитото яйце, някоя смутна душа тутакси ми се обажда по телефона.

Така е почти всяка нощ.

Днес ми звъни момиче от дискотека. Единствената дума, която успявам да различа, е „отзад“.

Тя казва: „задник“.

Казва и нещо, което би могло да е „мишка“ или „нищо“. Няма начин да попълня празнотите и ето ме в кухнята — сам и крещящ да надвикам танцувалния коктейл. Гласът е младежки, но долавям умора, решавам да я попитам дали ми се доверява. Изморена ли се чувства или наранена? Питам я, ако има само едно средство да сложи край на болката, дали ще се възползва?

Златната ми рибка плува развълнувано в аквариума върху хладилника и аз се пресягам и пускам един валериан във водата.

Крещя на момичето: до гуша ли ѝ е дошло?

Крещя ѝ: „Няма да стоя тук и да те слушам как хленчиш.“

Да се мъча да променя живота ѝ е огромна загуба на време. Хората не искат животът им да потръгне. Никой не иска проблемите му да секнат. Драмите им. Лудостите им. Да разплетат конците на историите им. Да разчистят кашите им. Защото какво ще им остане? Само голямото страшно неизвестно.

Повечето, които ми се обаждат, вече знаят какво искат. Някои искат да умрат, но очакват одобрението ми. Някои искат да умрат, но им трябва малко насърчение. Лек подтик. Склонните към самоубийство не се отличават с особено чувство за хумор. Една погрешна дума, и на другата седмица са некролог. И без това не се задълбочавам много-много в повечето обаждания. В повечето случаи решавам кой да умре и кой да живее само по интонацията на човека.

С момичето от дискотеката сме в задънена улица, та ѝ казвам:

— Самоубий се.

— Какво? — чувам я.

Самоубий се.

— Какво? — казва тя.

Опитай с барбитурати и алкохол и си пъхни главата в сухо найлоново пликче.

— Какво? — казва тя.

С една ръка няма как да оваляш пържола в галета и аз ѝ крещя — сега или никога. Дръпни спусъка или недей. С нея съм. Няма да умре сама. Но не разполагам с цяла нощ.

Звучи като част от танцовия коктейл, а когато тя се разплаква не на шега, аз затварям.

Не ми стига телешката пържола, ами тези хора искат да им подредят живота.

Стискам телефона с една ръка и се мъча да полепя галета по другата пържола. Защо трябва да е толкова трудно? Топиш пържолата в сурово яйце. После я изцеждаш и накрая — трохите. Проблемът с котлета е, че се провалям с галетата. На някои места месото е оголено. На други слоят е толкова дебел, че не личи какво има отдолу.

Навремето се забавлявах много. Хората ти се обаждат, преди да извършат самоубийството. Обаждат се жени. Стоя по боксерки със златната си рибка в мръсната кухня, овалвам пържола в галета и слушам нечии молитви. Сервирам напътствия или възмездие.

Обаждат се мъже. Заспал съм дълбоко и телефонът звъни. Звънят по цяла нощ, ако не изключи телефона. Някакъв несретник звъни посред нощ, когато затварят баровете, и ми казва, че седи по турски на пода в апартамента си. Заспи ли, винаги го спохождат ужасни кошмари. В сънищата си вижда как се разбиват самолети, пълни с хора. Толкова е истинско, а никой не му помага. Не може да спи. Не му помагат. Казва ми, че притиска дуло на револвер към брадичката си, и настоява да му посоча една убедителна причина да не дръпне спусъка.

Не може да живее с виденията от бъдещето и неспособен да спаси никого.

Обаждат се жертви. Хронични страдалци. Обаждат се. Разнообразяват дните ми. По-добре от телевизията.

Казвам му: „Давай! Сънен съм. Три през нощта е, а сутринта съм на работа.“ Казвам му: „Побързай, че ще заспя пак. Дърпай спусъка.“

Обяснявам му, че светът не е чак толкова прекрасен, та да остава тук и да страда. Свят, дрън-дрън.

Работата ми е да почиствам къщи. Черноработник на пълен работен ден. Бог на хонорар.

Опитът ми подсказва да отдръпна телефона от ухото си, когато дочуя нежното прищракване на спусъка. Следва гръм, статично електричество и някъде, на някакъв под издрънчава слушалка. Аз съм последният, разговарял с него, и заспивам дълбоко още преди звънът в тъпанчетата ми да започне да стихва.

Следващата седмица ще чакам некролога — колонка от шест реда за нищо съществено. Некрологът е необходим. Иначе ще се чудиш дали се е случило, или е било просто сън.

Не очаквам да разберете.

Става дума за по-различно развлечение. Тръпка е да притежаваш такава власт. В некролога мъжът с револвера се казваше Тревър Холис и откритието, че е истински, е чудесно. Убийство е, но не е. Зависи на кого ще го припишете. Дори не мога да твърдя, че посредничеството при кризисни ситуации беше моя идея.

Истината е, че светът е ужасен и аз прекратих страданията му.

Идеята се породи случайно, когато един вестник писа за действителна гореща линия за критични ситуации. Във вестника бяха дали моя телефон по погрешка. Печатна грешка. Никой не прочете поправката, която публикуваха на другия ден, и хората започнаха да ми звънят денонощно с проблемите си.

Не мислете, моля ви, че съм тук в ролята на спасител. Да бъдеш или не, аз не отговарям за решението. И не ми е чуждо желанието да разговарям с жените така. Уязвими жени. Емоционални развалини.

„Макдоналдс“ без малко не ме наеха веднъж, а аз кандидатствах само за да се срещам с по-млади жени. Чернокожи, латиноамериканки, бели, китайки. На видно място във формуляра за кандидатстване пишеше, че „Макдоналдс“ наема хора от различни раси и етнически групи. Момичета, момичета, момичета, в бюфетен стил. Във формуляра е отбелязано също така, че ако страдате от някое от следните заболявания:

хепатит А
салмонела
шигелоза
стафилококи
гиардиаза

или кампилобактер, не можете да работите в „Макдоналдс“. Това е по-сигурна гаранция, отколкото ако се запознавате с момичета на улицата. Винаги трябва да се внимава. Поне в „Макдоналдс“ са заявили черно на бяло, че са чисти. Плюс това шансът да са млади е много голям. Пъпчиво млади. Кикотещо се млади. Наивно млади и глупави като мен.

Осемнайсет, деветнайсет, двайсетгодишни момичета, с които искам само да разговарям. Колежанки. Гимназистки. Еманципирани екземпляри от малцинствата.

Също като момичетата-самоубийци, които ми се обаждат. Повечето са толкова млади. Разплакани пред уличните телефони, с мокри от дъжда коси, те ми се обаждат да ги спася. Свити на кълбо в леглото дни наред. Обаждат се на мен. Месията. Обаждат ми се. Спасителят. Хлипат, задушават се и ми разказват всичко, което пожелае, до най-малката подробност.

Толкова е прекрасно понякога да ги слушаш в мрака. Момичето ми се доверява. Стиснал слушалката с една ръка, мога да си представя, че другата ми ръка е тя.

Не че искам да се ожена. Боготворя мъжете, посветили се на затворнически режим.

След като вестникът поправи грешката с телефонния номер, обажданията понамаляха. Хората, които ми звънях отначало, или бяха мъртви, или им беше втръснало от мен. Не се обаждаха нови. Не ме наеха в „Макдоналдс“ и изработих купчина големи лепкави обяви.

Обявите трябва да изпъкват. Да се разчитат лесно нощем дори от хора, просълзени от наркотици или алкохол. Моите обяви са черно-бели. Черните букви казват: „Дайте на себе си и на живота си последен Шанс. Обадете ми се за помощ.“ Следва телефонният ми номер.

Втората ми обява беше: „Ако сте младо, сексуално разкрепостено момиче с проблеми с алкохола, потърсете необходимата

помощ. Обадете се.“ Следва номерът ми.

Послушайте ме. Не разлепайте от втория вид обява. Някой от полицията непременно ще ви посети. Ще ви издирят чрез телефонния номер и ще впишат името ви в списък с вероятни измамници. И докато свят светува, ще чувате тихото прищраковане, щрак... щрак... на подслушвателното устройство.

Доверете ми се.

Ако разлепите първата обява, хората ще започнат да ви се обаждат, за да признават грехове, да се оплакват, да искат съвет, да търсят одобрение.

Момичетата, които срещате, никога не са особено далеч от най-лошия си сценарий. Харем от жени ще стискат телефонните слушалки с побелели кокалчета и ще ви молят да им се обадите пак, непременно, моля ви, обадете се пак. Моля ви.

Наречете ме сексуален хищник, ако щете, но когато си представям хищници, се сещам за лъвовете, тигри, големи котки, акули. Не става дума за връзка хищник-жертва. Нито за мършояд, лешояд, разкикотена хиена пред труп. Нито за паразит и приемник.

Всички сме нещастни заедно.

Става дума за обратната страна на престъпление без жертва.

Най-важното е да разлепите обявите по обществените телефони. Пробвайте в мръсни телефонни кабинки край мостове над дълбоки води. До барове, от които изхвърлят самотниците, когато изтече работното време.

За нула време сте в бизнеса.

Ще ви трябва един от онези телефони със спикер, за да звучи гласът ви, сякаш идва от дълбоко. Тогава хората в криза ще ви се обаждат и ще чуват как пускате тоалетното казанче. Ще чуват бученето на сокоизстисквачката и ще разбират, че пет пари не давате.

Тези дни ми се иска да имам от онези телефони, безжичните, със слушалки. Нещо като уокмен на човешката нищета. Живей или умри. Секс или смърт. Така ежечасно можете да вземате хендсфрий решения, когато хората се обаждат да обсъдите ужасните им грехове. Опрощавате. Осъждате. Давате на отчаяни мъже телефонните номера на момичета в същото положение.

Като при повечето молитви ще чувате предимно оплаквания и желания. Помогни ми. Изслушай ме. Прости ми.

Телефонът вече звъни отново. Тънкият слой галета върху телешкия котлет е на път да ме сломи, а в слушалката плаче ново момиче. Веднага я питам дали ми се доверява. Питам я дали ще ми разкаже всичко.

Моята златна рибка и аз, и двамата сме тук, и плуваме на място.

Котлетът прилича на изгребан от котешка тоалетна.

За да успокоя момичето, да привлека вниманието му, разказвам историята на моята рибка. Тази рибка е номер шестстотин четирийсет и едно в един живот на постоянно съжителство със златни рибки. Родителите ми купиха първата, за да ме научат какво означава да обичаш и да се грижиш за друго живо Божие създание. Шестстотин и четирийсет рибки по-късно знам само, че всичко, което обичаме, умира. Още щом срещнете онзи, неповторимия, бъдете сигурни, че един ден ще го видите мъртъв и в Земята.

45.

Вечерта, преди да напусна родния дом големият ми брат ми каза всичко, което знаеше за външния свят.

Във външния свят, каза ми той, жените са надарени със сила да променят цвета на косите си. И на очите си. И на устните.

Бяхме на задната веранда и единствената светлина струеше откъм кухненския прозорец. Брат ми Адам ми подстригваше косата както се коси жито. Събираше я в шепа и я срязваше с прав бръснач горе-долу по средата. Хващаше брадичката ми между палеца и показалеца си и ме караше да го погледна право в лицето. Кафявите му очи се стрелкаха ту към единия, ту към другия ми бакенбард.

За да ги изравни, подрязваше първо единия, после другия, после пак първия, пак и пак, докато бакенбардите ми изчезнаха.

Седемте ми по-малки братя седяха на ръба на верандата и търсеха в мрака всички злини, които Адам описваше.

Във външния свят, каза той, хората държат птици в домовете си. Видял го.

Адам беше напускал църковната колония само веднъж, когато със съпругата му отидоха да регистрират женитбата си, за да я узаконят.

Във външния свят, каза той, на хората им гостуват духове, които те наричат телевизия.

Духовете говорят на хората през нещо, което те наричат радио.

Хората използвали нещо, което наричали телефон, защото мразели да бъдат близо до другите, но се страхували да са сами.

Той продължаваше да ме подстригва, като кастреше косата ми, все едно подрязва дърво. Около нас, по дъските на верандата косата се трупаше — не точно подстригана, по-скоро ожъната.

В църковната колония окачвахме торби с отрязана коса в овощната градина, за да плашим сърните. Адам ми обясни, че правилото да не прахосваш нищо е една от благословиите, от които се

отказваш, когато напуснеш църковната колония. Най-тежко е да се отвърнеш от благословията на тишината.

Във външния свят, каза ми той, няма истинска тишина. Не мнимата тишина, когато си запушиш ушите и не чуваш нищо освен сърцето си, а истинската природна тишина.

През седмицата, когато се ожениха, той и Биди Глийсън се качиха на автобуса, придружени от църковен старейшина. По целия път в автобуса било шумно. Автомобилите по шосето край тях бучали. Хората от външния свят казвали нещо глупаво при всяко вдишване, а когато не говорели, радиостанциите им запълвали празнината с подправени гласове на хора, пеещи все една и съща песен.

Адам каза, че другата благословия, от която те лишава външният свят, е тъмнината. Можеш да затвориш очи и да седнеш в гардероб, но не е същото. Нощем в църковната колония цари пълен мрак. Звездите едрейт над нас в този мрак. Виждаш грапавите планински била по луната, вдлъбнатите корита на реките ѝ и гладките ѝ океани.

В нощ без луна и звезди не виждаш нищо, но можеш да си представиш всичко.

Поне така си го спомням.

Мама беше в кухнята. Переше и сгъваше дрехите, които щяха да ми позволят да взема. Татко беше незнайно къде. Повече не ги видях.

Странно е, но хората винаги ме питат дали е плачела. Питат дали баща ми се е просълзил и ме е прегърнал за сбогом. И хората винаги се удивяват, когато кажа „не“. Никой не плака и нямаше прегръдки.

Никой не плачеше и не се прегръцахме, и когато продавахме прасе. Никой не плачеше и не се прегръцахме, преди да заколим пиле или да откъснем ябълка.

Никой не лежеше буден нощем, питайки се дали житото, което отглеждаме, наистина е произпълнено от щастие и чувство за осъществен дълг, когато го месят за хляб.

Брат ми просто ми подстригваше косата. Мама приключи с гладенето и седна да шие. Беше бременна. Помня, че винаги беше бременна, и сестрите ми седяха около нея, разстлали поли по пейките или по пода, и шиеха.

Хората винаги питат какво съм изпитвал — страх, вълнение или какво.

Според църковната доктрина само първородният син Адам щеше да се ожени и да остарее в църковната колония. Навършихме ли седемнайсет, всички ние, останалите, аз и седемте ми братя и петте ми сестри, щяхме да тръгнем на работа. Татко живееше тук, защото беше първороден син на родителите си. Мама живееше тук, защото църковните старейшини я бяха избрали за татко.

Хората винаги остават толкова разочаровани, когато им кажа истината, че никой от нас не живееше в потисническа анархия. Никой от нас не мразеше Църквата. Просто живеехме. Никой от нас не се измъчваше от кой знае какви чувства.

В това се състоеше същинската дълбочина на вярата ни. Наречете го плиткоумие или дълбокоумие. Не се страхувахме от нищо. Така вярвах израсналите в църковната колония. Всичко случващо се в света е Божие постановление. Поставена задача. Сълзите или радостта само ти пречат да си полезен. Чувствата са упадъчни. Очакванията и съжаленията — глупав лукс. Разточителство.

Това беше в основата на вярата ни. Не можеш да научиш нищо. Можеш да очакваш всичко.

Във външния свят, каза Адам, са сключили сделка с дявола, за да задвижват автомобилите си, а самолетите им се носят в небесата. Злото течало по електрически жици и учело хората на леност. Прибирали съдовете си мръсни в шкафа и шкафът ги измивал. Водата отнасяла по тръби боклука и лайната им, та друг да отговаря за тях. Адам приклеци брадичката ми между палеца и показалеца си, приведе се да ме погледне право в лицето и каза, че във външния свят хората гледали в огледала.

Точно пред него в автобуса хората имали огледала и всички се озъртали да видят как изглеждат. Срамота!

Помня, че дълго след това не се подстригнах, но не помня защо. Косата ми беше настръхнала окосена ливада.

Във външния свят, каза Адам, смятали всичко в машини.

Сервитьорки поднасяли храната.

Единственият път, когато напусна колонията, брат ми, съпругата му и църковният старейшина, който ги придружаваше, отседнали за една вечер в хотел в центъра на Робинсвил, Небраска. И тримата не успели да мигнат. На другия ден автобусът ги върна у дома до края на живота им.

Хотелът, каза ми Адам, е голяма къща, в която много хора живеят, хранят се и спят, но никой не познава никого. Каза ми, че това описва повечето семейства във външния свят.

Църквите във външния свят, каза брат ми, били бакалници, които продават на хората лъжи, скалпени в далечните фабрики на огромни религии.

Каза още много неща, които не помня.

Подстрига ме преди шестнайсет години.

Татко беше създал Адам и мен и всичките си четиринайсет деца, преди да навърши сегашната ми възраст.

Бях на седемнайсет в нощта, когато напуснах дома.

Когато го видях за последен път, татко изглеждаше като мен сега.

Да гледам към Адам, беше все едно да гледам в огледало. Той беше по-голям от мен само с три минути и трийсет секунди, но в Кридишката църква няма такова нещо като близнаци.

Помня, че последния път, когато видях Адам Брансън, си помислих колко мил и колко мъдър е по-големият ми брат.

Ето какъв глупак съм.

44.

В работните ми задължения влиза преглеждането на менюто за днешното вечерно парти. Това означава да хвана автобуса от къщата, където работя, до друга голяма къща и да попитам някакъв странен готвач какво ще ядат гостите. Работодателите ми не обичат изненадите и от мен се изисква да ги предупреждавам отрано дали ще се наложи да ядат нещо затруднително като омари или артишок. Ако в менюто е включено нещо заплашително, трябва да ги науча как да го ядат правилно.

С това си изкарвам прехраната.

Мъжът и жената, собствениците на къщата, която чистя, никога не са там. Такава им е работата. Познавам ги само покрай вещите, които чистя. Научавам нещичко само като разтребвам след тях. Като подреждам бъркотиите им ден след ден. Като превъртам видеокасетите им. „Аналната свита на краля“.

Огромните гърди на Лета Уепънс. Приключенията на малката Пепеляшка.

Когато автобусът ме оставя пред дома им, хората, за които работя, вече са отишли на работа. Когато се прибират у дома, аз вече съм в тесния си апартамент под наем, платим с ваучер — бивша миниатюрна хотелска стая, преди някой да натъпче вътре печка и хладилник, за да вдигне цената. Банята все още е в коридора.

Разговарям с работодателите си само по телефона. Пластмасова кутия върху кухненския плот, която ми възлага кресливо задача след задача.

Иезекил, Деветнайсета глава, седми стих: „... и градовете им опустошаваше“ и прочее^[1], и прочее. Не можеш да жонглираш с цялата Библия в главата си. Няма да остане място да си спомниш малкото име.

Къщата, която чистя от шест години, горе-долу отговаря на очакванията ви — голяма и, естествено, в скъпата част на града. В сравнение с моя квартал. Всички апартаментчета там са като топла

тоалетна дъска. Някой е бил там секунди преди да седнете, и някой ще се намести там в мига, щом станете.

В тази част на града, където всяка сутрин отивам на работа, по стените има картини. Зад входовете има стаи, в които никой никога не влиза. Кухни, в които никой не готви. Бани, които никога не се цапат. Парите, които подхвърлят, за да ме изпитат дали ще ги взема, така де... са най-малко петдесетдоларова банкнота, паднала уж случайно зад тоалетната масичка. Дрехите им изглеждат като проектирани от известен дизайнер.

До телефона с високоговорител лежи дебел бележник, който пълнят с неща за вършене. Искат да инвентаризирам следващите си десет години, задача по задача. В техния свят всичко в живота се превръща в точка от списък. В цел. Виждаш как животът ти се разточва като тесто.

Най-краткото разстояние между две точки е времева линия, график, карта на часовете и минутите ти, маршрут до края на дните ти.

Нищо не показва по-добре правата отсечка от тук до смъртта по-добре от един списък.

„Погледна ли графика ти“, крещи ми телефонът, „искам да знам къде ще те намеря точно в четири следобед в същия този ден след пет години. Изисквам такава точност, ни повече, ни по-малко.“

Виждайки го черно на бяло, някак си винаги оставаш разочарован от постигнатото. Колко малко всъщност си свършил. Резюмето на твоето бъдеще.

Събота е, два следобед. Според дневния ми график трябва да сваря пет омара, за да се упражняват да ги ядат. Ето колко пари изкарват.

Единственият начин да похапна телешко е да го откъсна и да го отнеса у дома, стискайки го в скута си в автобуса.

Тайната на добре сварените омари е нищо и никаква. Първо напълваш тенджерата със студена вода и щипка сол. Може да се използва равно количество вода и вермут или водка. Може да се добавят водорасли, за да подсилят вкуса. Тези основни правила са описани в „Домашна икономика“.

Повечето ми други познания идват от цапаниците, които оставят хората.

Попитайте ме само как се чистят петна от кръв по кожено палто.

Не, наистина, хайде!

Попитайте ме.

Тайната е да четкаш с царевична паста по посока, обратна на косъма. По-трудната част е да си държиш устата затворена.

Ако има кръв по клавишите на пианото, избършете я с талк или сухо мляко.

Не е от най-високо котиращите се професионални умения, но за да почистите кръв от тапети, използвайте нишесте и студена вода. Същото върши работа и за матраци, и за канапета. Номерът е да забравите колко бързо стават тези неща. Самоубийства. Произшествия. Престъпления от страст.

Съсредоточете се върху петното, докато споменът избледнее напълно. Практиката наистина усъвършенства. Ако може да се каже така.

Забравете какво е усещането, когато единственият ви истински талант е да прикривате истината. Бог ви е дарил с умение да извършвате ужасни грехове. Това е призванието ви. Притежавате природна дарба да отричате. Благословия.

Ако може да се нарече така.

Дори след шестнайсет години чистене в хорските къщи, ми се иска да мисля, че светът напредва ли напредва, но всъщност знам, че не е така. Искат се хората да стават по-добри, но не стават. Искат се да мислиш, че можеш да направиш нещо.

Чистейки тази къща ден след ден, единственото, което се усъвършенства, е умението ми да отричам нередното.

Опазил ме Бог да се срещна очи в очи с хората, за които работя.

Не оставайте с впечатление, че не харесвам работодателите си. Социалната асистентка ми е намирала и далеч по-лоша работа. Не ги мразя. Не ги обичам, но не ги мразя. Работил съм за много по-тежки случаи.

Попитайте ме как се перат петна от завеси и покривки за маса.

Питайте ме кой е най-бързият начин да скриеш дупки от куршум в стената на дневна. Отговорът е паста за зъби. За по-големи калибри, забъркайте паста от равни части нишесте и сол.

Наречете ме Гласът на опита.

Реших, че пет омара ще им стигнат да усвоят тънкостите по разтварянето на гърба. Или черупката. Вътре се намират мозъкът или

сърцето, които са търсената плячка. Номерът е да сложиш омарите във водата и тогава да включиш котлона. Тайната е да не бързаш. Да изчакаш поне трийсет минути, докато водата заври. Предполага се, че така омарите умират безболезнено.

Дневният ми график ми напомня да не се помайвам, да излъскам медните съдове до блясък с половин лимон, натопен в сол.

Ще се упражняваме със „слонски“ омари. Наричат ги така, понеже са по около килограм и половина всеки. Омарите под половин килограм са „пилета“. Омарите с липсваща щипка са „бракувани“. Тези, които изваждам от хладилника, увити във влажни водорасли, ще се варят около половин час. И това съм го научил от „Домашна икономика“.

От двете големи предни щипки, по-голямата, по която сякаш се редят кътници, се нарича „трошачка“. По-малката с резците се нарича „резачка“. По-малките странични крака се наричат „ходови крайници“. По долната страна на опашката има пет редици дребни перки, наречени „плавници“. Пак от „Домашна икономика“. Ако предната редица плавници са меки и перести, омарът е женски. Ако са твърди и груби, омарът е мъжки.

Ако омарът е женски, търсете тясна сърцевидна кухня между задните крака. Там женската още носи жива сперма, ако е правила секс в близките две години.

Телефонът звъни, докато слагам омарите — три мъжки и един женски без сперма, в тенджерата на котлона.

Телефонът звъни, докато засилвам огъня само с една степен.

Телефонът звъни, докато си мия ръцете.

Телефонът звъни, докато отивам и си наливам чаша кафе, и добавям сметана и захар.

Телефонът звъни, докато вземам шепа водорасли от плика и ги поръсвам върху омарите в тенджерата. Единият омар вдига щипка да отложи екзекуцията. И трошачките, и резачките са пристегнати с ластичета.

Телефонът звъни, докато пак си измивам и избърсвам ръцете.

Телефонът звъни и аз отговарям.

„Домът на семейство Гастън“, казвам.

— Резиденцията на Гастънови! — крещи ми телефонът. — Повтори! Резиденцията на Гастънови! Кажете го, както ти наредихме.

В „Домашна икономика“ пише, че е правилно да наричаш дома „резиденция“ само в писмена форма. Обсъждали сме го милиони пъти.

Отпивам малко кафе и си поигравам с котлона под омарите. Телефонът продължава да крещи:

— Има ли някой? Ало? Връзката ли прекъсна?

На едно парти мъжът и жената, за които работя, били единствените гости, които не знаели, че трябва да повдигат купичката за изплакване на пръсти със салфетката. Оттогава се пристрастиха към усвояването на етикета. Продължават да твърдят, че е безсмислен и безполезен, но се ужасяват да не пропуснат някой дребен ритуал.

Телефонът не спира да крещи:

— Отговори ми! По дяволите! Кажете ми за партито довчера! Срещу каква храна ще се изправим? Цял ден треперим от страх!

Отварям шкафа над печката и търся инструментите за омари — лешникотрошачка, шило за ядки и платнени салфетки.

Благодарение на моите уроци тези двамата знаят трите приемливи начина да поставяш десертните си прибори. От мен научиха как да пият правилно чай с лед — без да вадят дългата лъжичка от чашата. Трудничко е, но трябва да държите лъжичката притисната към стъклото срещу устните ви, придържайки я между показалеца и средния си пръст. Внимавайте да не си извадите окото. Малцина го знаят. Повечето изваждат мократа лъжица и се озъртат къде да я оставят, за да не изцапат покривката. Или още по-зле — просто я пускат, където намерят, и оставят петно.

Когато телефонът замлъква, тогава и само тогава започвам.

Питам телефона: „Слушаш ли?“

Казвам на телефона: „Представи си поднос за ордьоври.“

Тази вечер, казвам, спаначеното суфле ще е в позиция един часа. Цвеклото ще е в посока четири часа. Месото с бадеми — в другата половина на подноса в позиция девет часа. На гостите ще им трябва нож за него. Месото няма да е обезкостено.

Това е най-добрата ми работа досега — никакви деца, никакви котки, никакви паркетни, та не искам да се оплескам. Ако не ми пукаше, щях да подучвам работодателите си на какво ли не. Например — ближете шербета от купата като кучета.

Или — стисват агнешката пържола със зъби и клатите енергично глава наляво-надясно.

Ужасното е, че най-вероятно ще го направят. Доверяват ми се, защото никога не съм ги подвеждал.

Ако не броим уроците по етикеция, най-тежкото ми задължение е да оправдавам очакванията им.

Попитайте ме как се поправят надупчени нощници, смокинги и шапки. Моята тайна е малко прозрачен лак за нокти от долната страна на отвора.

„Домашна икономика“ няма да ви научи на всички тънкости на занаята, но след известно време ще се усъвършенствате. В църковната колония, където израснах, ни учеха, че за да не капят свещите, трябва да ги киснем в силно подсолена вода. Складирайте свещите във фризера преди употреба. Това са техните домакински сръчности. Запалваш свещта със сурова спагета. От шестнайсет години чистя хорските къщи, но никой не ме е карал да се разхождам със запалена спагета в ръка.

Независимо какво поучава „Домашната икономика“, това не е приоритет във външния свят.

Никой например не ви казва, че зеленият овлажнител прикрива зачервена от плесници кожа. И всеки джентълмен, зашлевен от дама с диамантен пръстен, трябва да знае, че стипцата спира кръвотечението. Затваряте раната с капчица секундно лепило и сте готови да ви снимат за филмова премиера, усмихнати, без шевове и без белези.

Винаги дръжте под ръка червена кърпа за забърсване на кръв и никога няма да се налага да я накисвате предварително.

Дневният ми график ми съобщава, че остря ножа за месо. Продължавам да осведомявам работодателя си какво го очаква на вечерното парти.

Важното е да не се паникьосва. Да, ще трябва да се преборят с омарите.

Ще има само една солница. След печеното ще сервират дивеч. По-точно — гълъби. Ако има нещо по-сложно за ядене от омарите, то това са гълъбите. Трябва да отстришиш десетки костички, при това наконтен тъкмо като за дисекция. След аперитива ще сервират друго вино; шери със супата, бяло вино с омарите, червено с печеното, друго червено с мазното гълъбово предизвикателство. Дотогава масата вече ще е осеяна с архипелази от подправки, сосове и вино — миниатюрните островчета на гостите върху бялата покривка.

Такава ми е работата. Дори в най-добрия случай никой не пита къде ще седи почетният гост.

Изтънчените вечери, описани от мъдреците в „Домашна икономика“, умиротворението с пресни плодове и миниатюрна чаша черно кафе след поредния безупречно ведър и изискан ден, никой не дава пукнат грош за това.

Тази вечер, някъде между супата и печеното, всички край масата ще трябва да разчленят по един голям, мъртъв омар. Трийсет и четирима капитани на индустрията, трийсет и четири преуспели чудовища, трийсет и четири знаменити варвари с черни вратовръзки ще се преструват, че знаят как да се хранят.

И след омара прислугата ще донесе горещи купички за изплакване на пръстите, в които плуват лимонови резенчета, и трийсет и четиримата нескопосани патолози, оплескани с чесън и масло до лактите, ще вдигнат усмихнатите си мазни лица, смучейки месо от някой птичи фенер.

Седемнайсетте години ежедневна работа в частни къщи обогатиха най-вече познанията ми за зашлевени лица, царевица със сметана, очи с тъмни сенки, ударени рамене, счукан чесън, ухапвания от всякакъв вид, никотинови петна, лубриканти, избити зъби, разцепени устни, бита сметана, навехнати крайници, вагинални сълзи, шунка от обезкостен бут, изгаряния от цигара, намачкан ананас, хернии, аборти, петна от домашни любимци, нарязан кокосов орех, извадени очи, навяхвания, рани от залежаване.

Наплачат ли се хубавичко дамите, за които работите, дайте им синя или бледоморава очна линия, за да не личи, че очите им са зачервени. Следващия път, когато някоя избие зъб на съпруга си, дръжте зъба в чаша мляко, докато собственикът му отиде на зъболекар. Междувременно забъркайте бяла паста от цинков окис и карамфилово масло. Изплакнете венците и запълнете празнината с пастата — лесен и скоротечно втвърдяващ се пълнеж.

Третирайте петната от сълзи върху възглавницата също като петната от пот. Разтворете пет аспирина във вода и търкайте, докато изчезнат. Проблемът е разрешен дори ако е зацапано със спирала за очи.

Ако може да се нарече разрешен.

Независимо дали почиствате петна, риба, къща, иска ви се да мислите, че превръщате света в по-добро място, но всъщност само влошавате положението. Въобразявате си, че стига да работите по-усърдно и по-бързо, ще надвиете хаоса, но един ден сменят крушката на лампата на верандата с петгодишен срок на годност и осъзнавате, че ще я смените има-няма още десетина пъти, преди да умрете.

Времето препуска. Нямате — предишната енергия. Забавяте темпото.

Започват да се предават.

Тази година по гърба ми никнат косми, а носът ми расте. Всяка сутрин лицето ми все повече заприличва на кана.

Работата в богаташките къщи ме научи, че най-добрият начин да почистиш кръв от багажник на кола е да не задаваш въпроси. Телефонът казва: „Ало?“

Най-добрият начин да си запазиш добрата работа е да правиш каквото ти кажат.

Телефонът повтаря: „Ало?“

За да почистите червило върху яка, втрийте малко бял оцет.

За упорити протеинови петна като сперма опитайте плакнене със студена солена вода, после изперете както обикновено.

Това са ценни познания от практиката. Не се притеснявайте да си водите бележки.

Когато събирате стъкла от разбит прозорец или от строшена гарафа за уиски, помнете, че филийка хляб обира и най-дребните парченца.

Спрете ме, ако вече го знаете.

Телефонът казва: „Ало?“

Бил съм там. Правил съм го.

„Домашна икономика“ ви учи и какъв е най-подходящият начин да отговорите на сватбена покана. Как да се обръщате към папата. Как да изработите монограм върху сребро. В църковното училище рисуват съвършена картина на свят, изтъкан от изтънчени маниери, чийто режисьор сте вие. Учителите описват нагледно вечерни партита, на които всички знаят как се яде омар.

Но не е така.

Остава ви единствено да се изгубите в нищожните подробности на всекидневието, вършейки едно и също всеки ден.

Чистите камината.
Косите моравата.
Обръщате всички бутилки в барчето.
Косите моравата. Отново.
Излъскват среброто.
Повторете отначало.

И все пак само веднъж ми се иска да докажа, че владеея нещо по-добро. Способен съм не само да прикривам. Светът може да е далеч по-добър, отколкото очакваме. Само попитайте.

Не, наистина. Попитайте ме.

Как се яде артишок?

Как се яде аспарагус?

Питайте ме.

Как се яде омар?

Омарите в тенджерата изглеждат достатъчно умрели и аз вдигам единия. Казвам на телефона: „Първо откъсваш големите предни щипки.“

Другите омари ще прибера в хладилника, за да се упражняват да ги разчленяват. На телефона казвам: „Води си бележки.“

Разчупвам щипките и изяждам месото.

Накланяш омара назад, докато опашката му се отдели от тялото. Отчупваш върха на опашката и изваждаш месото с вилицата за морска храна. Отстраняваш червото по протежение на опашката. Ако е чисто, омарът не е ял нищо от известно време. Дебелото тъмно черво е пълно с изпражнения.

Изяждам месото от опашката.

Вилицата за морска храна, казвам на телефона с пълна уста, е малката тризъба виличка.

После повдигаш черупката (корубата) от тялото и изяждаш зелената храносмилателна жлеза. Изсмукваш медночервената кръв, която се съсирва в бяла лепкава пихтия. Изяждаш кораловите купчинки незрели яйца.

Изяждам всичко.

Омарите са с така наречената „отворена“ кръвоносна система; кръвта се плиска в кухините им и къпе органите.

Дробовете са гъбести и твърди, но могат да се ядат казвам на телефона и си облизвам пръстите. Стомахът е жилавата торбичка,

която прилича на зъби и се намира точно зад главата. Не се яде.

Изгребвам вътрешността на тялото. Изсмуквам оскъдното месо от краката. Отхапвам миниатюрните хриле. Подминавам ганглиите на мозъка.

Спирам.

Откривам нещо невъзможно.

Телефонът крещи: „А после какво? Това ли е всичко? Остана ли друго за ядене?“

Невъзможно е, защото според дневния график е почти три часът. Трябва да съм навън и да прекопавам градината. В четири трябва да оформя цветните лехи. В пет и половина трябва да изкореня салвията и да я заменя с датски ириси, рози, кученца, папрат и чакъл.

Телефонът крещи: „Какво става? Отговори ми! Проблем ли има?“

Сверявам разписанието си и в него пише, че съм щастлив. Продуктивен. Работа усърдно. Черно на бяло е написано, че всичко е наред. Движа се по план. Телефонът крещи: „Какво да правим после?“ Днешният ден е от онези, когато слънцето изгрява, само и само да те посрами.

Телефонът крещи: „Какво следва?“

Правя се на глух, понеже нищо не следва. Почти нищо. И навярно просто светлината ми играе номера, но съм изял почти целия омар, преди да забележа, че сърцето тупти.

---

[1] Цитатите са по изданието на Светия Синод на Българската църква, 1993 г ↑

43.

Според дневния график се опитвам да запазя равновесие. Стоя на върха на стълбата и ръцете ми са пълни с изкуствени цветя — рози, маргаритки, делфиниуми и така нататък. Внимавам да не падна, пръстите ми се присвиват трескаво в обувките. Вземам поредния изкуствен букет, а в джоба на ризата ми е сгънат некролог от миналата седмица.

Мъжът, когото убих миналата седмица, е някъде наоколо. Коего е останало от него. Онзи с револвера под брадичката, дето седеше сам в апартамента си и ме молеше по телефона да му кажа една убедителна причина да не дръпне спусъка. Непременно ще го намеря. Тревър Холис.

Напуснал ни, но завинаги не забравим.

Почива в мир.

Загърбил земния живот.

Или пък той ще ме намери. Отколешната ми надежда.

На върха на стълбата съм — на двайсет, двайсет и пет, трийсет крачки над пода на галерията се преструвам, че каталогизирам поредното изкуствено цвете. Очилата ми се плъзват в края на носа, моливът ми изписва думи в бележника. Екземпляр номер 786, пиша, е червена роза на около стотина година.

Надявам се всички други тук да са мъртви.

Работата ми изисква да украсявам къщата, която чистя, със свежи цветя. Да ги бера от градината, за която трябва да се грижа.

Важно е да разберете, че не плякосвам гробове.

Венчелистчетата и чашката на розата са от червен целулоид. Създаден през 1863 година, целулоидът е най-старият и най-нетрайният вид пластмаса. Записвам в бележника, че листата на розата са от зелен целулоид.

Спирам да пиша и надзъртам над очилата. Надолу, чак в дъното на галерията и толкова далеч, че е само микроскопично черно очертание на фона на огромния витраж, има някой. Витражът е

изображение на някакво място — Содом, Йерихон или Храма на Соломон, лумнал в старозаветни пламъци, безмълвни и ярки. Огнени пламъци като сгърчени червени и оранжеви пера се вият около срутени каменни отломки, колони и корнизи и от тях излиза силует в къса черна рокля и се уголемява. Тя приближава към мен.

И аз се надявам да е мъртва. Тайничко си пожелавам романс с това мъртво момиче. Мъртво момиче. Кое то и да е мъртво момиче. Не съм придирчив.

Лъжа хората, че изследвам еволюцията на изкуствените цветя по време на индустриалната революция.

Предполага се, че пиша дисертация по природен дизайн. Защо съм толкова възрастен? Защото съм докторант.

Момичето е с дълга червена коса, каквато днешните жени си пускат само ако изповядват някоя ортодоксална религия. От толкова високо на стълбата тънките малки ръце и крака на момичето ме карат да надничам и пак да надничам, и да се питам дали някой ден няма да стана педофил.

Макар да не е най-старият екземпляр в изследването ми, розата, която се преструвам, че изучавам, е най-крехката. Женският полов орган — пестикът, който включва близалцето, плодника и яйчника — е от черен кехлибар. Мъжският полов орган — тичинките — е от телени жички с миниатюрен стъклен пращник.

Работата ми изисква да отглеждам цветя в градината, но не мога. Не мога да отгледам и бурен.

Заблуждавам себе си, че съм тук да събирам цветя, свежи цветя за къщата. Крада изкуствени цветя за градината. Хората, за които работя, гледат градината само отвътре и аз набучвам голата земя с фалшива зеленина, папрат и бръшлян, а после забивам изкуствени цветя според сезона. Градината е красива, стига да не се вглеждате твърде отблизо.

Цветята изглеждат толкова живи. Толкова естествени. Толкова умиротворени.

Най-доброто място да откриеш луковици за оранжерията е кофата за отпадъци зад мавзолея. Там са захвърлени пластмасови саксии със спящи луковици — хиацинти и лалета, тигрови лилии, нарциси и минзухари, готови да ги отнесеш у дома и да ги съживиш.

Екземпляр номер 786, записвам си, е открит във ваза в крипта 2387, в най-високата редица в невзрачната южна галерия на седмия етаж в крило „Покой“. Местоположението, записвам си, трийсет метра над пода на галерията, сигурно е причина за почти отличното състояние на розата, намерена върху една от най-старите крипти в едно от първите крила на Колумбийския мемориален комплекс.

После откривам розата.

Какво казвам на хората, които ме виждат тук, е съвсем друга история.

Официалната версия защо съм тук е, че този мавзолей подслонява най-добрите образци на изкуствени цветя от средата на деветнайсети век. Всяко от шестте главни крила — „Покой“, „Блаженство“, „Вечност“, „Умиротворение“, „Хармония“ и „Нова надежда“ — е високо от пет до осемнайсет етажа. Циментовите галерии в стените са дебели по над два метра, за да побират и най-дългите ковчези по дължина. В огромния лабиринт от галерии не циркулира въздух. Рядко идват посетители. И обикновено се задържат за кратко. Средната годишна температура и влажност са ниски и постоянни.

Най-старите екземпляри са наследили културата на викторианския цветен език. Според класиката „Le langage des fleurs“ от мадам Дьо ла Тур пурпурният люляк означава смърт. Белият люляк (*Genus Syringa*) символизира първата любов.

Здравецът означава благородство.

Лютичето — детинска наивност.

Понеже изработвали повечето изкуствени цветя за украса на шапки, мавзолеят приютава най-добрите екземпляри, запазени до наши дни.

Така казвам на хората. Моята официална версия на истината.

Види ли ме някой през деня, в повечето случаи съм кацнал на стълбата с бележник и молив. Задигам поредния букет изкуствени теменуги от някоя крипта високо на стената. „За семинара в колежа“, прошепвам, закрил с длани устата.

Провеждам проучване.

Понякога идвам късно нощем, когато всички са си тръгнали. Обикалям безцелно след полунощ и мечтая някоя вечер да откроя зад ъгъла отворена крипта, а до нея — изсъхнал труп с кожа, спаружена по

лицето, и костюм, втвърден и лекъосан от течностите, изтекли капка по капка от тялото му. Ще се натъкна на този скелет в някоя сумрачна галерия, където цари тишина, нарушавана единствено от бръмченето на флуоресцентната лампа, примигваща с последните си секунди живот, преди да ме остави сам в тъмнината, завинаги с това мъртво чудовище.

Очите на скелета ще са черни дупки и аз искам да видя как се препъва слепешката в мрака и по студената мраморна стена се размазват петна, от изгнила плът, разголваща костите под дланите. Изнурената му уста виси зейнала, изгубеният нос е само две черни кухини, широката риза виси над ключиците.

Търся имена, познати ми от некролозите. Гравирани завинаги тук са имената на хората, послушали съвета ми.

Действай! Самоубий се!

Любим син. Любяща дъщеря. Всеотдаен приятел.

Дръпни спусъка.

Възвишена душа.

Ето ме. Време е за мъст. Предизвиквам те.

Ела и ме вземи.

Искам да ме гонят зомбитата, зажаднели за плът.

Искам да мина край мраморната плоча над някоя крипта и да чуя как нещо дращи и се гърчи вътре. Нощем притискам ухо към студения мрамор и чакам. Именно за това съм тук.

Екземпляр номер 786, записвам в бележника, има стебло от шапкарска мрежа, увито в зелен памук. Листата са от по-ситна мрежа.

Не че съм луд или нещо подобно, просто търся някакво доказателство, че смъртта не е краят. Дори подивели зомбитата да ме сграбчат някоя нощ в някоя тъмна галерия, дори да ме разкъсат на парчета, това поне няма да е абсолютният край. Звучи обнадеждаващо.

Доказва, че съществува някаква форма на живот след смъртта и следователно ще умра щастлив. Затова чакам. Наблюдавам. Ослушвам се. Притискам ухо към всяка студена крипта. Записвам — „никакво движение в крипта 7896“.

Никакво движение в крипта 7897.

Никакво движение в крипта 7898.

Записвам — „екземпляр номер 45 е бяла роза от бакелит“. Най-старата синтетична пластмаса, бакелитът е изобретен през 1907

година, когато един химик загрял смес от фенол и формалдехид. В езика на викторианската култура бялата роза означава тишина.

Денят, в който срещам момичето, е най-добрият за документиране на нови цветя. Това е денят след Деня в памет на мъртвите, когато тълпите са се разотишли и ще се върнат чак след година. Безлюдно е, когато за пръв път виждам момичето, което се надявам да е мъртво.

След Деня в памет на мъртвите разсилният идва с контейнер за отпадъци на колелца и събира всички живи цветя. Цветарите наричат най-нискокачествените цветя „погребални букети“.

С разсилния сме се засичали, но никога не сме разговаряли. Човекът в синята униформа ме хвана веднъж, когато притисках ухо към една крипта. Кръгчето на фенера ме освети, но дори тогава той само извърна очи. Хванал обувката си, аз удрях с тока по стената: „Ехо!“ В морзов код питах: „Чува ли ме някой?“

Проблемът с погребалните букети е, че изглеждат добре само един ден. На другия започват да гният. Тоест цветята клюмват в бронзовите вази, монтирани до всяка крипта, висят потъмнели и повехнали, вонливите им сокове капят върху мраморния под и се съсирват в мухъл, и е твърде лесно да си представиш какво се случва на любимия, запечатан вътре.

След Деня в памет на мъртвите разсилният изхвърля цветята. Вехнещите цветя.

Непокътната остава новата реколта от изкуствени божури, толкова подгизнали от пурпурна боя, че копринените им чашки чернеят. Тази година има и парфюмирани пластмасови орхидеи. Струва си риска да откраднеш дългите изящни лиани от бяла и синя изкуствена коприна.

Най-старите екземпляри са изработени от шифон, дантела, кадифе, жоржет, крепон и бели сатенени панделки. Ръцете ми са пълни с кученца, сладък грах и салвия. Ружи, вечерничета и незабравки. Изкуствени и красиви, но твърди и остри, тазгодишните нови цветя са напръскани с чисти капчици от полиестерна роса.

Тази година това момиче носи с един ден закъснение безличен букет от полиестерни лалета и анемонии — класически викториански букет на скръбта и смъртта, на болката и самотата — а в далечния край на западната галерия, на шестия етаж в крило „Блаженство“, аз стоя

върху своята стълба, вода си записки в полевия бележник и я наблюдавам.

Цветето пред мен е екземпляр номер 237 — следвоенна хризантема от изкуствена коприна. Следвоенна, защото през Втората световна война е нямало достатъчно коприна, нито пък изкуствена коприна и тел, та да правят изкуствени цветя. Военните цветя са от картон или от оризова хартия и дори в постоянните сухи двайсет градуса в Колумбийския мемориален комплекс тези цветя вече са се превърнали в прах.

През мен е крипта номер 678, Тревър Холис, на двайсет и четири, споминал се преди майка си, баща си и сестра си. Най-скъп. Любим син. Помним те с обич. Последната ми жертва. Открих го.

Крипта номер 678 е на редицата високо над пода на галерията. Единственият начин да погледнеш отблизо е или със стълба, или с асансьора за ковчези, и дори от върха на стълбата, две стъпала над безопасната височина, аз съзирам нещо различно в момичето. Нещо европейско. Нещо недохранено. Не че препоръчителната дневна дажба от храна и слънце са критерий за красота по северноамериканските стандарти. Има нещо въсечно в ръцете и краката ѝ, които стърчат възбели от роклята. Представям си я зад телена мрежа. И у мен се надига отчаяна надежда, че може да е мъртва. Така се чувствам, когато гледам стари филми вкъщи и вампирите и зомбитата се надигат от гроба, жадни за човешка плът. Изпитвам същата отчаяна надежда при вида на лакомите немъртви и си мисля: „Моля те, моля те, моля те.“

Копнея да ме сграбчи мъртво момиче. Да допра ухо до гърдите му и да не чувам нищо. Дори да бъда сдъвкан от зомбита е по-окуражително от мисълта, че съм само плът и кръв, кости и кожа. Демон или ангел, или зъл дух, каквото и да е, мечтая да го видя. Призрак или дългокрако чудовище, няма значение, стига да ме улови за ръката.

От шестата редица крипти черната ѝ рокля изглежда изгладена до блясък. Тънките ѝ бели ръце и крака са сякаш стегнато увити в ултрамодерна нискокачествена човешка кожа. Дори от високо лицето ѝ изглежда масово производство.

„Песен на песните“, Седма глава, втори стих: „О, как хубави са нозете ти в сандали, дъще именита! Облите ти бедра са като огърлие...“

Въпреки че навън слънцето огрява всичко, всичко вътре е хладно на допир. Лъчите струят през цветно стъкло. Мирише на дъжд, пропит в циментовите стени. Всичко е като досег на полиран мрамор. Звуците долитат отнякъде — капки стар дъжд, стичащи се из улеите, капки дъжд през таванските прозорци, капки дъжд в непродадените крипти.

Къдрави въздушни силуети от прахоляк, пърхот и косъмчета блуждаят по пода. Хората ги наричат призрочни барабонки.

Момичето вдига очи и няма как да не ме е видяло. После тръгва безщумно с меките си черни обувки по мраморния под.

Лесно можеш да се изгубиш тук. Коридорите се вливат в коридори под странни ъгли. Трябва ти карта, за да откриеш точната крипта. Галериите се нижат една след друга в телескопични пейзажи, толкова безкрайни, че резбованата пейка или мраморната статуя в дъното придобиват неописуеми форми. Меките пастелни тонове на мрамора се повтарят отново и отново, за да не се паникьосаш, след като се изгубиш.

Момичето застава до стълбата и аз съм хванат в капан горе, в ницията земя между нея под краката ми и ангелското небе, изрисувано на тавана. Стената от гладки мраморни крипти ме отразява в цял ръст между епитафите.

Каменна плоча, издигната в чест на...

Възправен тук...

Издигнат в знак на обич...

Самият аз.

Студените ми пръсти се вкопчват в молива. Екземпляр номер 98 е розова камелия от китайска коприна. Безукорното розово показва, че култивираната коприна е изварена в сапунена вода. Теленото стъбло е увито в естествено зелен полипропилен. Камелията трябва да означава ненадминато съвършенство.

Стандартното като маска лице на момичето се вдига към мен от долния край на стълбата. Как да различа дали е жива, или е дух? Не знам. Роклята ѝ ми пречи да видя дали гърдите ѝ се повдигат. Въздухът е твърде топъл, та от устата ѝ да излитат облачета.

„Песен на песните“, Седма глава, трети стих: „Коремът ти е като кръгло блюдо, в което ароматното вино се не свършва; утробата ти — купен пшеница, обиколен с кринове...“

Библията често смесва секса и храната.

Тук, с екземпляр номер 136 — малки раковини, оцветени в розово, за да наподобят розови пъпки, и с екземпляр номер 78, бакелитов нарцис, аз искам да се отпусна в прегръдката на студентите й мъртви ръце и да чуя, че животът няма абсолютен край. Животът ми не е долнокачествен погребален букет, който утре ще изгние и името ми в некролога ще ме надживее.

Този лабиринт от мраморни стени със запечатани в тях хора създава усещане, че сме в препълнена сграда сред многолюдно гъмжило, но същевременно сме сами. Цяла година може да изтече между първия й въпрос и моя отговор.

Дъхът ми замъглява гравирани дати, които обрамчват краткия живот на Тревър Холис. Епитафът гласи:

За света той беше неудачник, но за мен той бе светът.

Тревър Холис, покажи най-тъмната си страна. Предизвиквам те, ела и потърси възмездие.

С отметната глава момичето ми се усмихва. На фона на сивия камък червената му коса пламти и то ми казва:

— Донесъл си цветя.

Ръцете ми трепват и няколко виолетки, маргаритки и далии политат надолу към нея.

Тя улавя една хортензия и казва:

— Никой не е идвал тук след погребението.

„Песен на песните“, Седма глава, четвърти стих: „Двете твои ненки — като две яренца, сърнински близначета.“

Устата й с твърде тънки червени устни изглежда като изрязана с нож. Тя изрича:

— Привет. Аз съм Фертилити.

Вдига цветята и ги протяга нагоре, все едно не съм невъзможно далеч от нея, и пита:

— Откъде познаваш брат ми Тревър?

42.

Казва се Фертилити Холис. Това е името ѝ, без майтап, и именно за нея искам да разкажа на социалната си асистентка на другия ден.

Длъжен съм да се виждам със социалната си асистентка по един час веднъж седмично. В замяна получавам ваучерите, с които си плащам наема. Благодарение на програмата имам право на помощи за жилище. Безплатно държавно сирене, сухо мляко, мед и масло. Осигурена работа. Това са само част от привилегиите, предоставяни от Федералната програма за опазване на оцелелите. Кучешката ми колибка и сиренето от резерва. Кучешката ми работа с всичкото телешко, което мога да отмъкна вкъщи с автобуса. Колкото да свързваш двата края, ни повече, ни по-малко.

Не получаваш най-отбраното, нямаш право на паркинг за инвалиди, но веднъж седмично за един час получаваш социална асистентка. Всеки вторник моята идва в къщата, където работя, с безличната си служебна кола, с професионалното си съчувствие, с папките с историите на подопечните си и с километража, който отмерва разстоянието между визитите на разните ѝ клиенти. Тази седмица има двайсет и четирима. Миналата бяха двайсет и шест.

Всеки вторник идва и ме изслушва.

Всяка седмица аз я питам колко оцелели остават в страната.

Тя е в кухнята с чаша дайкири и тортила-чипс. Обувките ѝ са свалени и платнената ѝ чанта с папки е върху кухненската маса между нас. Тя сваля кламера и прелиства формулярите със седмичната справка за клиентите, за да извади моята най-отгоре. Прокарва пръст по колонка от цифри и казва:

— Сто петдесет и седем оцелели. В цялата страна.

Започва да попълва датата и поглежда часовника, за да впише часа в седмичния ми формуляр. Обръща формуляра към мен, за да го прочета, и ми го подава да се подпиша в долния край. Това доказва, че е била тук. Че сме говорили. Споделяли сме. Подала ми е химикалка. Разтворили сме сърцата си. Чуй ме, излекувай ме, спаси ме, повярвай

ми. Няма да ѝ припишат вината, ако си прережа гърлото, след като си тръгне.

Докато се подписвам, ме пита:

— Познаваше ли жената, която работеше в голямата сиво-кафява къща надолу по улицата?

Не. Да. Така де, знам за кого говори.

— Едра жена. Дълга руса коса на плитка — казва социалната ми асистентка. — Е, преди две нощи излезе от списъка. Обесила се е с кабел.

Социалната асистентка поглежда ноктите си — първо с пръсти, свити към дланите, после с широко разперени пръсти. Започва да рови в платнената си чанта и изважда шишенце със светлочервен лак.

— Е — казва тя, — отдъхнах си. Не я харесвах.

Аз ѝ подавам формуляра и питам:

— Някой друг?

— Един градинар — отговаря.

Разклаща до ухото си светлочервеното шишенце с издължен бял капак. С другата си ръка прелиства формулярите и открива един. Обръща го към мен да видя тазседмичната справка за клиент номер 134, подпечатана с огромна червена дума „ОСВОБОДЕН“. Следва датата.

Печатът е наследство от болнична програма. В някоя друга програма „ОСВОБОДЕН“ е означавало, че пациентът е изписан. Сега означава, че е мъртъв. Никой не искал да поръчва печат с надпис „МЪРТЪВ“. Асистентката ми го каза преди няколко години, когато самоубийствата започнаха отново. Пръст си и в пръст ще се върнеш. Пепел си и в пепел ще се превърнеш. Така се рециклират нещата.

— Изпил е някакъв хербицид — казва тя. Ръцете ѝ въртят капачката: Въртят я. Въртят я, докато кокалчетата ѝ побеляват. — Тези хора са се заинтелигенили да ме изложат.

Чуква шишенцето в ръба на масата и пак се опитва да го отвори.

— Ето — подава ми го през масата. — Отвори ми го, моля те.

Отвинтвам капачката, няма проблем, и ѝ връщам шишенцето.

— Познаваше ли ги? — пита тя.

Ами... не. Не ги познавах. Знам кои са, но не ги помня отпреди. Не ги помнех от детството си, но през последните години ги бях виждал в квартала. Още носеха старото задължително църковно

облекло. Мъжът носеше широки панталони с тиранти и ризи с дълъг ръкав, закопчани догоре дори в най-горещите летни дни. Жената беше с безлична бежова рокля, с каквито ходеха жените в църковната колония. Още си слагаше боне. Мъжът не сваляше широкополата шапка — сламена лете, от черен филц зиме.

Да. Добре де. Виждал съм ги. Набиваха се в очи.

— Когато ги видя — пита социалната асистентка, прокарвайки четчицата, червено върху червено, по дължината на всеки нокът, — развълнува ли се? Натъжават ли те срещите с хора от някогашната ти църква? Разплака ли се? Или се ядоса, като видя хора, облечени както някога, когато си бил част от църквата?

Телефонът звъни.

— Припомнят ли ти за родителите?

Телефонът звъни.

— Разгневен ли си от случилото се със семейството ти?

Телефонът звъни.

— Спомняш ли си живота преди самоубийствата?

Телефонът звъни.

Социалната асистентка казва:

— Ще ми отговориш ли?

След малко. Първо трябва да сверя дневния си график. Вдигам дебелия бележник да ѝ покажа списъка с всичко, което съм длъжен да направя днес. Хората, за които работя, ми звънят, за да ме хванат натясно. Опазил ме Бог да съм вътре и да вдигна телефона, ако точно в тази минута трябва да съм навън и да чистя басейна.

Телефонът звъни.

Според дневния ми график трябва да чистя с пара пердетата в синята гостна. Каквото и да означава това.

Социалната асистентка чупи парченцата чипс и аз ѝ махвам да не вдига шум.

Телефонът звъни и аз отговарям.

Телефонът крещи:

— Какво ще ни кажеш за банката тази вечер?

— Спокойно — отвръщам. — Нищо сложно. Филе от съомга. Моркови на хапки. Задушена цикория.

— Какво е това?

Препечени листа, обяснявам. Ядат се с виличката най-вляво. Със зъбците надолу. Виждали сте задушена цикория. Знам, че знаете какво е задушена цикория. Миналата година ви сервираха на едно коледно парти. Харесвате цикория. Изяжте само три хапки, казвам на телефона. Гарантирам, че ще ви хареса.

Телефонът пита:

— Ще почистиш ли петната от полицата над камината?

В бележника с графика ми тази задача е предвидена за утре.

— О — казва телефонът, — забравихме.

Да. Как не! Забравихте.

Невестулки.

Приличам ви на джентълмен на джентълмените? Грешите и в двата случая.

— Нещо друго, което трябва да знаем?

Днес е Денят на майката.

— О, мамка му! Мътните го взели! — казва телефонът. — Изпрати ли нещо? Прикри ли ни?

Разбира се. Поръчах по един красив букет за майките им и цветарят ще им изпрати сметката.

— Какво написа в картичките?

„На скъпата ми майка, която обичам и винаги помня. Никой любящ син/дъщеря не е имал по-грижовна майка. С най-дълбоки чувства. Следва съответният подпис.“ И накрая послеслов: „Хербарият не отстъпва по прелест на разцъфналото цвете.“

— Звучи добре. Ще ги усмири за една година — казва телефонът. — Не забравяй да полееш всички цветя на слънчевата веранда. Пише го в графика.

После затварят. Не се налага да ми напомнят задачите. Просто държат да имат последната дума.

Тяхна воля.

Социалната асистентка размахва длан с прясно лакираните си нокти пред устата си и ги духа да изсъхнат. Между дългите издишвания пита:

— Семейството ти?

Духа ноктите си.

Пита:

— Майка ти?

Духа ноктите си.

— Помниш ли майка си?

Духа ноктите си.

— Мислиш ли, че е почувствала нещо?

Духа ноктите си.

— Искам да кажа, когато се е самоубила?

Евангелие от Матей, Двайсет и четвърта глава, тринайсети стих:
„А който претърпи докрай, той ще бъде спасен.“

Според графика ми трябва да почиствам филтъра на климатика. Да избърша праха в зелената дневна. Да излъскам месинговите дръжки на вратите. Да рециклирам старите вестници.

Часът почти изтича и аз така и не успях да разкажа за Фертилити Холис. Как се срещнахме в мавзолея. Разхождахме се из галериите цял час и тя ми разказваше за различните течения в изкуството на двајсети век и как изобразяват разпнатия Исус. В най-старото крило на мавзолея, крилото, наречено „Покой“, Исус е изпит и романтичен с огромни влажни женски очи и дълги мигли. В крилото, построено през трийсетте, Исус е реалист с грамадни мускули като супергерой. През четирийсетте, в крилото „Вечност“, Исус става абстрактна сбирщина от плоскости и кубове. Исус от шейсетте е лакирано дърво, скелет а ла датски модернизъм. Исус от шейсетте е сглобен от заковани дъски.

Няма крило от седемдесетте, а в крилото от осемдесетте няма Исус. Има само един и същи светски зелен мрамор и месинг като в супермаркет.

Фертилити говореше за изкуство и ние обикаляхме „Съзерцание“, „Блаженство“, „Покой“, „Вечност“, „Спасение“, „Откровение“ и „Омая“.

Тя ми каза, че името ѝ е Фертилити Холис.

Казах ѝ да ме нарича Тендър Брансън. Това е най-близо до представата ви за име като име.

Всяка седмица отсега нататък тя ще посещава криптата на брат си. Обеща да дойде следващата сряда.

Социалната асистентка пита:

— Минаха десет години. Защо отказваш да си искрен и да споделиш какво изпитваш към покойното си семейство?

— Съжалявам — казвам ѝ, — но наистина трябва да се залавям за работа.

Казвам й, че часът ни е изтекъл.

41.

Преди да стане твърде късно, преди моята самолетна катастрофа да надвисне прекалено близо, трябва да ви обясня името ми. Тендър Брансън. Не е истинско име. По-скоро ранг. Все едно някой от друга култура да нарече детето си Лейтенант Смит или Епископ Джоунс. Или Губернатор Браун. Или Доктор Мур. Шериф Петерсън.

Единствените имена в кридишкото общество са фамилните, фамилното име произлиза от съпруга. Фамилното име е начин да предявиш право на собственост. Фамилното име е етикет.

Моето фамилно име е Брансън.

Рангът ми е Тендър Брансън. Най-ниският ранг.

Социалната асистентка ме попита веднъж дали фамилното име е нещо като благословия или проклятие, когато отреждат работа във външния свят на синовете и дъщерите.

След самоубийствата хората от външния свят си изградиха същата зловеща представа за кридишкото общество, каквато брат ми Адам имаше за тях.

Във външния свят, каза ми Адам, хората са безумни като животни и развратничат с непознати от улицата.

Напоследък хората от външния свят ме питат дали някои фамилни имена се котират по-високо. Или те обричат на по-ниска заплата?

Хората обикновено питат дали някои бащи от сектата Кридиш оплождат дъщерите си, за да си увеличат приходите. Питат дали кастрират децата, на които е забранено да се женят — тоест, кастриран ли си? Питат дали синовете в колонията мастурбират, или правят секс с домашни животни или един с друг — тоест, содомит ли си?

Правил ли съм го? Такъв ли съм?

Непознати ме питат най-безочливо дали съм девствен.

Не знам. Забравям. И не е ваша работа.

За протокола брат ми Адам беше по-голям от мен с три минути и трийсет секунди, но според кридишките стандарти все едно бяха

години.

Понеже кридишката доктрина не признава финализираните на второ място.

Във всяко семейство първородният син се именува Адам и именно Адам Брансън щеше да наследи земята ни в църковната колония.

Всички синове след Адам се именуват Тендър. В семейство Брансън това ме нарежда сред поне осемте Тендър-Брансъновци, които родителите ми изпратиха във външния свят като трудови мисионери.

Всички дъщери — от първата до последната — се именуват Биди.

Тендърите и Бидите са родени да служат.

Навярно и двете думи са жаргон, прозвища на по-дълги традиционни имена, но не знам какви.

Знам, че ако църковните старейшини изберат някоя Биди Брансън да се омъжи за някой Адам от друго семейство, първото ѝ име (рангът ѝ) се променя на Отър.

Омъжи ли се за Адам Максън, Биди Брансън ще стане Отър Максън.

Родителите на въпросния Адам Максън също остават Адам и Отър Максън, докато съпругата на сина им не роди първото си дете. Тогава и към двамата от възрастната двойка обръщението става „Елдър Максън“.

В повечето случаи, докато първородният ѝ син добие свое дете, женската Елдър Максън се е споминала от многото раждания.

Почти всички старейшини бяха мъже. Стига да не се помайваш, на трийсет и пет вече може да си старейшина.

Не е сложно.

Елементарно е в сравнение с външния свят и йерархичната му система от родители, баби и дядовци и прабаби и прадядовци, лели и чичовци, племенници и племеннички, всички до един с различни собствени имена.

В кридишкото общество името разкрива на всички къде ти е мястото. Тендър или Биди. Адам или Отър. Или Елдър. Името ти казва как ще премине животът ти.

Хората ме питат дали съм се ядосал, че са ме лишили от правото да притежавам своя собственост и семейство само защото брат ми е с

три минути и трийсет секунди преднина. Научих се да им казвам „да“. Това искат да чуят хората от външния свят. Но не е вярно. Никога не съм се ядосвал.

Все едно да се гневиш при мисълта, че ако си се родил с по-дълги пръсти, е можело да станеш цигулар.

Все едно да искаш родителите ти да са по-високи, по-стройни, по-силни, по-щастливи. Безсилен си пред някои неща от миналото.

Истината е, че Адам се е родил пръв. И нищо чудно Адам да ми е завиждал, че ще замина и ще видя външния свят. Докато си събирах багажа, него го ожениха за някаква си Биди Глийсън, която почти не познаваше.

Църковните старейшини съставяха сложни таблици и списъци кой се е оженил за коя Биди от еди-кое си семейство, за да не сключват брак „братовчеди“, както ги наричат във външния свят. Когато поредното поколение Адамовци навършваха седемнайсет, църковните старейшини се събираха да им изберат жени, възможно най-отдалечени от семейната им история. Всяко поколение си имаше брачен сезон. В църковната колония живееха почти четирийсет семейства и всяко семейство организираше сватбени празненства у дома. Тендърровците и Бидитата наблюдаваха брачните сезони от периферията.

Бидитата мечтаеха някой ден да им се случи и на тях.

Тендърровците не мечтаеха.

40.

Днес обажданията започват като всяка нощ. Навън е пълнолуние. Хората са готови да умрат заради лошите си оценки в училище. Заради семейните си неприятности. Заради проблемите с приятеля си. Заради досадната си работа. Докато аз се опитвам да нарежа две откраднати агнешки филета.

Хората се обаждат отдалеч, а операторът ме пита дали ще приема за моя сметка всеобщия вик за помощ.

Тази нощ опитвам нов начин за ядене на котлет от съомга, сексапилно завъртане на китката, малък обезоръжаващ жест за работодателите ми, с който да заслепят другите гости на следващото вечерно парти. Дребен паркетен трик, етикетен еквивалент на балните танци. Усъвършенствам показна техника за похапване на лук в сметанов сос. Тъкмо шлифовам безпогрешен начин за забърсване на излишния сос, когато телефонът отново звъни.

Обажда се мъж и се оплаква, че се е провалил на висшата математика втора част.

Въпрос на практика, казвам му. Самоубий се.

Обажда се жена. Децата й били непослушни.

На един дъх й казвам да се самоубие.

Обажда се мъж. Колата му не искала да запали.

Самоубий се.

Една жена пита кога започва късната кинопрожекция.

Самоубий се.

— Не е ли 555–1327? Не разговарям ли с Мурхауз Синеплекс?

Самоубий се, казвам. Самоубий се. Самоубий се.

— Много ли боли, когато умираш? — пита ме момиче.

Е, скъпа, напомням й, повече боли да живееш.

— Просто се чудех — казва тя. — Миналата седмица брат ми се самоуби.

Сигурно е Фертилити Холис. Питам я на колко години е бил брат й? Придавам на гласа си повече дълбочина, преправям го с надеждата

да не ме познае.

— На двайсет и четири — отговаря тя. Не плаче, нищо подобно. Дори не звучи особено тъжна.

Гласът ѝ ме кара да си представя устните ѝ, те ме карат да си представя дъха ѝ, той ме кара да си представя гърдите ѝ.

„Първо послание до коринтяни“, Шеста глава, осемнайсети стих: „Избягвайте блудството... блудникът против собственото си тяло греши.“

С новия си, по-дълбок тембър я подтиквам да ми опише чувствата си.

— Подходящ ли е моментът? — казва тя. — Колебая се. Пролетният семестър е на приключване, а аз наистина мразя работата си. Договорът за апартамента ми под наем изтича. Следващата седмица трябва да си сменям табелата на колата. Ако ще го правя, моментът ми се струва подходящ да се самоубия.

Има много добри причини да живееш, казвам ѝ, и се надявам да не поиска да ѝ изредя няколко. Питам я няма ли някой, който споделя скръбта ѝ по брат ѝ. Може би стар приятел на брат ѝ, който да ѝ помогне да преодолее трагедията.

— Не, няма.

Питам я не посещава ли никой друг гроба на брат ѝ.

— Не.

Нито един ли, питам я. Никой друг не носи цветя на гроба му? Нито един стар приятел?

— Не.

Очевидно съм оставил незабравимо впечатление.

— О! — казва тя. — Чакай. Има един странен образ.

Страхотно. Аз съм странен образ.

Питам я какво има предвид под „странен“.

— Помниш ли онези сектанти, дето се самоубиха до един? — казва тя. — Преди седем-осем години. Всички жители на града, който основали, отишли на църква и изпили отрова и ФБР ги открили хванати за ръце мъртви на пода. Той ми напомня за тях. Не заради отворотелните дрехи, но косата му е подстригана, все едно я е рязал сам със затворени очи.

Беше преди десет години и ми се иска само да затворя телефона.

„Паралипоменон“, Двайсет и първа глава, деветнайсети стих: „... изпадаха вътрешностите... му.“

— Ало? — казва тя. — Там ли си?

Да, казвам. Какво друго?

— Нищо друго — казва тя. — Беше до криптата на брат ми с голям букет цветя.

Виждаш ли, казвам. Точно такъв любящ човек й трябва в тази криза.

— Не мисля — отговаря тя.

Омъжена ли е, питам.

— Не.

Има ли си сериозен приятел?

— Не.

Тогавя опознай този човек, съветвам я. Нека общата ви загуба ви сближи. Възможно е така да открие голямата любов.

— Не мисля — отговаря тя. — Първо на първо ти не си го видял. Искам да кажа, винаги съм се чудила дали брат ми не е хомосексуалист и този странен тип с цветята само потвърждава подозренията ми. Освен това не е привлекателен.

„Плач Иеремиев“, Втора глава, единайсети стих: „... вълнува се утробата ми, сърце ми се къса...“.

Казвам — може би ако беше подстриган по-добре. Защо не му помогнеш? Претвори го.

— Не мисля — отвърща тя. — Твърде е грозен. Прическата му е ужасна. С дълги бакенбарди почти до устата му. Но не като мъжете, които използват брадата, както жените прикриват с грим недостатъците си — двойна брадичка или плоски скули. Този просто няма хубави черти, които да разкриеш. Освен това е съмнителен.

„Първо послание до коринтяните“, Единайсета глава, четиринайсети стих: „Нали и самата природа ви учи, че е безчестие за мъж, ако си оставя коса“.

Няма доказателства, че е содомит, казвам й.

— Какво доказателство ти трябва?

Питай го, казвам й. Няма ли да се видят пак?

— Хмм... — отвърща тя, — обещах му да се срещнем в криптата следващата седмица, но не знам. Не говорех сериозно. Казах го, за да

се отърва от него. Стори ми се толкова окаян и жалък. Цял час вървя подире ми в мавзолея.

Трябва да се срещнеш с него, настоявам. Обещала е. Ами клетият мъртъв Тревър, брат й? Какво ще си помисли Тревър, ако отритне единствения му приятел?

— Откъде му знаеш името? — пита тя.

Чие име?

— На брат ми. Тревър. Спомена името му.

Сигурно тя го е споменала, казвам. Каза го преди малко. Тревър. На двайсет и четири. Самоубил се миналата седмица. Хомосексуален. Може би. Тайният му любовник отчаяно се нуждае от рамото й, върху което да поплаче.

— Всичко си схванал? Добър слушател си — казва тя. — Впечатлена съм. Как изглеждаш?

Грозен, казвам. Отвратителен. Грозна коса. Грозно минало. Никак няма да й харесам.

Питам я дали следващата седмица ще се срещне с приятеля на брат си, може би любовник, вдовец?

— Не знам — отвърща тя. — Може би. Ще се срещна със смотаняка, ако направиш нещо за мен. Сега.

Само не забравяй, казвам й. Открива ти се възможност да прогониш нечия самота. Прекрасна възможност да дариш любов и подкрепа на мъж, който отчаяно се нуждае от твоята любов.

— Майната й на любовта — казва тя и гласът й зазвучава дълбоко в тон с моя. — Разтърси ме!

Не разбирам какво има предвид.

— Знаеш какво имам предвид — отвърща тя.

„Битие“, Трета глава, дванайсети стих: „... Жената, която ми даде Ти — тя ми даде от дървото, и аз ядох“.

Слушай, казвам. Не съм сам. Наоколо е пълно с грижовни доброволци, които посвещават времето си на ближните.

— Хайде — казва тя. — Оближи ми циците.

Обяснявам й, че се възползва от природно грижовната ми природа. Обяснявам й, че трябва да затварям.

— Оближи ме цялата — настоява тя.

Затварям, отговарям й.

— По-силно — казва тя. — По-силно. О, още, още — смее се тя.
— Оближи ме. Оближи ме. Оближи. Ме.

Затварям, казвам. Но не затварям.

Фертилити изрича:

— Знаеш, че ме желаш. Каж ми какво искаш да направя.
Знаеш, че искаш. Поискай нещо ужасно.

И преди да реагирам, Фертилити Холис надава пресеклив креслив оргазмен писък на порнобогиня.

И аз затварям.

„Първо послание до Тимотея“, Пета глава, петнайсети стих:
„защото някои вече се повлякоха подир сатаната“.

Чувствам се евтин, употребен, омърсен и унижен. Мръсен и измамен, и захвърлен.

После телефонът звъни. Тя е. Сигурно е тя и аз не вдигам.

Телефонът звъни цяла нощ, аз стоя буден, чувствам се измамен и не смея да вдигна.

39.

Преди десетина година за пръв път разговарях на четири очи със социалната си асистентка, която е истинска личност с име и кабинет, но не искам да я въвличам в неприятности. Има си достатъчно свои проблеми. Завършила е социология. На трийсет и пет години е и не може да задържи приятелите си. Преди десет години беше на дваайсет и пет, току-що дипломираше се колежанка. Натовариха я да издирва клиенти за проходащата Федерална програма за защита на оцелелите.

Един ден пред входа на къщата, в която работех, се появи полицаи. Преди десет години бях на дваайсет и три и това беше първото ми работно място, защото все още се трудох усърдно. Не знаех друг начин. Градината около къщата винаги беше влажно тъмнозелена и подрязана толкова гладко, че се стелеше пред очите съвършена като зелено палто от норка. Нищо в къщата не изглеждаше занемарено. На дваайсет и три години си въобразявах, че винаги ще се представяш безупречно.

Далеч зад полицаите пред прага на алеята до полицейската кола стояха още двама полицаи и социалната работничка.

Няма как да проумеете колко пълноценен ми се струваше трудът ми до момента, когато отворих онази врата. Цялото ми детство ме подготвяше за това — да ме кръстят и да чистят къщи в порочния външен свят.

Когато хората, за които работех, изпратиха на църквата дарението за първия ми работен месец, аз сияех от щастие. Наистина вярвах, че съдействам за създаването на земен рай.

Независимо как ме гледаха хората, носех задължителното църковно облекло навсякъде — шапката, провисналите панталони без джобове. Бялата риза с дълги ръкави. И в най-голямата жегла не излизех навън без черното палто, независимо колко глупави неща ми подвикваха хората.

— Защо ризата ти е с копчета?

Защото не съм амиш.

— Носиш ли специално тайно бельо.

Сигурно ме мислят за мормон, казвам си.

— Религията ти не забранява ли да живееш извън колонията?

Не съм менонит.

— Не бях виждал хутерит.

И сега не си видял.

Приятно ми беше да се отличавам от света, загадъчен и благочестив. Не криех нищо. Стърчах възвишено като бинтован палец. Като единствения праведник, възпиращ Бог да срути целия Содом и Гомор, врящ и кипящ в търговския център край мен.

Бях спасител на всички, независимо дали го знаеха или не. Надянал тежкото вълнено палто в жегата, бях мъченик, горящ на кладата.

Още по-прекрасно беше усещането да срещнеш някого, облечен като теб. Кафявите панталони или кафявата рокля и еднаквите безформени обувки с картофен цвят. Двама души в пашкула на тих разговор. Съвсем малко ни беше разрешено да си казваме един на друг във външния свят. Три или четири фрази само, та гледахме да не бързаеме, да не изричаме припряно думите. Позволяваха ни да се появяваме на обществени места единствено когато пазаруваме, при това ако изобщо са ни поверили пари.

Срещнехме ли някого от църковната колония, можехме да кажем:

Служи достойно през целия си живот.

Или:

Слава и възхвала Богу за този ден, изпълнен с труд.

Или:

Нека усилията ни отведат всички около нас в Рая.

Или:

Нека склопим очи, изпълнили делото си.

С това репертоарът се изчерпваше.

Виждаш някого, праведен и плувнал в пот в църковната си дреха, и си припомняш няколкото реплики. Двамата се втурват един към друг, но ви е забранено да се докосвате. Никакви прегръдки. Никакви здрависвания. Първият казва едно от разрешените изречения. Вторият отвръща с друго. И така, докато всеки изрече по два реда със сведена глава. После се завръщате към задачите си.

Това е само нищожна част от всички правила, които трябваше да помним. В църковната колония доктрините и правилата запълваха половината ни обучение. Другата половина ни подготвяше да служим — градинарство, етикет, поддръжка на тъкани, чистене, дърводелство, пиене, животни, аритметика, почистване на петна и търпение.

Правилата за външния свят изискваха веднъж седмично да изпращаме изповеди в писмена форма на старейшините в колонията. Да се въздържахме да ядем бонбони. В никакъв случай да не пием и да не пушим. Винаги да сме чисти и спретнати. Да не участваме в развлечения, свързани с масовите медии. Да не се забъркваме в сексуални връзки.

„Евангелия от Лука“, Двайсета глава, трийсет и пети стих: „Но ония, които се сподобиха да получат оня свят и възкресението от мъртвите, нито се женят, нито се мъжат.“

Църковните старейшини представяха целибата като лесен избор — все едно да не играеш бейзбол.

Просто казваш „не“.

Правилата не свършваха. Опазил те Бог да танцуваш. Или да хапнеш рафинирана захар. Или да пееш. Но най-важното правило, което не биваше никога да забравяме, гласеше: „Ако Бог призове членовете на църковната колония, ликувай! Когато Апокалипсисът настане, празнувай, защото всички вярващи трябва да се възнесат при Бог, амин.“

Всички до един.

Независимо колко са далеч. Независимо колко дълго са работили извън църковната колония. Понеже новините по радиото и телевизията бяха забранени, някои членове на църквата можеха да узнаят за Възнесянето след години. Църковната доктрина го наричаше така. Възнесяне. Бягство към Египет. Бягство от Египет. Хората в Библията през цялото време тичат от едно място към друго.

Дори да разбереш след години, в мига, щом узнаеш, си длъжен да намериш пистолет, да изпиеш отрова, да се удавиш, да се обесиш, да се наръгаш или да скочиш.

Да се възнесеш в Небето.

Затова трима полицаи и социалната асистентка бяха дошли да ме вземат.

Полицаят каза:

— Няма да го приемеш леко...

И аз разбрах, че са ме изоставили.

Беше ударил часът на Апокалипсис, на Възнесянето и въпреки усърдния ми труд, въпреки всички пари, които бях спечелил в името на плана ни, земният рай нямаше да се случи.

Преди да си събера мислите, социалната асистентка пристъпи напред и каза:

— Знаем как си програмиран да постъпиш в такъв случай. Ще те задържим под наблюдение, за да го предотвратим.

Когато църковната колония предприе Възнесянето, из цялата страна работеха около петнайсет хиляди членове на Кридиш. След седмица останаха шестстотин. След година — четиристотин.

После се самоубиха дори неколцина социални асистенти.

Правителството откри и мен, и повечето други оцелели чрез писмата с изповеди, които пристигаха веднъж месечно в църковната колония. Не знаехме, че пишем и изпращаме заплатите си на църковни старейшини, които вече са мъртви и са в Рая. Нямаше как да знаем, че социални асистенти четат ежемесечните ни отчети колко пъти сме изругали и са ни споходили нечисти помисли. Социалната асистентка вече знаеше всичко за мен.

Десет години по-късно никога няма да видите оцелелите членове на църквата заедно. Срецнем ли се сега, изпитваме само смущение и погнуса. Загърбили сме най-святата си клетва. Срамуваме се от себе си. Противни сме си. Оцелелите, които все още носят църковното облекло, парадират с болката си. Власеница и пепел. Не са успели да се спасят. Проявили са слабост. Правилата ги няма, но все едно. Всички сме се запътили като експресна доставка към Ада.

И аз бях слаб.

Качих се в полицейската кола, която потегли към центъра на града. Седнала до мен, социалната асистентка каза:

— Ти си невинна жертва на ужасен потиснически култ, но ние ще ти помогнем да си стъпиш на краката.

С всяка минута се отдалечавах все повече от това, което трябваше да направя.

Асистентката рече:

— Разбирам, че имаш проблем с мастурбацията. Искаш ли да го обсъдим?

С всяка изминала минута ми ставаше все по-трудно да изпълня дадения при кръщението обет. Стреляй, режи, души, кърви или скачай.

Светът профучаваше толкова бързо отвън, че очите ми се объркаха.

Социалната асистентка каза:

— Досега животът ти е бил окаян кошмар, но ще се справиш. Чуваш ли ме? Бъди търпелив и ще се справиш.

Това се случи преди десет години и аз още чакам.

По-лесно щеше да е, ако бе посяла семената на съмнението.

Прескачам десет години и нищо не се е променило. Десет години терапия и аз съм горе-долу на същото място. За това едва ли си струва да вдигнеш наздравица.

Все още сме заедно. Днес е седмичният ни сеанс номер петстотин и нещо и днес сме в синята баня за гости. Опазил ви Бог да я сбъркате със зелената, бялата, жълтата или лилавата. Представяте ли си колко пари правят тези хора? Социалната асистентка седи на ръба на ваната, а стъпалата ѝ киснат в няколко сантиметра топла вода. Обувките ѝ са върху затворения капак на тоалетната до чашата ѝ за мартини, пълна със сироп от нар и натрошен лед, суперфина захар и бял ром. На всеки два въпроса се навежда напред с химикалката в ръка, хваща столчето на чашата и я вдига, кръстосала химикалката и дръжката като китайски пръчици.

Последният ѝ приятел бил зачеркнат, каза ми.

Не ми предлага да ми помогне в чистенето.

Отпива глътка. Остава чашата, докато отговарям. Записва в жълтия служебен бележник върху коленете си, задава нов въпрос, отново отпива. Лицето ѝ изглежда като павирано под слоя грим.

Лари, Бари, Джери, Тери, Гери — изгубените ѝ приятели са цял отбор. Казва, че списъците ѝ с изгубени клиенти и изгубени приятели се надбягват.

Тази седмица, казва ми, отбелязали нов рекорден спад, сто и трийсет и двама оцелели в цялата страна, но темпото на самоубийствата намалявало.

Според дневния ми график трябва да почистя фугите между миниатюрните сини шестоъгълни плочки на пода. Разположени една след друга, фугите само в тази баня ще стигнат до Луната и обратно десет пъти и всеки милиметър е почернял от мухъл. Примесена с

цигарения ѝ дим, миризмата на амонячния разтвор, в който топя четката за зъби и търкам, ме замайва и главата ми бучи.

Може би наистина съм малко зашеметен. От амоняка. От цигарения дим. От Фертилити Холис, която продължава да ми звъни у дома. Не смея да вдигна телефона, но съм сигурен, че е тя.

— Да са те заговаряли непознати напоследък? — пита социалната асистентка.

— Получавал ли си телефонни обаждания, които би описал като заплашителни? — пита тя.

Социалната асистентка задава въпроси, стиснала цигарата в уста, и ми прилича на озъбено куче, отпиващо мартини. Цигара, глътка, въпрос; вдишване, отпиване, питане — тя демонстрира всички основни приложения на човешката уста.

Преди не пушеше, но сега ми казва, че все по-трудно понася мисълта да доживее до дълбока старост.

— Ако поне една частица от живота ми се получаваше — казва тя на новата цигара в ръката си, преди да я запали.

В този момент нещо невидимо започва да звъни. Най-после тя натиска бутона на часовника си и го спира. Пресяга се към голямата си чанта на пода до тоалетната чиния и взема пластмасово шишенце.

— Имипрамин — казва. — Съжалявам, че не мога да ти предложа.

По-рано Програмата за опазване се опита да дундурка всички оцелели с медикаменти — ксанакс, прозак, валиум, имипрамин. Планът се провали, защото твърде много клиенти се опитаха с едноседмичните рецепти да си купят дози за три седмици, за шест седмици, за осем седмици в зависимост от телесното си тегло и успешите прокараха покупката с чаша скоч.

Медикаментите не подействаха на клиентите, но се отразиха страхотно на социалните асистенти.

— Забелязвал ли си някой да те следи? — пита социалната асистентка. — Някой с пистолет или с нож, нощем или когато се прибираш вкъщи от автобусната спирка.

Аз търкам фугите между плочките от черно до кафяво до бяло и я питам защо ми задава такива въпроси.

— Без причина.

Не, казвам, не ме заплашват.

— Тази седмица ти звънях, но никой не ми отговори — казва тя.
— Какво има?

Отговарям ѝ, че няма нищо.

Истината е, че не вдигам телефона, понеже не искам да разговарям с Фертилити Холис, преди да я видя лично. По телефона звучеше толкова сексуално превъзбудена, че не смея да рискувам. Боря се със себе си. Не искам да се влюби в мен като телефонен събеседник, докато същевременно се опитва да се отърве от истинската ми персона. Най-добре повече изобщо да не разговаря с мен по телефона. Живото, дишащо, противно, смахнато, грозно мое „аз“ не отговаря на мечтите ѝ, затова кроя план, ужасен план да я накарам да ме намрази и същевременно да се влюби в мен. Планът е да я отблъсна. Да я отвратя.

— Когато не си в апартамента си — пита социалната асистентка,
— някой друг има ли достъп до храната ти?

Утре е следващият ми следобед с Фертилити Холис в гробницата. Ако се появи. Тогава ще задействам първата точка от плана си.

— Получавал ли си заплашителни или необясними писма? — пита социалната работничка.

— Слушаш ли ме изобщо? — пита тя.

Що за въпроси, питам я. Казвам ѝ, че ще изпия шишенцето с амоняк, ако не ми каже какво става.

Тя си поглежда часовника. Потупва върха на химикалката върху бележника и ме кара да почакам да всмукне от цигарата и да издиша дима.

— Ако наистина искаш да ми помогнеш — казвам ѝ и ѝ подавам четка за зъби, — започни да търкаш.

Тя си оставя питието и взима четката за зъби. Прокарва я напред-назад по една от фугите между плочките на стената до нея. Спира и поглежда, после разтърква отново. Пак поглежда.

— За бога! — казва. — Наистина става. Виж колко е чисто отдолу. — Със стъпала, все още натопени в няколкото сантиметра вода във ваната, тя се извърта да стигне стената по-добре и започва да търка. — По дяволите! Бях забравила колко е приятно усещането да свършиш нещо.

Не забелязва, но аз съм спрял. Изправил съм се и я наблюдавам как се нахвърля върху мухъла.

— Слушай — казва ми, триейки в различни посоки фугите около всяка миниатюрна синя плочица. Може и да не е вярно — продължава, — но е за твое добро. Възможно е да си изложен на опасност.

Не бивало да ми казва, но някои самоубийства изглеждали подозрително. Повечето си били наред. Най-обикновени средностатистически ежедневни самоубийства, но между тях имало няколко странни случая. Един десничар например се застрелял с лявата ръка. Една жена се обесила с колан на домашен халат, но ръката ѝ била изкълчена, а китките — насинени.

— Има и други — казва тя, като продължава да търка, — но това е схемата.

Първо никой от програмата не обърнал внимание. Самоубийствата са си самоубийства, особено сред тези хора. Клиентите им се самоубиват на гроздове. На рояци. Един-двама повличат двайсетина. Като стадо.

Жълтият бележник в скута ѝ пада на пода и тя казва:

— Самоубийството е силно заразно.

Схемата на подозрителните самоубийства показва, че се случват, след като приключи поредната вълна от естествени самоубийства.

Питам я какво означава „подозрителните самоубийства“.

Отпивам тайничко от мартинито ѝ и усещам странен вкус на паста за зъби.

— Убийства — отговаря тя. — Възможно е някой да убива оцелелите и да го представя като самоубийство.

Стихне ли лавината от истински самоубийства, убийствата предизвикват нова. След две-три убийства, които приличат на самоубийства, идеята да се самоубиеш придобива свеж блясък и привлекателност и течението отнася нова дузина оцелели.

— Не е трудно да си представиш убиеца, самотник или ударна група от членове на църквата, решени да се погрижат всички да пристигнете заедно в Рая — казва тя. — Звучи глупаво и параноично, но е логично.

Възнасянето.

Защо тогава ми задава всички тези въпроси?

— Защото напоследък се самоубиват все по-малко оцелели — отвръща тя. — Естествената тенденция от нормални самоубийства стихва. Извършителят, който и да е той, ще убие отново, за да ѝ даде тласък. Схемата на убийствата се повтаря из цялата страна. — Тя търка с четката за зъби. Потапя я в буркана с амоняк. Трие ли трие, стиснала димящата цигара. Продължава: — Ако изключим времето, няма истински модел. Мъже. Жени. Млади. Стари. Внимавай, да не би да си следващият.

Единственият човек, когото съм срещал от месеци, е Фертилити Холис.

Питам социалната асистентка — нали е жена и прочее — жените как искат да изглежда мъжа. Какво търси в сексуалния си партньор?

Тя оставя зад себе си зигзаговидна следа от чисти бели фуги.

— Не забравяй обаче — казва социалната асистентка, — че всичко това може да има естествено обяснение. Възможно е никой да не те убие. Възможно е да не те заплашва нищо.

38.

Работата ми изисква да поддържам градината, затова напръсквам всичко с два пъти по-силна от препоръчителната доза отрова — и плевелите, и истинските растения. После подсилвам лехите с изкуствена салвия и ружи. Този сезон разработвам стил а ла мнима провинциална градина. Миналата оформих изкуствени френски тераси. Преди това — японска градина от изкуствени цветя. Трябва само да изтръгна всички цветя. Сортирам ги и ги набучвам в земята в нов десен. Цаката е в поддръжката. Избледнелите цветя живеят, ако ги напръскаш с червен или жълт спрей.

Малко чист лак или спрей за коса и копринените цветя не се разръфват по ръбовете.

Трябва да се бърше праха по изкуствения бял равнец и по пластмасовите латинки. Пластмасовите рози, прикрепени с тел към отровените мъртви скелети на истинските розови храсти се нуждаят от ароматизиране.

Някакви синьо пери птички се разхождат по моравата, все едно търсят изгубени контактни лещи.

За розите изсипвам отровата от пръскачката и я напълвам с девет литра вода и половин шишенце „Итърнити“ на Калвин Клайн. Напръсквам изкуствените маргарити с ванилов разтвор от кухнята. Изкуствените астри получават „Нивея“. За повечето останали цветя използвам аерозолни освежители за въздух с флорален аромат. Изкуственият лимон напръсквам с лимонов лак за мебели.

Част от стратегията ми да съблазня Фертилити Холис е да изглеждам преднамерено грозен и за начало се поизплесквам. Да си придам по-небрежен вид. Не е лесно обаче да се изцапаш в градината, ако изобщо не докосваш пръстта, но дрехите ми миришат от отровата, а носът ми е поизгорял от слънцето. С теленото стъбло на пластмасова лилия изгребвам шепа от твърдата мъртва земя и я втърквам в косата си. Натиквам пръстта под ноктите си.

Опазил ме Бог да се опитам да изглеждам красив пред Фертилити. Самоусъвършенстването е най-лошата стратегия. Ще допусна огромна грешка, ако се наконтя, ако се престарая, ако се среща или дори заема изискани дрехи от мъжа, за когото работя, пастелна риза от чист памук например, ако си измия зъбите, напръскам се с това, което наричат дезодорант, и вляза в Колумбийския мемориален комплекс за втората си среща все така грозен, но с ясни признаци, че съм се помъчил да изглеждам добре.

Та ето ме и мен. Колкото, толкова. Независимо дали ти харесва.

Все едно не ми пука какво си мисли.

Да изглеждам добре не е част от големия план. Планът ми е да излъчвам неразвит потенциал. Търся естествения изглед. Неподправен. Суров материал. Не отчаян и жалък, а стаил потенциал. Не жаден. Да, искам да изглеждам, сякаш си струвам усилията. Изпран, но неизгладен. Чист, но неизлъскан. Уверен, но скромнен.

Искам да изглеждам честен. Истината не блести и не лъщи.

Ето ви пасивна агресия в действие.

Идеята ми е да накарам грозотата да заработи в моя полза. Да установя нисък базов лагер в контраст с по-късното ми „аз“. Преди и след. Жабата и принцът.

Срядта е, два следобед. Според дневния ми график сега въртя ориенталския килим в розовата гостна. Всички мебели трябва да се пренесат в друга стая, включително пианото. Да се навие килимът. Да се навие подложката на килима. Да се пусне прахосмукачка. Да се измие подът. Килимът е дванайсет на шестнайсет стъпки. Подложката се обръща и се развива. Килимът се обръща и се развива. Всички мебели се довличат обратно.

Според дневния ми график това трябва да ми отнеме най-много половин час.

Аз обаче разчетквам шарките на килима и развързвам ресните, които работодателите ми са завързали на възел. Завързвам друг възел в срещуположния край на килима, все едно съм го завъртял. Поразмествам мебелите и слагам кубчета лед в малките вдлъбнатини, останали в килима. Ледът се топи и сплъстените ресни омекват.

Изтривам ваксата от обувките си. Пред огледалото над тоалетната масичка на жената, за която работя, прокарам очната й

спирала в ноздрите си, за да почерня и удебеля косъмчетата в носа си. После се качвам в автобуса.

Програмата за опазване на оцелелите включва и безплатна автобусна карта. На гърба ѝ е отпечатано: „Собственост на Отдела за човешки ресурси. Да не се преотстъпва.“

През целия път до мавзолея си повтарям, че пет пари не давам дали Фертилити ще дойде или не.

Десетки полузабравени църковни молитви каканижат в ума ми. Главата ми е миш-маш от стари благословии и отговори.

Нека служа всеотдайно и пълноценно.
Нека всяко мое дело бъде моя благодат.
Във всеки труд се таи спасението ми.
Нека усилията ми не са напразни.
Нека делата ми спасят света.

Всъщност си мисля: „Моля те, о, моля те, бъди там днес, Фертилити Холис!“

Зад входа на мавзолея звучат обичайните евтини версии на истински красива музика, за да разсеят самотата. Десет инструментални версии. Пускат се само в определени дни. Някои от старите галерии в крилата „Откровение“ и „Нова надежда“ не са озвучени. Всъщност музиката не се чува никъде, освен ако не се заслушаш.

Музика като тапети, като вещ, музика като седатив, контролиращ чувствата ти. Музика като аерозол за освежаване на въздуха.

Прекосявам „Откровение“ и не виждам Фертилити. Прекосявам „Вяра“, „Блаженство“ и „Умиротворение“ и нея я няма. Задигам няколко пластмасови рози от нечия крипта, за да не съм с празни ръце.

У мен се борят омраза, гняв, страх, примирение, когато там, до крипта 678 в крило „Покой“ виждам Фертилити Холис с червената ѝ коса. Изчаква двеста и четирийсет секунди да докрача до нея, обръща се и казва „здрасти“.

Невъзможно е да е същата жена, която ми крещеше оргазма си по телефона.

Здрасти, казвам ѝ.

Държи букет от изкуствени оранжеви цветове, приятни, но не дотам, че да си направя труда да ги открадна. Роклята ѝ днес е от същия брокат, от който шият пердета — бели мотиви на бял фон. Изглежда твърда и пожарообезопасена. Незадържаща петна. Немачкаема. Скромна като майка на булката в плисирана пола и дълги ръкави, тя казва:

— И на теб ли ти липсва?

Кой, питам.

— Тревър — отвърща тя.

Боса е върху каменния под.

А, да, Тревър, напомням си. Тайният ми содомитски любовник. Забравих.

Да, казвам. Липсва ми.

Косата ѝ изглежда като събрана на полето и натрупана върху главата ѝ да съхне.

— Разказвал ли ти е за морското пътешествие, на което ме заведе?

Не.

— Беше съвсем нелегално.

Тя вдига поглед от крипта номер 678 към тавана, откъдето музиката се лее от малки тонколони до нарисувани облаци и ангели.

— Първо ме накара да ходя с него на уроци по танци. Научихме всички бални танци — ча-ча-ча, фокстрот, румба и суинг. Валс. Валсът беше лесен.

Ангелите над нас свирят и ѝ шепнат нещо. Фертилити Холис се вслушва.

— Ето — казва тя и се обръща към мен. Взема моите и своите цветя и ги оставя до стената. — Можеш да танцуваш валс, нали?

Грешка.

— Не мога да повярвам, че познаваш Тревър, а не можеш да танцуваш валс — поклаща глава тя.

Пред очите ѝ е картина как ние с Тревър танцуваме. Смеем се. Правим анален секс. Това препятствие ме спъва. То и идеята, че съм убил брат ѝ.

— Разпери ръце — казва тя.

Правя го.

Тя приближава до мен и обгръща с длан врата ми. Другата ѝ ръка улавя моята и я дръпва надалеч от нас.

— Сложи си другата длан върху сутиена ми — казва тя.

Правя го.

— На гърба! — вика тя и се отдръпва от мен. — Там, където го опасва сутиенът!

Правя го.

Тя ми показва как да пристъпвам напред с левия крак, после с десния и после да ги събирам, докато тя прави същото в обратна посока.

— Нарича се „боксова стъпка“ — казва тя. — Сега слушай музиката. — Едно, две, три — броеи.

Музиката свири „едно, две, три“.

Броим отново и отново, пристъпваме при всяка цифра и танцуваме. Цветята във всички крипти по стените се свеждат над нас. Нозете ни изглаждат мрамора. Танцуваме. Светлината струи през прозорци от цветно стъкло. Статуите са издялани в своите ниши. Музиката долита тихо от тонколониите и отеква в камъка, нотите и акордите се стичат на приливи и отливи около нас. И ние танцуваме.

— От пътешествието съм запомнила — казва Фертилити и ръката ѝ се отпуска по цялата дължина на моята — лицата на последните пътници, когато спускаха спасителните им лодки край прозорците на балната зала. Оранжевите спасителни жилетки обрамчваха лицата им, все едно са им отрязали главите и са ги сложили върху оранжеви възглавници. Блещеха се с ококорени рибешки очи към мен и Тревър — единствените в балната зала на потъващия кораб.

Била е на потъваща лодка?

— Кораб — казва тя. — „Презокеанска експедиция“ Опитай се да го повториш три пъти!

И той корабокруширал?

— Беше прекрасно — казва тя. — Пътническата агентка ни предупреди да не се оплакваме. Корабът бил стар френски лайнер, но го продали на южноамериканска компания. Много ар деко. Много натруфен. Все едно сградата на „Крайслер“ плава на хълбок в океана и обикаля атлантическото крайбрежие на Южна Америка, пълен с аржентинци от средната класа със съпругите и децата си. Всички

лампи по стените приличаха на огромни диаманти от розово стъкло. Целият кораб беше облян в розова диамантена светлина. Килимите имаха огромни петна.

Танцуваме на място и после започваме да се въртим.

Едно, две, три. Боксова стъпка. Колебливо напред-назад. Съвършено повдигане на стъпалото а ла кубинска стъпка едно-две. Завъртам се, а Фертилити Холис се извива в прегръдките ми. Въртим се пак и пак, въртим се, въртим се, въртим се.

Фертилити разказва как изчезнали спасителните лодки. Всички спасителни лодки изчезнали, а корабът влачел празния си търбух в спокойната карибска вечер. Керванът спасителни лодки се носел към залеза, хората в оранжеви спасителни жилетки окайвали изгубените си бижута и рецепти. Кръстели се.

Фертилити и аз — едно, две, три; валс, две, три из мраморната галерия.

Фертилити разказва как с Тревър танцували валс по наклонения махагонов паркет; балната зала а ла Версай се накланяла и кърмата издигала четирилистните витла към здрачното небе. Ято позлатени бални столчета профучало край тях и се струпало под статуята на някаква си гръцка лунна богиня Диана. Завесите от златен бродат увиснали накриво пред прозорците, Фертилити и Тревър били последните пътници на борда на „Презокеанска експедиция“.

Имало електричество, защото розовите полилеи — „съвсем като обикновените“, казва Фертилити, „но в презокеанските лайнери изглеждат вкочанени като ледени висулки“ — полилеите в балната зала „Версай“ светели, а високоговорителите изпълвали кораба с пресеклива музика. Асансьорните валсове се редели един след друг и двамата се въртели ли въртели.

С Фертилити се въртим ли въртим, застиваме на място и пак се плъзваме стъпало до стъпало по пода на мавзолея. Под палубата Карибско море нахлувало в трапезарията и повдигало ръбовете на стотици ленени покривки за маса.

Корабът се носел свободно с изгаснали двигатели.

Топлата синя вода се стелела гладка във всички посоки чак до хоризонта.

Дори под тънкия слой вода шахматният под от махагонови и орехови дъски изглеждал невидим и далечен. Един последен поглед

към Атлантида. Солената вода поглъщала статуите и мраморните колони, докато Тревър и Фертилити танцували край легендата за изгубената цивилизация, край дърворезбите, боядисани в златисто, и гравирани френски дворцови маси. Морето се надигало диагонално срещу картините на короновани кралици в цял ръст, корабът се накланял и от вазите се сипели цветя. Рози и орхидеи и джинджифилови стъбла се носели по водата сред бутилки от шампанско, а Тревър и Фертилити прецапвали край тях.

Металният скелет на кораба, херметическият обков зад ламперията и гоблените треперели и стенели.

Искаше да се удавиш?, питам я.

— Не изглупявай — казва Фертилити и отпуснала глава на гърдите ми, вдъхва миризмата на отрова, пропила тялото ми. — Тревър никога не грешеше. Това му беше проблемът.

Не грешеше за кое?

Тревър Холис сънувал, казва ми тя. Сънувал, че някой самолет се разбива. Предупреждавал авиолинията, но никой не му вярвал. После самолетът се разбивал и ФБР го привиквало на разпит. Винаги се оказвало по-лесно да повярват, че е терорист, отколкото че е медиум. Накрая не успявал изобщо да заспи. Не смеел да чете вестници и да гледа телевизия, за да не види, че двеста души са загинали в самолетна катастрофа, която е знаел, че ще се случи, но не е успял да предотврати.

Не успял да спаси никого.

— Мама се самоуби, защото имаше същите сънища — казва Фертилити. — Самоубийството е стара семейна традиция.

Танцувайки, аз си казвам: „Поне имаме нещо общо.“

— Знаеше, че корабът ще потъне само до половината. Някаква клапа или нещо такова щяло да се повреди и водата да напълни трюмовете с двигателите и няколко големи зали на долните палуби — обяснява Фертилити. — От сънищата знаеше, че часове наред корабът ще е на наше разположение. Всичката храна и вино. После ще дойдат да ни спасят.

Питам я, танцувайки — затова ли се е самоубил?

Цяла минута ми отговаря само музиката.

— Не можеш да си представиш колко красиво беше. Наводнената бална зала с пианото под водата и плаващите леки мебели — казва

Фертилити до гърдите ми. — Това е най-прекрасният ми спомен.

Танцуваме край статуи на светци от нечия чужда религия. За мен те са само камъни, оформени в обожествени непознати.

— Атлантическата вода беше толкова чиста. Стичаше се по голямото стълбище — казва Фертилити. — Ние просто си събухмем обувките и продължихме да танцуваме.

Танцувайки, броейки едно-две-три, аз питам — сънува ли и тя такива сънища?

— Рядко — отвърща. — Не много. Все повече напоследък. Повече, отколкото ми се иска.

Питам я ще се самоубие ли тогава като брат си.

— Не — отговаря Фертилити, вдига глава и ми се усмихва.

Танцуваме. Едно, две, три.

— Няма да се застрелям за нищо на света. Може би ще взема хапчета.

Вкъщи е целият ми резерв от антидепресанти, приспивателни, седативи за държавна сметка. MAO-инхибитори в бонбоньерката до златната ми рибка върху хладилника.

Танцуваме. Едно, две, три.

— Шегувам се — казва тя.

Танцуваме.

Пак обляга глава върху гърдите ми и казва:

— Зависи колко ужасни ще станат сънищата ми.

37.

Същата нощ започвам пак да вдигам телефона. Преди това обаче вълнението ме отвежда в града. Търся нещо за крадене. Не толкова заради парите, а за да освободя напрежението. Няма проблем. Социалната асистентка казва, че няма проблем. Обяснява ми, че е сексуално освобождаване. Напълно естествено. Откриваш търсеното. Издебваш го. Улавяш го и то е твое. След като си го присвоил, го изхвърляш.

Всъщност именно социалната асистентка ме подтикна да крада.

Наричаше ме „образцов“ клептоман. Цитираше научни изследвания. Крадеш, казваше, за да попречиш на другите да ти откраднат пениса (Фенихел, 1945). Неспособен си да контролираш импулса да откраднеш (Голдмън, 1991). Крадеш, защото си циклофреник (Макелрой, 1991). Няма значение какво — обувки, тиксо, ракети за тенис.

Единственият проблем е, че сега дори кражбата не ме изпълва с някогашното въодушевление.

Може би защото срещнах Фертилити.

Или може би срещнах Фертилити, защото съм отегчен от сексуалния си живот на престъпник.

Напоследък дори не крада, не в класическия, официалния смисъл. Вместо да задигам стоки от магазините, аз се разхождам из центъра на града, докато открия някоя изхвърлена касова бележка.

Отнасяте касовата бележка в магазина, където е издадена. Преструвате се, че пазарувате, докато откриете стока от бележката. Разнасяте я известно време из магазина, после връщате стоката срещу парите в брой. Разбира се, този метод действа най-добре в големите магазини. В идеалния случай — с касови бележки с отбелязани артикули. Не използвайте смачкани или мръсни касови бележки. Не използвайте два пъти една и съща касова бележка. Гледайте да не крадете от един и същи магазин.

Това се отнася към истинската кражба както мастурбацията към секса.

И, естествено, в магазините са наясно с измамата.

Друга добра стратегия е пазаруването с голяма чаша газирана вода, в която пускате дребни предмети. Или си купувате евтина тенекия с боя, разхлабвате капака и пускате вътре нещо скъпо. Металната кутия блокира рентгеновите лъчи на охранителната система.

Този следобед, вместо да търся касови бележки, аз просто се разхождам безцелно и обмислям следващата стъпка от плана да уловя Фертилити и да си я присвоя.

Да я притежавам. И да я захвърля може би. Трябва да се възползвам от ужасните ѝ сънища. Танцуването също е инструмент, който би могъл да ми послужи.

С Фертилити танцувахме почти цял следобед. Когато музиката се промени, тя ме научи на основната ча-ча стъпка, на пресечената ча-ча стъпка и на завъртането под ръка. Показа ми основните стъпки на фокстрота.

Каза ми, че това, с което си изкарва прехраната, е ужасно. По-лошо от всичко, което съм способен да си представя.

И когато попитах — какво?

Тя се засмя.

Разхождайки се из центъра на града, намирам касова бележка за цветен телевизор. Би трябвало да се почувствам като победител в лотария, но пускам бележката в кофа за боклук.

Сигурно в танцуването най-много ми харесват правилата. В свят, където всичко е преходно, танцът поставя стабилни правила, фокстротът е две бавни и две бързи стъпки. Ча-ча-ча е две бавни и три бързи. Хореографията, дисциплината не подлежат на дискусии.

Истински, старомодни правила как да танцуваш валс. Те не се променят всяка седмица.

Когато се зае с мен преди десет години, социалната асистентка не смяташе, че съм клептоман. Първо бях с obsесивно-компулсивно разстройство. Тъкмо беше завършила колежа и още си пазеше учебниците за доказателство. Хората с obsесивно-компулсивни разстройства, каза ми тя, или подреждат нещата, или ги чистят (Рахман и Ходжсън, 1980). Според нея аз бях от втория вид.

Всъщност просто обичах да чистя, но през целия ми живот ме бяха обучавали да се подчинявам. И аз се опитах да оправдая смахнатата ѝ диагноза. Социалната асистентка ми изреди симптомите и аз се постарах да ги проявя и да ѝ позволя да ме излекува.

След обесивно-компулсивен станах посттравматично стресиран.

После агорафоб.

После бях с паническо разстройство.

Краката ми ходят по тротоара в едната бавна и двете бързи стъпки на валса. Главата ми отброява едно, две, три. Навсякъде между гълъбите по тротоара има големи касови бележки. Вдигам втора бележка. Тази е на стойност сто седемдесет и три долара. Изхвърлям я.

Три месеца след като за пръв път срещнах социалната асистентка, се оказах с дисоциативно личностно разстройство, защото отказвах да ѝ разкажа за детството си.

После имах шизоидно личностно разстройство, защото отказах да се присъединя към седмичната ѝ терапевтична група.

После, понеже реши, че съм подходящ за полеви проучвания, придобих синдром на Коро, при който сте убедени, че penisът ви се смалява непрекъснато и когато изчезне, ще умрете (Фабиан, 1991, Чън, 1992).

После си промени мнението и ме нарочи за страдащ от синдрома на Дхат — изживявате криза, защото вярвате, че разхищавате спермата си, когато ви спохождат мокри сънища или когато уринирате (Чхада и Ахуджа, 1990). Базира се на старо индуистко вярване, според което четирийсет капки кръв са необходими да произведат една капка костен мозък, а четирийсет капки костен мозък — да произведат една капка сперма (Акхтар, 1988). Нищо чудно, че непрекъснато се чувствах изморен, каза ми социалната асистентка.

Спермата ме кара да мисля за секс, сексът ме кара да мисля за наказание, наказанието ме кара да мисля за смърт, смъртта ме кара да мисля за Фертилити Холис. Току-що демонстрирах нещо, което социалната ми асистентка нарича „свободни асоциации“.

При всеки сеанс тя ме диагностираше с нов проблем и ми даваше книга, за да се запозная със симптомите. На следващата седмица си знаех урока като по вода и проявявах проблема като по учебник.

Една седмица пироманиак. На другата — полово дезориентиран. Каза ми, че съм екхибиционист и на следващата седмица ѝ цъфнах гол.

Каза ми, че страдам от дефицит на вниманието, и аз непрекъснато сменях темата. Бях клаустрофоб, та се наложи да се срещаме на верандата.

Краката ми върху тротоара превключват на двете бавни-две бързи-две бавни стъпки на ча-ча-ча. В главата ми се въртят десетте песни, които слушахме цял следобед. Подминавам нова касова бележка, по-законна от изпуснатата петдоларова банкнота, и я заобикалям в ритъма на ча-ча-ча.

Книгата, която социалната асистентка ми даваше, се казваше „Диагностичен и статистически наръчник на психичните заболявания“. За краткост я наричахме ДСН. Даваше ми много от старите си учебници и вътре имаше цветни снимки на модели, на които им плащат да изглеждат щастливи, вдигнали над главите си голи бебета или уловени ръка за ръка на плажа по залез. На нещастните снимки на моделите им плащат да си забиват спринцовки с нелегална дрога в ръцете или да стоят прегърбени и самотни пред маса с питие. Стигна се дотам, че социалната асистентка хвърляше ДСН на пода и на която страница се разтвореше, така се опитвах да изглеждам през следващата седмица.

Бяхме си щастливи така. Известно време. Тя усещаше, че напредва седмица след седмица. Аз имах сценарий, според който да действам. Не беше скучно и тя ме затрупваше с изобилие от мними проблеми, та не оставаше време за нищо реално. Всеки вторник ми съобщаваше диагнозата и това беше новата ми задача.

През първата ни година заедно не ми оставаше време да се замисля за самоубийство.

Направихме теста на Станфорд-Бинет, за да определим колко стар е мозъкът ми. Направихме „Вехслер“. Направихме Минесотския мултифазов личностен тест. Клиничният мултиаксиален тест на Милън. Теста за депресивни състояния на Бек.

Социалната асистентка разкри всичко за мен, освен истината.

Аз просто не исках да ме лекуват.

Каквито и да бяха истинските ми проблеми, не исках да ги разрешават. Нито една от дребните тайни в мен не искаше да бъде

разбулена и разяснена. Чрез митове. Чрез детството ми. С химия. Плашех се — какво ще ми остане? И нито една от истинските ми тревоги, нито един мой страх не излезе на бял свят. Не исках да разнищвам чувството си за вина. Отказвах да говоря за мъртвото си семейство. Да дам воля на скръбта си, както се изразяваше тя. Да я осмисля. Да я загърбя.

Социалната асистентка ме излекува от стотици симптоми, до един измислени, и после ме обяви за здравомислещ. Беше толкова щастлива и горда. Изпрати ме по белия свят изцелен. Тръгвай смело. Върви. Чудо на модерната психология.

Стани!

Доктор Франкенщайн и нейното чудовище.

Шеметни преживявания, когато си на двацет и пет.

Единственият страничен ефект е, че сега проявявам склонност да крада. Въведението ми в клептоманията ми хареса и не успях да го преодоля. До тази вечер.

Разхождайки се из града днес, десет години по-късно, аз вдигам нова касова бележка. Захвърлям я. Десет години прикривах проблемите си, за да не попаднат в ръчичките на социалната асистентка, и изведнъж един танц с някакво момиче сложи край дори на хроничното ми обирджийство. Единствената психоза, която не споделях със социалната асистентка, е излекувана от непозната.

Ние чисто и просто танцувахме, Фертилити ми разказваше за брат си и как от ФБР подслушвали телефона му. Всеки път, когато му се обаждала, чувала съпровода на прищракването... щрак... щрак... щрак... на държавната записваща лента. Дори преди да се самоубие Тревър, знаела, че ще го направи. Видяла го в първия си сън за бъдещето. С Фертилити потанцувахме още малко. После тя каза, че трябва да си тръгва. Обеща, че следващата седмица, следващата сряда по същото време ще бъде на същото място.

Тази вечер от улична лампа до улична лампа аз ходя в ритъма на фокстрота. В ума ми свири валс. В спомените ми Фертилити Холис е в прегръдките ми, облегнала глава на гърдите ми. Така се прибирам въкъщи. Горее телефонът вече звъни като откачен. Дали е някой шизоид, параноик, педофил?

Минал съм по този път, иска ми се да им кажа.

Може да е Фертилити Холис, която иска да ми разкаже как е танцувала с мен днес. Готова да сподели второто си впечатление от мен.

Може би ще ми каже с какво толкова ужасно нещо си изкарва хляба.

Вратите на асансьора се отварят и аз се втурвам да вдигна телефона.

Ало?

Вратата на апартамента към коридора още е отворена зад мен. Рибката е гладна. Завесите не са спуснати. Всеки може да ме види.

Мъжът отсреща казва:

— Служи достойно до сетния си дъх.

Аз отговарям механично:

— Слава и възхвала Богу за този ден, изпълнен с труд.

— Нека усилията ни отведат всичките ни събрата в Небесата.

Кой е, питам.

— Нека склопим очи, изпълнили делото си — отговаря той.

И затваря.

36.

Хромът се излъсква с газирана вода. За да почистите дръжките на съдовете от слонова кост, изтъркайте ги с лимонов сок и сол. За да отстраните петна от пот от костюм, навлажнете плата със слаб разтвор от вода и амоняк, после изгладете с влажна кърпа за гладене.

Тайната на съвършения „Бьоф Буржиньон“ е да добавите малко портокалови корички.

Натрийте петната от череша със сок от пресни домати и изперете както обикновено.

Разковничето е да не се паникьосвате.

За да запазите изгладения ръб на панталоните, обърнете ги наопаки и прокарайте калъп сапун по вътрешната страна на ръба. После ги изгладете от външната страна.

Номерът е да не оставате без работа.

Въпреки че убиецът ми се обади, аз си карам по старому.

Разковничето е да не давате воля на въображението си.

Цяла нощ чистя. Сън не ме лови. За да изчистя печката, варя тенджерата с амоняк. Друг начин да запазите ръба на панталоните е да навлажните кърпата за гладене с вода и оцет. Изчиствам калта под ноктите си. Ако не отворя някой прозорец, ще се задуша от миризмата на амоняк.

Е, време е да изплюя камъчето.

Социалната асистентка е изчезнала. През десет минути се обаждам в кабинета ѝ и се включва телефонният ѝ секретар. Обаждам ѝ се за пръв път от десет години и чувам това: „След сигнала оставете съобщение.“

Онзи смахнат психар ми се обади, казвам.

Цяла нощ намирам номера ѝ през десет минути.

„След сигнала оставете съобщение.“

Трябва да ми осигури охрана.

Телефонният секретар ме изключва. И аз се обаждам пак.

„Оставете съобщение.“

Трябва ми денонощна въоръжена полицейска охрана.

„Оставете съобщение.“

Трябва да отида до тоалетната. Ами ако в коридора дебне някой?

„Оставете съобщение.“

Убиецът, за който ми разказа, знае кой съм. Обади ми се. Знае къде живея. Знае телефонния ми номер.

„Оставете съобщение.“

Обади ми се! Обади ми се! Обади ми се!

„Оставете съобщение.“

Ако на сутринта ме открият убит, не е самоубийство, а убийство.

„Оставете съобщение.“

Ако някой убиец ми натика главата във фурната, ще е заради нея, задето не си проверява съобщенията.

„Оставете съобщение.“

Слушай, казвам на телефонния секретар. Не си измислям. Не е параноидна илюзия. Излекува ме от тях, забрави ли?

„Оставете съобщение.“

Не е шизоидна фантазия. Не халюцинирам. Гарантирам ти.

„Оставете съобщение.“ После записващата лента на телефонния секретар свършва.

Цяла нощ стоя буден и се ослушвам. Дръпнал съм хладилника пред входната врата. Ходи ми се до тоалетната, но не чак толкова, че да рискувам живота си. По коридора минават хора, но никой не спира. Никой не докосва бравата ми цяла нощ. Телефонът звъни ли звъни и аз го вдигам, в случай че е социалната асистентка, но никога не е тя. Обичайният парад на човешката мизерия. Бременни неомъжени жени. Хронични страдалци. Домашни насилници. Изстрелват набързо изповедите си, преди да затворя. Не бива да задържам линията заета.

Всяко обаждане ме изпълва с радост и ужас, защото може да е или социалната асистентка, или убиецът.

Протегнатата ръка или отказ.

Положителна и отрицателна нагласа да вдигнеш слушалката.

В разгара на паниката Фертилити се обажда и казва:

— Пак съм аз. Цяла седмица мисля за теб. Искях да те питам дали е против правилата да се срещнем. Много ми се иска да те видя.

Заслушан за стъпки, очаквайки сянка да падне върху процеждащата се светлина под прага, аз повдигам щорите да проверя

дали няма някой на аварийното стълбище. Питам я какво става с приятеля ѝ. Нямаха ли среща днес?

— О, той ли? Да, видях го.

И?

— Мирише на женски парфюм и лак за коса — казва Фертилити.

— Недоумявам какво е намирал брат ми у него.

Парфюмът и лакът за коса са от пръсканото на розите, но не мога да ѝ го обясня.

— По ноктите му има излющен червен лак.

Беше боя от листата на розите.

— И е ужасен танцор.

Безсмислено е да ме убиват в този момент.

— Зъбите му са странни. Не точно проядени, но криви и дребни.

Ножът, пробол сърцето ми, е закъснял.

— И ръцете му са груби и малки като на маймуна.

Убият ли ме сега, ще усетя пролетен полъх.

— Това значи, че има малък кренвирш.

Ако Фертилити не млъкне, социалната ми асистентка ще има един клиент по-малко утре сутринта.

— И е пълен — казва Фертилити. — Не е чак шопар, но е прекалено дебел за моя вкус.

В случай че навън дебне снайперист, вдигам щорите и изправям в цял ръст дебелото си маймунско тяло пред прозореца. Има ли някой с пушка, моля? Простреляйте ме незабавно. Право в тлъстото ми голямо сърце. Право в миниатюрния ми кренвирш.

— Не е като теб — казва Фертилити.

О, ще се изненада, ако разбере колко си приличаме.

— Ти си толкова загадъчен.

Питам я — ако може да промени едно-единствено нещо в онзи мъж от мавзолея, какво ще избере.

— Да ме остави на мира — отвръща тя. — Иде ми да го убия.

Е, не е единствената. Влизай, разполагай се. Запази си ред на опашката.

— Забрави го — казва тя приглушено. — Обадох се да ти смъкна напрежението. Каж ми какво искаш да направя. Поискай нещо ужасно.

Късметът чука на вратата.

Това е другата част от големия ми план.

Ще горя в ада за това, но ѝ казвам — онзи мъж, дето не го харесваш, искам да го накараш да види звезди посред бял ден и да ми разкажеш какво е било.

— Няма начин. За нищо за света — отсича тя.

Тогава прекъсвам връзката.

— Чакай — казва тя. — Ами ако ти се обадя и те излъжа? Ако си съчиня всичко. Няма да разбереш.

Не, отговарям. Ще разбере. Ще позная.

— За нищо на света няма да спя с тази откачалка.

Ами ако само го целуне?

Фертилити казва не.

Ами ако просто излязат на среща? Някой следобед. Може пък извън гробницата да изглежда по-добре. Да го заведе на пикник. Да се позабавляват.

— Ще те видя ли тогава? — пита Фертилити. Несъмнено.

35.

Слънцето ме събужда свит до печката, стиснал касапски нож. Както се чувствам сега, идеята да ме убият не изглежда толкова лоша. Гърбът ме боли. Очите ми са като цепки, прорязани с бръснач. Обличам се и отивам на работа.

Сядам на последната седалка в автобуса, за да не седне зад мен някой с нож, с отровна стреличка или с гарота от струна на пиано.

Познатата кола на социалната асистентка е на алеята пред къщата, в която работя. По моравата се разхождат няколко най-обикновени червени птички. Небето е обичайно синьо. Нищо не изглежда нередно.

В къщата социалната асистентка лази на четири крака и търка пода на кухнята с белина и амоняк, толкова наситени, че въздухът край нея се дипли от токсини, които просълзяват очите ми.

— Не възразяваш, нали? — казва тя, без да спира да търка. — Беше в дневния ти график. Пристигнах рано-рано.

Белина плюс амоняк е равно на смъртоносен газ хлорин.

През рукналите по бузите ми сълзи я питам получила ли е съобщенията ми.

Тя диша предимно през цигарата си. Изпаренията явно не я смущават.

— Не, обадих се в офиса, че съм болна — казва. — Чистенето създава такова чувство за удовлетворение! Сварих кафе и изпекох кексчета. Защо не се поотпуснеш?

Питам я не иска ли да изслуша терзанията ми. Да си води бележки? Казвам ѝ, че убиецът се обади снощи. Да спре да търка пода, да стане и да информира полицията? Как не!

— Не се безпокой — казва тя и потапя четката в кофата с вода за изплакване. — Снощи самоубийствата отбелязаха пик. Затова не събрах сили да отида в офиса.

След нейното търкане никой няма да успее да почисти пода. Изтриете ли лъскавия слой на балатума с киселина, сте прецакани.

Приключите ли, подът ще е целият в пори, които ще задържат мръсотията. Опазил ме Бог да ѝ го кажа. Смята, че се справя прекрасно.

Питам я как всъщност вълната от самоубийства ме опазва жив.

— Не схващаш ли? Снощи изгубихме още единайсет клиенти.

Девет — предната вечер. Дванайсет завчера. Като лавина са.

Е, и?

— С тази скорост, ако има убиец, не му трябва да убива никого.

Започва да си припява. Сигурно смъртоносният хлорин си казва думата. Ръцете ѝ нежно отмерват такта. Тя казва:

— Няма да прозвучи уместно, но поздравления!

Аз съм последният от колонията.

— Ти си почти последният оцелял.

Питам я колко остават.

— Един. В този град — отговаря тя. — Петима в страната.

Да си поиграем като в добрите стари времена, предлагам ѝ. Да извадим стария „Диагностичен и статистически наръчник на психичните заболявания“ и да изберем нов начин да полудея. Хайде! В името на доброто старо време. Дай книгата.

Социалната асистентка въздъхва и поглежда разплаканото ми отражение в мръсната локва на пода.

— Слушай — казва. — Имам си истинска работа. Освен това изгубих наръчника. Не съм го виждала от няколко дни.

Търка и продължава:

— Не че ми липсва.

Вярно, преживя трудни десет години. Изгуби почти всичките си подопечни. Стресирана е. Сломена. Не, изпепелена. Кремирана. Смята, че се е провалила.

Страда от така наречената „спасителна безпомощност“.

— Освен това — казва тя, търкайки силно последните петна тук-там, където балатумът все още е непокътнат, — не мога да те държа вечно за ръчичка. Ако ще се самоубиваш, не мога да те спра и не нося отговорност. Според записките ми ти си напълно доволен от живота и приспособен. Тестовете го доказват. По емпиричен път.

Изпаренията ме карат да подсмърчам, за да преглътна сълзите.

— Самоубий се или не, но спри да ме измъчваш. Опитвам се да продължа напред — казва тя.

— Всеки ден в Америка се самоубиват хора. Това, че познаваш повечето, не усложнява проблема — казва тя. — Не мислиш ли, че е време да се вземеш в ръце?

34.

Мълвяха, че трябва да смачкаш жаба с голи ръце. Да изядеш жив червей. За да докажеш, че можеш да се подчиняваш като Авраам, когато се канел да убие сина си, за да ощастливи Бог, трябва да отсечеш кутрето си с брадва.

Такива слухове се носеха.

После трябва да отсечеш кутрето на някои друг.

Не виждахме повече кръстените, та нямаше как да разберем имат ли кутрета. Нямаше как да ги попитаме дали са стискали жаби.

Всички кръстени се качваха на камион и напускаха колонията. Не я виждаха повече. Камионът пътуваше към порочния външен свят, където вече им бяха уредили работа. Широкият външен свят с всичките му прекрасни нови грехове и колкото по-добре се представиш на тестовете, толкова по-хубава работа ще получиш. Досещахме се за някои от тестовете.

Старейшините ни казваха от самото начало, ако сме твърде кльощави или твърде дебели за ръста си. Наставляваха ни да посветим цялата година преди кръщението на стремежа да се усъвършенстваме. Освобождаваха ни от домашни задължения, за да посещаваме специални уроци. Библейски беседи. Уроци по чистене. Етикет, пране и останалото го знаете. Дебелите ядяха, за да отслабнат, а кльощавите просто се хранеха.

През цялата година преди кръщението всяко дърво, всеки приятел, всичко, изпречило се пред погледа ни, придобиваше ореол от предчувствие, че повече няма да го видим.

Това, което учехме, ни подсказваше какви изпити ще държим.

Мълвяха, че има и друго, за което не се досещахме.

От слуховете знаехме, че ще сме чисто голи през част от ритуала. Един старейшина слага ръка върху теб и ти казва да кашляш. Втори пъха палец в ануса ти.

Трети те следва неотлъчно и записва как се представяш.

Не знаехме как се учи за преглед на простата.

Знаехме, че кръщението се извършва в сутерена на дома за богослужения. Изпитваха дъщерите през пролетта в присъствието само на жените в колонията. Синовете се явяваха на тестовите през есента и само мъже им нареждаха да се качат голи на теглилка или да изрецитират глава и стих от Библията.

„Книга на Йов“, Четиринайсета глава, пети стих: „Ако дните му са определени, и броят на месеците му е у Тебе, ако си му турил предел, който той не ще премине...“

И го рецитираш гол.

Давидов псалм, втори стих: „Ще размислям за път непорочен... всред моя дом ще ходя с непорочно сърце.“

Трябваше да знаем как се правят най-добрите кърпи за бърсане на прах (топите парцали в разтворен терпентин и ги сушите). Трябваше да пресмятаме на каква дълбочина се забива двуметров стълб за порта, за да издържи врата с ширина метър и половина. Някой църковен старейшина щеше да ни върже кърпа пред очите и да ни дава мостри на платове, за да познаем дали са вълнени, памучни или смес от памук и полиестер.

Трябваше да разпознаваме растения. Петна. Насекоми. Да поправяме обикновени уреди. Да пишем покани с красив почерк.

Досещахме се за изпитите от това, което учехме в училище. Други сведения получавахме от синове, които не бяха много умни. Понякога бащите издаваха вътрешна информация, за да се представим по-добре и да получим по-хубава работа вместо доживотна мизерия. Приятелите споделяха и после научаваха всички.

Никой не искаше да злепостави семейството си. И никой не искаше да чисти азбест до края на дните си.

Църковните старейшини ти показват къде да застанеш и да разчетеш диаграма в далечния край на залата.

Дават ти игла и конец и засичат за колко време зашиваш скъсано копче.

Разбирахме за каква работа в порочния външен свят ни готвят по това, с което старейшините ни заплашваха или вдъхновяваха. За да ни поощрят да се трудим по-усърдно, ни разказваха за чудесна кариера в градини, по-големи, отколкото можем да си представим от тази част на Рая. Някои работели в палати, толкова големи, та забравяш, че си

вътре. Тези градини се наричали увеселителни паркове. А палатите — хотели.

За да учим още по-усърдно, ни разказваха за работници, които ден след ден изпомпват помийни ями и пръскат отрови. Почистват азбест. Толкова ужасна била тази работа, казваха ни, че ще ни се прииска да си плюем на петите и да посрещнем смъртта по средата на пътя.

Имало толкова отегчителна работа, че хората се осакатявали нарочно, за да не могат да я вършат.

Така запомняхме всяка минута от последната си година в църковната колония.

„Книга на Еклесиаста“, Десета глава, осемнайсети стих: „От леност ще нависне потонът, и кога се скръстят ръце, къщата ще прокапе.“

„Плач Иеремиев“, Пета глава, пети стих: „Бият ни по врата, работим — и отдиш за нас няма.“

За да не се подвиват краищата на бекона, охладете го няколко минути във фризера и после го изпържете.

Намажете филето с ледено кубче, за да не се нацепи при печене.

За да изглежда дантелата като колосана, гладете я между листовے восъчна хартия.

Учехме неуморно. Запомняхме милиони факти. Запаметихме половината от Стария Завет.

Мислехме, че поумняване.

Всъщност изглупявахме.

От всичките дребни факти, които наизустявахме, не ни оставаше време да мислим. Никой от нас не се замисляше що за живот ще е да чистиш след някой непознат ден след ден. Да миеш чинии от сутрин до вечер. Да храниш чужди деца. Да косиш морави. По цял ден. Да боядисваш къщи. Година след година. Да гладиш чаршафи.

Завинаги.

Работа без край.

Толкова се вълнувахме да издържим успешно изпитите, че не поглеждахме отвъд нощта на кръщението.

Толкова ни измъчваха най-ужасните ни страхове — смачкване на жаби с голи ръце, ядене на червеи, отрови, азбест, че дори не се

замисляхме колко отегчителен ще е животът дори да успеем да получим добра работа.

Миене на чинии. Завинаги.

Лъскане на сребро. Завинаги.

Косене на морава.

Отначало.

В нощта преди кръщението моят брат Адам ме изведе на задната веранда на семейната ни къща и ме подстрига. Всяко друго семейство в църковната колония със седемнайсетгодишен син го подстригваше по същия начин.

В порочния външен свят наричат този процес стандартизация.

Брат ми каза да не се усмихвам, а да стоя с изправени рамене и да отговарям ясно на всички въпроси.

Във външния свят го наричат маркетинг.

Мама събираше дрехите ми в чанта. Тази нощ всички се преструвахме, че спим.

Във външния свят, каза брат ми, има грехове, които църквата не познава достатъчно, та да ги забрани. Изгарях от нетърпение.

На другата нощ беше кръщението и всичките ни очаквания се оправдаха. И нищо повече. Точно когато се подготвихме да си отсечем кутрето и кутрето на сина до нас, нищо не се случи. Опипаха ни отвътре, претеглиха ни, изпитаха ни за Библията и за домашната работа и ни казаха да се обличаме.

Взехме си чантите с дрехи и тръгнахме от дома за богослужения към камиона, който чакаше отвън.

Камионът потегли към порочния външен свят и към нощта и нито един от хората, които познавахме, нямаше да ни види отново.

Нямаше да разберем какви оценки са ни поставили.

Дори да знаехме, че сме се представили добре, усещането нямаше да трае дълго.

Работните ни места вече ни очакваха.

Опазил ни Бог да се отегчим и да поискаме повече.

Църковната доктрина повеляваше, че животът ни е посветен на една и съща работа. На една и съща самота. Нищо няма да се промени. Всеки ден едно и също. Това е успехът. Това е наградата.

Косене на морава.

И пак косене на морава.

И косене на морава.
Отначало.

33.

В автобуса на път за третата ни среща с Фертилити седим пред някакъв мъж, когато чуваме шегичката.

Температурата е трийсет-трийсет и нещо градуса, твърде горещо за юни, където и да било. Прозорците на автобуса са отворени и ми приглява от миризмата на изгорели газове. Пластмасовите седалки са горещи, както сигурно е горещо всичко, до което се докосваш в Ада. Автобусът е идея на Фертилити. Водя те на среща в града, каза ми. В центъра. Следобед е и само хора без работа или с нощна работа или луди със синдром на Тупе отиват някъде.

Това е срещата, на която трябва да ме заведе, понеже не иска да спи с мен и не иска да ме целуне. Никога, за нищо на света.

Не мога да си представя човека зад нас. Незабележим господин Никой — просто мъж в риза. Руса коса. Ако настоявате, бих казал „грозен“. Не помня. Автобусът минава край мавзолея през петнайсет минути и ние се качихме. Срещнахме се до крипта 678 — същото място, по същото време.

Помня шегичката. Стара шегичка. Градските къщи се нижат край автобуса, зад колите, паркирани до тротоара и между оградите, бележещи границите на частните имоти, а шегобиецът протяга глава между мен и Фертилити и прошепва:

— Кое е по-трудно от това камила да се промъкне през иглено ухо?

Тези шегички са навсякъде. Неизбежно е да не ги чуеш, независимо че не са смешни.

Не отговаряме — нито Фертилити, нито аз.

Шегобиецът прошепва:

— Да купиш застраховка „Живот“ на член на сектата Кридиш.

Истината е, че никой не се смее на тези шегички, никой освен мен, а аз се смея, за да се слея с обстановката. Смея се, да не би да не се сливам с обстановката. Основната ми грижа на публично място е хората да не разберат, че съм оцелял. Отдавна изхвърлих църковния

костюм. Опазил ме Бог да приличам на онези глупави смахнати хора от Средния Запад, самоубили се, понеже решили, че техният Господ ги вика при Себе си.

Мама, татко, брат ми Адам, сестрите ми, другите ми братя, всички са мъртви и лежат за посмешище в земята, но аз съм жив. Трябва да живея в този свят и да се спогаждам с хората.

Затова се смея.

Защото трябва да направя нещо, да вдигна шум, да викам, да крещя, да плача, да проклинам, да вия. Смея се. Всичко е просто отдушник.

Тази сутрин шегичките са навсякъде и за да не плачеш през цялото време, трябва да направиш нещо. Никой не се смее по-гръмогласно от мен.

Шегобиецът шепне:

— Защо членовете на църквата Кридиш пресичат шосето?

Може би той дори не говори на мен и на Фертилити.

— Защото не ги е уцелила нито една кола.

Зад всички е ревял на автобуса, двигателят отзад го придвижва напред, бълвайки вонливо-цветен пушек.

Днес всички шегички са заради вестника. Различавам огромното заглавие на първа страница на петима души, скрити зад днешното сутрешно издание. То гласи: „Оцелелите членове на култа намаляват“.

Статията обяснява, че приближава финалът на трагедията с масовото самоубийство в църковната колония на сектата Кридиш преди десет години. Статията съобщава, че последните оцелели от колонията в Централна Небраска, която предпочела масовото самоубийство пред разследването на ФБР и вниманието на цялата нация, така де... вестникът съобщава, че само шестима членове на църквата са живи. Не споменават имена, но аз трябва да съм сред половината дузина.

Другата част от историята прескача на девета страница, но схващате смисъла. Четейки между редовете, разбирате: „Добре, че се отървахме.“

Не пише нищо за подозрителни самоубийства, които приличат на убийства. Няма и дума как вероятно убиец дебне шестимата последни оцелели.

Зад мен шегобиецът прошепва:

— Как се нарича член на култа Кридиш с руса коса?

Мъртвец.

— С кестенява коса?

Мъртвец.

Мъжът шепне:

— Каква е разликата между член на култа Кридиш и труп?

Няколко часа.

Мъжът шепне:

— Какво извикал членът на култа Кридиш на преминаващата катафалка?

Такси!

Мъжът шепне:

— По какво се познава член на култа Кридиш в претъпкан автобус?

Слиза на спирката и остава под автобуса.

Фертилити се обръща назад и казва:

— Млъкни!

Казва го достатъчно силно, та хората да се подадат иззад вестниците си, и добавя:

— Вземаш на подбив самоубийство, покойници, които някой е обичал. Затова млъкни!

Казва го наистина високо. Очите ѝ греят, сиви са, но изглеждат сребърни, и аз се питам дали Фертилити не е член на култа Кридиш или все още не е преодоляла загубата на брат си. Реагира прекалено бурно.

Точно в този момент автобусът отбива към тротоара и шегобиецът се изправя между седалките и се отправя към вратата. Седим като на скамейки в църква, а пътеката между тях разполовява автобуса. Мъжът чака на опашката за слизане, широките му панталони са от кафява вълна, каквито само оцелял би надянал в такава жега. Църковните униформени тиранти кръстосват гърба му. Кафявото вълнено сако е праметнато през ръката му. Той пристъпва между седалките, поспира за миг, докато другите слизат, обръща се и докосва ръба на сламената си шапка. Познавам го отнякъде, но е толкова отдавна. Мирише на пот, на вълна и на фермерска слама.

Не помня откъде го познавам. Помня гласа му. Гласът му, само гласът му над рамото ми, в телефонната слушалка.

„Нека склопим очи, изпълнили делото си.“

Лицето му е това, което виждам в огледалото.

Неволно произнасям името му.

Адам. Адам Брансън.

Шегобиецът казва:

— Познавам ли те отнякъде?

Не, отвърщам аз.

Слизачите се придвижват няколко стъпки, отнасят го напред и той казва:

— Не отраснахме ли заедно?

Не, отвърщам аз.

Застанал пред вратата на автобуса, той вика:

— Не си ли мой брат?

Не, крещя аз.

И той изчезва.

Евангелие от Лука, Двайсет и втора глава, трийсет и четвърти стих: „... не ще пропее днес петел, преди ти три пъти да се отречеш, че Ме познаваш“.

Автобусът се влива в потока от коли.

Единственият начин да опиша този човек е „грозен“. Особняк. Възпълен. Неудачник. Жалък в най-добрия случай. Жертва. Моят брат, по-голям от мен с три минути. Член на култа Кридиш.

Според психологическите наръчници езикът на тялото на Фертилити издава колко е вбесена от смеха ми. Краката ѝ са кръстосани и в коленете, и в глезените. Взира се през прозореца, все едно минаваме през различно място.

Според дневния ми график в този момент трябва да лъскам с восък пода в трапезарията. Да почистя водосточните тръби. Да измия петното върху алеята пред къщата, където работя. Да обеля белите аспержи за вечеря.

Не бива да съм на среща с прекрасната и разгневена Фертилити Холис, дори да съм убил брат ѝ и тя да си пада по моя телефонен глас през нощта, но да не ме търпи до себе си.

Истината е, че няма никакво значение какво правя. Какво правят всички оцелели. Според убежденията, с които сме отрасли, ние сме порочни, зли и нечисти.

Въздухът, който се движи към центъра на града с нашия автобус, е горещ и плътен, примесен с ярко слънце и изгорели газове. Край нас прелитат цветя, вкоренени в земята, рози, които трябва да излъчват аромат, червени, жълти, оранжеви рози разтварят чашки по целия път. Напразно. Автомобилите по шестте платна се движат неумолимо като поточна линия.

Всичко, което извършваме приживе, е погрешно.

Усещането е, че не владееш положението. Усещането е, че ни пренасят.

Не пътуваме. По-скоро ни придвижват. По-скоро просто чакаме. Въпрос на време.

Неспособен съм да направя нещо добро, а брат ми е някъде там, решен да ме убие.

Сградите в центъра на града започват да се съгъстват край тротоара. Потокът от коли забавя темпо, Фертилити вдига ръка да дръпне шнурчето. Дзън. И автобусът спира да ни свали пред търговски център. Изкуствени мъже и жени позират наконтени зад витрините. Усмивват се. Смят се. Преструват се, че се забавляват. Знам точно как се чувстват.

Нося само панталонки и риза на шотландско каре, но те принадлежат на човека, за когото работя. Цяла сутрин стоях на горния етаж и пробвах различни комбинации от дрехи. После притичвах долу, където социалната асистентка забърсваше праха по лампионите, да я питам как ѝ се струва.

Над входа на търговския център има голям часовник и Фертилити го поглежда. Казва ми:

— Побързай. Трябва да стигнем преди, два часа.

Улавя дланта ми с удивително студената си ръка — студена и суха дори в жегата — и ние минаваме през вратата и попадаме в климатизирания първи етаж с купища стока, изложена по щандовете или заключена зад стъклени витрини.

— Трябва да се качим на петия етаж — казва тя и ръката ѝ се сключва силно и настойчиво върху моята.

Щурмуваме ескалаторите. Втори етаж — за мъжете. Трети етаж — за децата. Четвърти етаж — за младежи. Пети етаж — за жени.

Записана музика се носи от отворите в тавана. Ча-ча-ча. Две бавни стъпки и три бързи. Кръстосана стъпка и завъртане под ръка.

Фертилити ме научи.

Не си представях така срещата. Дрехи по етажерки и по закачалки. Наоколо се разхождат продавачки, облечени наистина стилно, и питат дали могат да помогнат. Виждам съм всичко това и преди.

Питам я иска ли да танцува. Тук?

— Почакай — казва Фертилити. — Просто почакай.

Първо замирисва на дим.

— Насам — казва Фертилити и ме повежда сред гората от дълги рокли за продан.

После зазвъняват звънци и хората се втурват към ескалаторите. Слизат по тях като по обикновени стълби, понеже ескалаторите са спрели. Хората слизат по ескалатора за изкачване и това изглежда погрешно като престъпление. Една продавачка изпразва касата си в чантичка с цип и поглежда към скупчените край асансьора клиенти, втренчени в цифрите на таблото, стиснали големи, лъскави, издути пазарски торби с дръжки.

Звънците продължават да звънят. Пушекът е толкова гъст, че го виждаме как се вие край лампите на тавана.

— Не използвайте асансьорите — крещи продавачката. — При пожар асансьорите не работят. Използвайте стълбите.

Тя се спуска към тях през лабиринта от дрехи върху закачалки, стиснала чантичката с цип като ръгбист, и ги повежда като стадо към вратата с надпис „Изход“.

После оставаме само двамата с Фертилити и лампите примигват и угасват.

В тъмнината усещаме допира на сатена, на кадифето, на хладна коприна, на гладък памук, звънците звънят, отвсякъде ни заобикалят рокли, вълната жули, ръката на Фертилити студене в моята и тя казва:

— Не се безпокой.

Малките зелени надписи ни светят в тъмното и ни сочат: „Изход“.

Звънците звънят.

— Бъди спокоен — казва Фертилити.

Звънците звънят.

— Още малко — казва тя.

Ярко оранжево заблестява в мрака в отсрещния край на пода, раздробявайки всичко на странни оранжеви силуети на черен фон. Роклите и панталоните между тук и там са висящи черни фигури на хора с крака и ръце, които лумват в пламъци.

Хиляди хора горят и се строполяват ничком пред нас. Звънците звънят толкова оглушително, че можеш да пипнеш звука, и само студената ръка на Фертилити ме задържа тук.

— Всеки момент — казва тя.

Горещината е толкова близо, можеш да я докоснеш. Димът е толкова гъст, че можеш да го вкусиш. На двайсетина крачки плашилата на жени, издигнати от дрехи върху закачалки, започват да тлеят и се смъкват на пода. Едва дишам, очите ми се затварят.

Звънците звънят.

Усещам дрехите си изгладени до червено и сухи като слама върху кожата.

Огънят е точно толкова близо.

Фертилити казва:

— Не е ли прекрасно? Не ти ли харесва?

Вдигам длан и тя очертава хладна сянка между лицето ми и щанда с изкуствена коприна, горяща до нас.

Така се познава от каква материя е платът. Откъсват няколко конаца от дрехата и ги поднасят над пламък. Ако не горят, значи са вълнени. Ако горят бавно, са памучни. Ако пламтят като панталоните до нас, материята е синтетична. Полиестер. Изкуствена коприна. Найлон.

— Ето сега — казва Фертилити.

После става студено, преди да успея да се замисля защо. Мокро е. Лее се вода. Оранжевите светлинки примигват омаломощени и изчезват. Димът се разнася.

Един по един прожекторите блясват и осветяват останките като огромни черно-бели сенки. Звънците замлъкват. Записаната ча-ча музика отново зазвучава.

— Видях го насън — казва Фертилити. — Не ни застрашаваше нищо.

Същото е като на презокеанския лайнер, който потънал само наполовина.

— Следващата седмица — продължава Фертилити — ще експлодира една пекарна. Искаш ли да гледаме? Поне трима-четирима ще загинат.

Моята коса, нейната коса, моите дрехи, нейните дрехи — няма и милиметър прогорено по нас.

Книга на пророка Даниил, Трета глава, деветдесет и четвърти стих: „... огънят не е имал сила, дори космите на главата не бяха опърлени, и дрехите им не бяха изменени, и дори миризма от изгорено нямаше по тях“.

Минал съм по този път, мисля си. Преживял съм го.

— Побързай — казва тя. — След няколко минути ще дойдат пожарникарите. — Улавя ме за ръцете и казва: — Да не прахосваме музиката.

Едно, две, ча-ча-ча. Танцуваме. Три, четири, ча-ча-ча.

Насред опустошението, сред изгорелите крака и ръце на дрехите, струпани по пода около нас, под провисналия таван и капещата вода, от която всичко е подгизнало, ние танцуваме. Едно, две, ча-ча-ча.

И така ни намират.

32.

Следващата седмица ще експлодира бензиностанция. В един магазин за домашни любимци всички канарчета, цялото им ято от стотици канарчета ще избяга, Фертилити го предсказва сън след сън. В един хотел тръбопровод пропуска вода дори в този миг. Седмици наред водата се е стичала в стените, разтваряла е хоросана, разлагала е дървесината, металът е ръждясвал и в три часа и четири минути следващия вторник следобед гигантският кристален полилей по средата на тавана във фоайето ще падне.

В съня ѝ висулките от оловен кристал подрънкват, следва облак хоросанов прах. Някаква скоба откъсва главата на ръждясал болт. В съня на Фертилити главата на болта се приземява, туп!, върху килима до старец с куфар. Той го вдига, завърта го в дланта си и се вглежда в ръждата и в блестящата стомана под нея.

Една жена дърпа куфара си на колелца, спира до възрастния мъж и го пита дали чака на опашка.

— Не — казва той.

— Благодаря — казва жената.

Служителят на рецепцията натиска звънеца и казва:

— Пиколо, моля.

Един младеж тръгва към тях.

В този момент полилеят пада.

Ето колко точни стават сънищата на Фертилити и във всеки сън тя търси нови подробности. Жената носи червен костюм, сако и пола с колан „Кристиан Диор“ във формата на златна верижка. Възрастният мъж е синеок. На ръката, стиснала главата на болта, има венчална халка. Пиколото е с продупчено ухо, но е свалил обичата.

Зад рецепцията, казва Фертилити, има френски бароков часовник със заврънкулки в кутия от позлатено олово. Раковини и делфини украсяват циферблата. Часовникът сочи три часа и четири минути следобед.

Фертилити ми го разказа със затворени очи. Припомня си или си съчинява? Недоумявам.

Първо послание до солуняни, Пета глава, двајсети стих: „Пророчествата не унижавайте.“

Полилеят ще примигне и ще угасне миг преди да падне и всички долу ще вдигнат глави. Какво се случва след това Фертилити не знае. Винаги се събужда. Сънищата винаги свършват дотук, в момента, когато полилеят пада или самолетът се разбива. Или влакът дерайлира. Мълнията удря. Земята се разтърсва.

Започнала е да си води календар с предстоящи бедствия. Показва ми го. Аз ѝ показвам бележника, в който хората, за които работя, записват дневния ми график. В графата за следващата седмица Фертилити е отбелязала експлозията в пекарната, освободените канарчета, пожара в бензиностанцията, полилея в хотела. Предлага ми да си избира. Ще си направим сандвичи за обяд и ще си устроим истински излет.

За следващата седмица аз имам косене на моравата. Два пъти. Полиране на месинговите принадлежности за камината. Проверяване на срока на годност на всичко във фризера. Завъртане на консервените кутии в килера. Купуване на подаръци за годишнината от сватбата на работодателите ми, които те ще си поднесат един на друг.

Отговарям — разбира се. Както пожелае.

Това се случи веднага след като пожарникарите ни откриха да танцуваме без никаква драскотина в изгорелия пети етаж за женски облекла. След като ни взеха показанията и ни накараха да подпишем застрахователни формуляри, освобождаващи ги от отговорност, те ни изпроводиха до улицата. Вече сме отвън, когато питам Фертилити — защо?

Защо не се обажда на хората да ги предупреди за бедствието?

— Защото никой не иска лоши новини — свива тя рамене. — Тревър им казваше всеки път, когато сънуваше, и само си навличаше неприятности.

Никой не искал да повярва в толкова невероятна дарба, каза тя. Предпочитали да нарочат Тревър за терорист или арсонист.

Пироманиак според „Статистическия наръчник на психичните заболявания“.

В друг век щели да го обвинят, че е магьосник.

Затова Тревър се самоубил.

С малко помощ от мен, разбира се.

— Затова не казвам на хората — продължава Фертилити. — Ако щеше да се запали сиропиталище, може би щях да кажа, но тези хора убиха брат ми, защо да им правя услуга?

За да спася човешки живот, трябва да кажа на Фертилити истината, че аз убих брат й, но си мълча. Седим на автобусната спирка и мълчим, докато виждаме автобуса й. Тя ми записва телефонния си номер на касова бележка, която вдига от земята. Ако я отнеса в магазина и пусна в ход замисъла си, ще ми донесе триста долара, че и повече, Фертилити ми казва да си избира бедствие и да й се обадя. Автобусът я отнася нанякъде — до работното място, до ресторант за вечеря, до сънищата.

Според дневния ми график аз бърша праха. Подрязвам живия плет. Кося моравата. Преглеждам колите. Трябва да гладя, но знам, че социалната работничка ми върши работата.

Според „Статистическия наръчник на психичните заболявания“ трябва да вляза в някой магазин и да открадна нещо. Да намеря отдушник на натрупаната сексуална енергия.

Според Фертилити трябва да си приготвя обяд и да похапвам, наблюдавайки как умират непознати. Представям си как във вторник следобед седим на кадифеното канапе в хотелското фойе и отпиваме чай, настанени в ложата.

Според Библията трябва да съм не знам какво.

Според кридишката доктрина трябва да съм мъртъв.

Нито едно от гореизброените не ме привлича и аз просто се разхождам из центъра. Пред пекарната се носи мирис на хляб, където след пет дни според Фертилити ще се чуе „бум!“. В дъното на магазина за домашни любимци стотици канарчета пърхат насам-натам в смърдящата си претъпкана клетка. Следващата седмица всички ще са свободни. После какво? Прииска ми се да им кажа — останете си в клетката. Има по-добри неща от свободата. Има по-лоши неща от това да, живееш дълго и отегчително в къщата на някой непознат, да умреш и да отидеш в канарския рай.

На бензиностанцията, която според Фертилити ще гръмне, служителите пълнят резервоарите достатъчно доволни, в никакъв

случай недоволни, млади, в неведение, че следващата седмица ще са мъртви или безработни — зависи дали са на смяна.

Стъмва се много бързо.

В хотела, през големите стъклени прозорци на фоайето, полилеят надвисва над жертва след жертва. Жена с мопс на каишка. Семейство — майка, баща, три малки деца. Часовникът зад рецепцията казва, че остава още много време до три часа и четири минути на следващия вторник. Безопасно е да стоиш под него дни наред, но не и секунда по-дълго.

Мога да мина край портиерите в златни нашивки и да кажа на управителя, че полилеят му ще падне.

Всички, които обича, ще умрат.

Дори той ще умре. Някой ден.

Бог ще се върне да ни съди.

Всичките му грехове ще го обрекат да се пържи в ада.

Дори да казваш истината на хората, те няма да ти повярват, докато не се случи. Когато ще е твърде късно. Междувременно истината само ще ги ядоса и ще ти навлече неприятности.

Затова просто се прибирам вкъщи.

Трябва да приготвя вечерята. Да си изгладя ризата за утре. Да си излъскам обувките. Да измия чиниите. Да пробвам нови рецепти.

Има една супа, наричат я „Сватбена чорба“. Необходими са три килограма костен мозък. Дреболиите са на мода тази година. Хората, за които работя, държат да се хранят на гребена на вълната. Бъбреци. Дроб. Надути свински пикочни мехури. Телешко шкембе с кресон и копър за преживяне. Искат животни, пълнени с най-изумителни други животни, птици, пълнени със заек. Шаран, пълнен с шунка. Гъска, пълнена със сьомга.

Толкова много неща трябва да доусъвършенствам.

За да изпечеш свински котлет, го покриваш с резенчета сланина от друго животно, за да не прегори. Точно това правя, когато телефонът звъни.

Фертилити е, разбира се.

— Беше прав за онзи особняк — казва тя.

За кое по-точно, питам я.

— Приятелят на Тревър — отвърща тя — наистина се нуждае от някого. Заведох го на среща, както поиска, и един от онези хора от

култа беше в автобуса. Сигурно бяха близнаци. Приличаха си като две капки вода.

Може би греша, предполагам аз. Повечето хора от култа са мъртви. Били са смахнати и глупави и почти всички са мъртви. Пише го във вестника. Всичко, в което вярвали, се оказало грешно.

— Мъжът в автобуса попита дали са роднини и приятелят на Тревър каза „не“.

Значи не са роднини, казвам аз. Всеки би познал брат си.

— Това е тъжното — отвърща Фертилити. — Той го позна. Дори спомена име. Брад или Тим или нещо такова.

Адам.

Защо да е тъжно, питам.

— Защото отричаше толкова очевидно, толкова жалко — казва тя. — Толкова е очевидно, че се опитва да мине за нормален, щастлив човек. Стана ми толкова тъжно, че дори му дадох телефонния си номер. Дожаля ми за него. Искам да му помогна да приеме миналото. Освен това — казва Фертилити — имам чувството, че се е запътил към някаква ужасна каша.

Каква каша, питам. Какво има предвид под „каша“?

— Ще страда — казва тя. — Още е много смътно. Злочестини. Болка. Масово убийство. Не ме питай откъде знам. Дълга история е.

Сънищата й. Бензиностанцията, канарчетата, хотелският полилей, а сега и аз.

— Слушай — казва тя. — Трябва да обсъдим как да се видим, но не сега.

Защо?

— Ужасната ми работа позагрубя, та ако някой си доктор Амброуз се обади да те пита дали познаваш Гуен, кажи, че не ме познаваш. Кажи му, че никога не сме се срещали, става ли?

Гуен?

Питам кой е доктор Амброуз.

— Името му — казва Фертилити. Или Гуен. — Не е истински лекар. Не мисля. По-скоро е като туристически агент. Не искам да го върша, но работя на договор за него.

Питам я какво прави според договора.

— Не е нещо нелегално. Положението е под контрол. До голяма степен.

Какво?

И тя ми казва, и аларми и сирени запищяват.

Чувствам се все по-малък и по-малък.

Алармите и полицейските лампи и сирените ме заобикалят от всички страни.

Чувствам се все по-нищожен и все по-нищожен.

Тук, в пилотската кабина на полет 2039, първият от четирите двигателя току-що изключи. Точно тук започва началото на края.

31.

Като предохранителна мярка срещу самоубийствени импулси социалната ми асистентка трябва да ми забърка още един джин с тоник. През това време аз водя междуградски разговор по телефона. Продуцентът на Шоуто на Дон Уилямс ме държи на втора линия. Всички линии мигат ли мигат. Някой от Шоуто на Барбара Уолтърс чака на трета линия. Основният ми приоритет е да намеря някой да усмирява шумотевицата. Чиниите от закуска са натрупани в мивката и отказват да се измият.

Основният ми приоритет е да си намеря добър агент.

Леглата горе са неоправени.

Градината се нуждае от пребоядисване.

В слушалката поредният топ агент подчертава — ами ако не съм последният оцелял? Явно такъв е случаят, казвам аз. Социалната асистентка нямаше да се отбие за сутрешен джин с тоник, ако не беше снощното самоубийство. Пред очите ми върху кухненската маса са разстлани всички други клиентски досиета.

Цялата правителствена Програма за опазване на оцелелите е претърпяла, така да се каже, фиаско. Всъщност социалната асистентка, която ми смесва джин и тоник, се нуждае от намеса за предотвратяване на самоубийство.

За да е сигурна, че няма да ѝ се изплъзна на оня свят, тя не ме изпуска от поглед. За да не ми се пречка, аз я карам да ми нареже лайм. Да ми донесе цигари. Да ми приготви ново питие, казвам, или ще се самоубия. Кълна се. Ще се залостя в тоалетната и ще си срежа вените с бръснач.

Социалната асистентка ми донася новия джин с тоник на кухненската маса и ме пита дали искам да помогна при разпознаването на телата. Предполага се, че това ще ми помогне да приема неизбежното. Все пак, казва тя, те са ми близки, моя плът и кръв. Мои родственици.

Разстила върху масата старите полицейски снимки отпреди десет години. В мен се взират стотици мъртъвци, подредени в редици върху земята. Кожата им е почерняла от цианида. Толкова са подути, че тъмните, собственоръчно ушити дрехи са изопнати по телата им. Пръст си и в пръст ще се върнеш. Пепел си и в пепел ще се превърнеш. Целият процес на рециклиране трябва да е толкова бърз и лесен, но не е. Телата лежат там вдървени и смрадливи. Така социалната асистентка се опитва да пришпори емоциите ми. Твърди, че потискам скръбта си.

Искам ли да се намеся и да идентифицирам тези хора?

Ако някъде дебне убиец, казва тя, мога да ѝ помогна да открие човека, който трябва да е сниман тук мъртъв, но не е.

Благодаря, отвърщам. Не, благодаря. Без дори да поглеждам, знам, че Адам Брансън няма да е мъртъв на никоя от снимките ѝ.

Социалната асистентка понечва да седне, но аз я моля да спусне завесите. През кухненския прозорец микробус на сателитен канал снима репортаж. Мръсните чинии от закуската, натрупани на преден план в мивката — не бих искал да изглеждам така по вечерните новини. Мръсните чинии в мивката, аз и социалната асистентка седим до кухненската маса, телефонът и папките са разхвърлени върху покривката на бели и жълти квадратчета, а ние стискаме по чаша джин с тоник в десет сутринта.

Гласът на новинаря сигурно обяснява как единственият оцелял от последния американски култ на смъртта — Кридиш — е поставен под наблюдение за предотвратяване на самоубийство след трагичната серия от самоубийства, отнела живота на останалите оцелели.

После го прекъсват за реклама.

Социалната асистентка преглежда папките на последните си клиенти. Бранън, мъртъв. Уокър, мъртъв. Филипс, мъртъв. Всички, мъртви. Всички освен мен.

Жената снощи, единствената друга оцеляла от култа Кридиш, яла пръст. Има си дори название. Наричат го геофагия. Станала популярна сред африканците, доведени като роби в Америка. Популярна вероятно не е точната дума.

Жената коленичила в задния двор на къщата, където работила единайсет години, гребяла с лъжичка пръстта от розовата леха и я лапала. Пише го в доклада на социалната асистентка. Последвало

нещо, наречено езофагеално разкъсване, след това перитонит и призори тя била мъртва.

Момичето преди нея умряло с глава във фурната. Момчето преди него си прерязало гърлото. Точно както ни учеше църквата. Някой ден развратните господари на света ще ни унищожат, о, тъжен ден, и армиите на света ще ни стъпчат и най-чистите Божии чеда трябва да се възнесат при Бог чрез собствената си ръка.

Възнасяне.

Да, и всички невъзнесени при Бог при първото пътуване трябва да се присъединят възможно най-бързо към събратята си.

И така, през последните десет години един след друг, мъже и жени, домашни прислужници и градинари, фабрични работници из цялата страна се предаваха в ръцете Му. Въпреки Програмата за опазване на оцелелите.

Освен мен.

Питам социалната асистентка има ли нещо против да оправи леглата. Ако се наложи да изопна още един чаршаф, кълна се, че ще си пхна главата в резачката за месо. Ако се съгласи, обещавам да съм жив, когато се върне.

Тя тръгва нагоре. Аз казвам — благодаря.

След като социалната асистентка ми съобщи, че всички в църковната колония са мъртви и прочее, първото, което направих, е да запаля цигара. Най-умното нещо, което някога съм правил, е да пропуша. Когато тя се отби да ми каже ликувай, защото и последният оцелял кридиш е отишъл на оня свят снощи, тогава аз седнах пред кухненската маса и насърчих самоубийствения си процес с едно хубаво твърдо питие.

Църковната доктрина повелява да се самоубия. Но не казва, че трябва да е прибързана, мигновена, незабавна смърт.

Вестникът още е въвн на прага. Чиниите от закуска — неизмити. Хората, за които работя, заминаха, за да избегнат прожекторите. Представяте ли си? След като години наред съм превъртал порнокасетите им под наем и съм накисвал лекетата им. Той е banker. Тя е bankerка. Имат коли. Притежават тази красива къща. Притежават мен да им оправям леглата и да кося моравата. Честно казано, вероятно заминаха, за да не се приберат вкъщи някоя вечер и да ме намерят мъртъв на кухненския под.

И четирите им телефонни линии са заети. Шоуто на Дон Уилямс. Барбара Уолтърс. Агентът ми казва да си взема огледалце и да се упражнявам да изглеждам искрен и невинен.

Върху една от папките е написано моето име. На първата страница са всички основни данни за хората, оцелели след бедствието в кридишката колония.

Агентът казва — патентоване на продукта.

Агентът казва — моя собствена религиозна програма.

В папката е документирано как в продължение на повече от двеста години американците смятали хората от кридишкия култ за най-добродетелните, най-трудолюбивите, най-порядъчните, най-разумните хора на земята.

Агентът казва — един милион долара аванс за биографията ми с твърда корица.

В папката е записано как преди десет години един местен шериф връчил заповед за обиск на старейшините в кридишката църковна колония. Обвинявали ги в тормоз на непълнолетни. Според някакъв налудничав анонимен сигнал семействата в църковната колония раждали дете след дете след дете. И нито едно от тези деца не било регистрирано, нямало свидетелства за раждане, нито единен граждански номер, нищо. Децата се раждали в колонията и посещавали църковните училища. Не им позволявали да се женят и да имат деца. Когато навършили седемнайсет, ги кръщавали като пълнолетни членове на църквата и ги изпращали по света.

Цялата информация бе станала, както я наричате, „публична“.

Агентът казва — пробен видеозапис.

Агентът казва — ексклузивна снимка за корицата на списание „Пийпъл“.

Някой подшушнал тези налудничави слухове на раболепен защитник на детските права и тутакси шерифът и две коли полицаи се изсипали в кридишката църковна колония в Болстър Каунти, Небраска, да броят глави и да се уверят, че всичко е официално. Именно шерифът привикал ФБР.

Агентът казва по телефона — изяви във всяко токшоу.

ФБР научило как членовете на кридишката секта смятат изпратените по света деца за трудови мисионери. Правителствените

следователи го нарекоха бяла робия. Хората от телевизията го нарекоха Култа на невръстните роби.

На навършилите седемнайсет кридишките старейшини намирали работа като работници или домашни прислужници срещу заплащане в брой. Временна работа, която понякога продължавала години наред.

Вестниците го нарекоха Църквата на робския труд.

Църковната колония прибирала парите, а външният свят получавал армия от чисти, честни благочестиви прислужници и градинари, и миячи на чинии, и бояджии, възпитани да вярват, че единственият начин да се сдобият с вечна душа е да работят до смърт само за стая и храна.

Агентът ми казва — специална вестникарска рубрика.

Когато от ФБР пристигнали да сложат белезници, открили цялото население на колонията заключено в Дома за богослужения. Нищо чудно същият човек, подшушнал историята за децата-роби като златна жила, да е уведомял колонията, че правителството готви нашествие. Всички ферми в Болстър Каунти пустеели. По-късно разбрали, че всяка крава, всяко прасе, пиле, гълъб, котка и куче били мъртви. Всички златни рибки в аквариумите били отровени. Във всички спретнати ферми с белите им къщички и червени хамбари царяла тишина. Всички картофени ниви били стихнали и безлюдни под синьото небе с по някое облаче.

Агентът казва — мое собствено коледно обръщение.

Според доклада, приложен към папките пред мен върху кухненската маса, докато социалната асистентка оправя леглата горе, докато аз усещам горещината на пламъка, палейки нова цигара, практиката да се изпращат трудови мисионери съществува, от над сто години. Хората от кридишкия култ забогатявали, купували още земя и раждали повече деца. Повече деца напускали долината всяка година. Откарвали момчетата през пролетта, а момчетата — през есента.

Агентът казва — собствена марка парфюм.

Агентът казва — Библии с моя автограф.

Мисионерите оставали невидими във външния свят. Църквата не плаща данъци. Според църковната доктрина най-благородното деяние е просто да си вършиш работата и да се надяваш да живееш достатъчно дълго, за да донесеш на колонията огромна печалба.

Другите страни от живота са само бreme. Да оправяш чужди легла. Да гледаш чужди деца. Да готвиш на чужди хора.

Винаги и завинаги.

Работа без край.

Планът бил малко по-малко да възцарят рай, кридишки рай, превземайки света декар по декар.

Докато колите на ФБР не спрели на законните триста крачки пред вратите на Дома за богослужения. Въздухът изглеждал застинал според официалния доклад за масовото самоубийство. От църквата не долитал нито звук.

Агентът казва — вдъхновяващи записи.

Агентът казва — кралски дворец.

Тогава всички започнаха да наричат сектата „Старозаветния култ на смъртта“.

Цигареният дим ме души под точката, където гърлото ми го задържа, и се сгъстява в гърдите ми. Папките на социалната асистентка документират изостаналите. Клиент номер 63 на Програма за опазване на оцелелите — Биди Патерсън, приблизителна възраст двацет и девет, самоубила се, погълщайки почистващ препарат три дни след инцидента в колонията.

Клиент на Програмата за опазване на оцелелите Тендър Смитсън, възраст четирийсет и пет, самоубил се, скачайки през прозореца на сградата, където работел като разсилен.

Агентът казва — моя собствена спасителна линия 1–976.

Горещият и гъст дим в мен ми създава усещане, че имам душа.

Агентът казва — моя собствена рекламна кампания.

Предали Богу дух, черни и подути хора. Дълги редици от хора, изнесени от Дома за богослужения, където лежат, почернели от цианида — последното им причастие. Хората, предпочели да умрат, вместо да посрещнат бъдещето.

Умрели заедно, стиснали толкова здраво ръцете си, че трябвало да им раздробят пръстите, за да ги разделят.

Агентът казва — знаменитост и суперзвезда.

Църковната доктрина повелява в този момент, докато социалната асистентка я няма, да взема ножа от мръсните съдове в мивката и да си го забия в гръкляна. Да разсипя червата си върху кухненския под.

Агентът казва, че ще поеме всичко около Шоуто на Дон Уилямс и Барбара Уолтърс.

Сред досиетата на мъртъвците е и папката с моето име. Записвам в нея: „Клиент номер 84 от Програмата за опазване на оцелелите е изгубил всички, които е обичал, и всичко, придавало смисъл на живота му. Изморен е и спи през повечето време. Започна да пие и да пуши. Няма апетит. Рядко се къпе и не се е бръснал от седмици.

Преди десет години той беше трудолюбивата сол на земята. Искаше само да отиде в Рая. Днес всичко, за което е работил в този свят, е изгубено. Всичките му външни правила и задръжки за изчезнали.

Няма Ад. Няма Рай.

В полезрението му се заражда идеята, че сега всичко е възможно. Сега той иска всичко.“

Затварям папката и я пъхам в купчината.

Само между нас двамата, пита агентът — какъв е шансът да приключи скоро със себе си.

Взирам се през джина с тоник в хлътналите лица на всички от миналото ми, всички мъртъвци от правителствените снимки под питието ми. След моменти като този целият ти живот е хазарт.

Доливам си джин.

Запалвам нова цигара.

Наистина. Животът ми вече няма смисъл. Свободен съм. Освен това ще наследя двайсет хиляди акра от Централна Небраска.

Чувствам се точно като преди десет години, когато пътувах към града с полицейската кола. За втори път съм слаб. И минута след минута се отдалечавам от спасението и потеглям към бъдещето.

Да се самоубия?

Благодаря, казвам. Не, благодаря.

Да не прищпорваме събитията.

30.

Цяла сутрин повтарям на полицаите, че оставих социалната асистентка жива и търкаща тухлите около камината в дневната. Проблемът е, че димоотводът не е наред и пушекът слиза надолу. Хората, за които работя, горят влажна дървесина. Повтарям на полицаите, че съм невинен.

Не съм убил никого.

Според дневния ми график аз трябваше да изтъркам тухлите вчера.

Така протичаше денят ми досега.

Първо полицаите ме подлагат на кръстосан разпит, защо съм убил социалната си асистентка. После агентът се обажда и ми обещава света, Фертилити, Фертилити, Фертилити е извън картината. Да речем, че ми е неудобно от начина, по който си изкарва прехраната. Освен това предпочитам да не знам какво мизерно бъдеще ме очаква. Следователно се залоствам в банята и се опитвам да събера конците на всичко случило се. В зелената баня на долния етаж.

Обяснявам на полицаите, че първо социалната асистентка беше мъртва, паднала по лице върху плочките пред камината в дневната. Черните ѝ панталони седем осми са надиплени около краката ѝ така, както е паднала. Бялата ѝ блуза с навити до лактите ръкави разголява кръста. В стаята вони на смъртоносен хлорин, а гъбата е смачкана в мъртвата ѝ рибешки бяла ръка.

Преди това се изкатерих през прозореца на мазето, който оставихме отключен, за да влизам и излизам, без хората от телевизията да ме нападат с камерите си и с картонените си чаши с кафе, и с професионалната си загриженост, сякаш им плащат достатъчно да ми съчувстват искрено. Сякаш през два дни не отразяват такива истории. Така де.

Залостен съм значи в банята и сега полицаите са отвън и ме разпитват дали повръщам и повтарят, че мъжът, за когото работя, им крещял по телефона и настоявал за указания как се яде салатата.

Полицайте питат дали със социалната асистентка сме се скарали. Погледнете вчерашния ми дневен график, отговарям им. Нямахме време.

От началото на работния ми ден до осем сутринта трябваше да слагам маджун на прозорците. Бележникът с графика е разтворен на кухненския плот до телефона. Трябваше да боядисвам первазите.

От осем до десет чистих мазните петна от алеята пред къщата. От десет до пладне — време за подрязване на живия плет. От пладне до три следобед — метене на верандите. От три до пет — сменяне на водата във всички вази. От пет до седем — почистване на тухлите на камината.

Всяка минути от живота ми е предопределена и ми е дошло до гуша от това.

Имам чувството, че съм просто поредната задача от дневния график на Господ — Ренесансът планиран веднага след Средновековието.

Всичко с времето си.

Всяка тенденция, всяка мода, всяка фаза. Първо, второ, трето.

„Книга на Еклесиаста“, Трета глава, еди-кой си стих.

Информационната епоха е вписана веднага след индустриалната ера. После постмодерната. После Четиримата конници на Апокалипсиса. Глад. Изпълнено. Епидемия. Изпълнено. Война. Изпълнено. Смърт. Изпълнено. Някъде между големите събития — земетресенията и наводненията — Бог е вмъкнал моята поява. И после, след трийсетина години или следващата година Бог ме зачерква от списъка.

През вратата на банята полицайте ме питат ударил ли съм я. Социалната асистентка. Откраднал ли съм папките ѝ с досиета на клиенти и Наръчника на психичните заболявания? Всичките ѝ документи липсват.

Тя пиеше, казвам им. Взимаше психотропни. Смесваше белина и амоняк в затворени непроветрени помещения. Не знам как си е прекарвала свободното време, но разказваше, че излизала на срещи с всякакви отрепки.

И вчера досиетата си бяха у нея.

Последното, което ѝ казах, беше, че тухлите се търкат с пясък, но тя беше абсолютно уверена, че солната киселина ще свърши работа.

Един от приятелите ѝ се закле в живота си.

Когато тази сутрин влязох през прозореца на мазето, тя беше мъртва на пода. Хлорин и солна киселина покриваха половината тухлена стена, която си беше мръсна като преди, само дето сега асистентката беше част от бъркотията.

Между черните седем осми панталони и белите ѝ чорапки и червените платнени обувки прасците ѝ са гладки и бели. Всичко по нея, което някога беше червено, сега е посиняло — устните, кожичките около ноктите, ръбовете на клепачите.

Истината е, че не съм убил социалната асистентка, но се радвам, че някой го е сторил.

Тя беше последната ми връзка с предишните десет години. Тя беше последното нещо, задържащо ме в миналото.

Истината е, че можеш да осиротееш отново и отново, и отново.

Истината е, че винаги се случва.

И тайната е, че всеки път боли все по-малко и накрая не чувстваш нищо.

Доверете ми се.

Като я видях просната мъртва след десетте ни години задушевни разговори, първата ми мисъл беше — още нещо, което ще преодолея.

Полицаите питат през вратата на банята защо съм си направил ягодово дайкири, преди да им се обадя.

Защото боровинките бяха свършили.

Защото, нима не разбират, няма значение. Времето не беше от значение.

Възприемете го като безценна поука от практиката. Представете си живота си като извратена шегата.

Как се нарича социален работник, който мрази работата си и губи всичките си подопечни? Мъртвец.

Как се нарича полицаят, който я прибира в големия найлонов чувал? Мъртвец.

Как се нарича телевизионният оператор пред камерата в предния двор? Мъртвец.

Няма значение. Шегата е, че всички стигаме до една и съща кулминация.

Агентът чака на първа линия с нещо, което само привидно е цяло ново бъдеще.

Мъжът, за когото работя, крещи по телефона, че е на делови обяд в някакъв ресторант, но се обажда от клетъчния си телефон в тоалетната, защото не знаел как се ядат ядките от палмова салата. Сякаш е важно.

Хей, крещя в отговор. Аз също.

Също се крия в тоалетната, имам предвид.

Обзема те ужасна мрачна радост, когато единственият човек, който знае тайните ти, най-сетне е мъртъв. Родителите ти. Лекарят ти. Терапевтът ти. Социалната ти асистентка. Слънцето отвъд прозореца на банята се мъчи да ни покаже, че всички сме глупци. Само се поогледайте.

В църковната колония ни учеха да не искаме нищо. Да свеждаме кротко очи. Да се държим и да изглеждаме смирено. Да говорим простишко и тихо.

И вижте докъде го доведе философията им.

Те са мъртви. Аз — жив. Социалната асистентка е мъртва. Всички са мъртви.

Обмислям своя случай.

Тук при мен, в банята, има бръсначи. Има йодин за пиене. Сънотворни за поглъщане. Имам избор. Да умра или да живея.

Всяко дихание е избор.

Всяка минута е избор.

Да бъдеш или не.

Всеки път, когато не се хвърляш надолу по стълбите, е избор. Всеки път, когато не се блъскаш с колата, се връщаш в списъка.

Позволя ли на агента да ме направи известен, няма да променя нищо съществено.

Как наричате кридиш, който си има собствено токшоу? Мъртвец.

Как наричате кридиш, който се вози в лимузина и хапва пържола? Мъртвец.

В каквато и посока да поема, всъщност нямам какво да губя.

Според дневния график сега трябва да горя цинк в камината, за да прочистя комина от сажди.

Отвъд прозореца на банята слънцето наблюдава полицаите, които мъкнат по алеята социалната асистентка в найлоновия чувал с носилка на колелца към линейката с изключена лампа.

След като я открих, стоях дълго до тялото ѝ, отпивах от ягодиовото дайкири и просто я гледах — синя и с лицето надолу. Не трябва да си Фертилити Холис, за да го предскажеш отрано. Черната ѝ коса стърчи от червената диадема върху главата ѝ. Ручейче слюнка се е процедило по тухлите от ъгълчето на мъртвата ѝ уста. Цялото ѝ тяло изглежда покрито с мъртва кожа.

От самото начало можеше да се предвиди. Някой ден ще се случи на всички нас.

Да се държа благовъзпитано вече не вършеше работа. Време беше да пощурея.

Затова си забърках още един блендер с дайкирита, обадох се в полицията и им казах да не бързат, защото никой тук няма да си отиде.

После се обадох на агента. Истината е, че винаги е имало някой, който да ми казва какво да правя. Църквата. Хората, за които работя. Социалната асистентка. И не понасям мисълта да съм сам. Не понасям мисълта да съм свободен.

Агентът каза да почакам и да дам показания пред полицията. В мига, щом мога да тръгна, ще изпрати кола. Лимузина.

Черно-белите ми обяви са все още из целия град и съобщават на хората: „Дайте на себе си и на живота си последен шанс. Обадете ми се за помощ.“ Следва телефонният ми номер.

Е, всички тези отчаяни хора остават на произвола на съдбата.

Агентът каза, че лимузината ще ме откара до летището. Група хора от Ню Йорк, хора, които не познавам, вече пишат автобиографията ми. Агентът каза, че ще изпратят първите шест глави по факс в лимузината, за да запамята детството си, преди да започна да давам интервюта.

Аз отвърнах на агента, че вече знам детството си.

В телефонната слушалка той каза:

— Тази версия е по-добра.

Версия?

— За филма ще измислим още по-пикантна версия. — Агентът пита: — Кой искаш да играе ролята ти.

Аз искам да си играя ролята.

— Във филма имам предвид.

Моля го да забави темпото, ако обича. Известността вече се превръща в по-малко свобода и повече график с решения и задача след

задача, след задача. Чувството не е кой знае колко прекрасно, но е познато.

После полицаите цъфват на прага и влизат в дневната с мъртвата социална асистентка, снимат я с фотоапарат от различни ъгли и ми казват да оставя питието си, за да ми зададат въпроси за предишната вечер.

Тогава се залостих в банята и преживях нещо, което учебниците по психология биха нарекли „мимолетна екзистенциална криза“.

Мъжът, за когото работя, се обажда от тоалетната в ресторанта за ядките в палмовата му салата и денят е почти приключил.

Да живея или да умра?

Излизам от банята, заобикалям полицаите и се запътвам право към телефона. На мъжа, за когото работя, казвам да използва вилицата за салата. Да набоде ядката. Със зъбците надолу. Да поднесе ядката към устата си и да осмуче винегрета. После да я пхне във вътрешния джоб на двуредното си раирано сако „Брукс Брадърс“.

Той казва:

— Ясно.

И работата ми в тази къща приключва.

Едната ми ръка държи слушалката на телефона, а с другата соча на полицаите да долеят ром в дайкирито.

Агентът казва да не събирам багаж. Стилистът в Ню Йорк вече е напълнил цял гардероб с памучно спортно облекло в моден религиозен стил а ла библейска власеница, което искат да рекламират.

Багажът ми напомня за хотели, които ми напомнят за полилеи, които ми напомнят за бедствия, които ми напомнят за Фертилити Холис. Тя е единственото нещо, което загърбвам. Само Фертилити знае нещо за мен, макар да не знае много. Вероятно знае бъдещето ми, но не знае миналото ми. Сега никой не знае миналото ми.

Освен може би Адам.

Те двамата, взети заедно, знаят за живота ми повече от мен.

Според графика ми, казва агентът, колата ще пристигне след пет минути.

Време е да продължа да живея.

Време е да се върна в списъка.

В лимузината ще има слънчеви очила. Искам да пътувам очевидно инкогнито. Искам черни кожени седалки и тъмни стъкла.

Казвам на агента, че искам гъмжило на летището, скандиращо името ми. Искам още коктейли. Искам личен фитнесentrenьор. Искам да отслабна седем килограма. Искам косата ми да е по-гъста. Искам носът ми да изглежда по-малък. Металокерамични зъби. Брадичка с вдлъбнатина. Високи скули. Искам маникюр и искам тен.

Опитвам се да си спомня всичко, което Фертилити не харесва във външния ми вид.

29.

Някъде над Небраска си спомням, че съм забравил рибката си.

И тя сигурно е гладна.

В традицията на Кридиш дори трудовите мисионери притежават нещо — котка, куче, рибка — за което да се грижат. В повечето случаи е рибка. Нещо, което да се нуждае вечер от теб у дома. Нещо, за да не живееш сам.

Рибката ми помага да се установя на едно място. Според доктрината на Кридиш затова мъжете се женят и затова жените имат деца. Нещо, около което да изживеят живота си.

Смахнато е, но инвестираш всичките си чувства в една миниатюрна златна рибка, дори след шестстотин и четирийсет златни рибки сърце не ти дава да оставиш дребосъчето да умре от глад.

Казвам на стюардесата, че трябва да се върна, докато тя се бори с ръката ми, стиснала я за лакътя.

Самолетът е десетки редици седнали хора и всичките поели към една и съща посока далеч-далеч над земята. Пътуването до Ню Йорк напомня много начина, по който си представям пътуването до рая.

Късно е, казва стюардесата. Сър. Няма спирки. Сър. Може би, след като се приземим, ще се обадя на някого. Сър.

Но няма никого.

Никой няма да разбере.

Не и управителят на блока.

Нито полицията.

Стюардесата си освобождава лакътя. Поглежда ме многозначително и се отдалечава по пътеката между седалките. Всички други, на които мога да се обадя, са мъртви.

Затова се обаждам на единствения човек, който може да ми помогне. Обаждам се на последния човек, с когото искам да разговарям, и тя вдига на първото позвъняване.

Операторът пита дали ще приеме разговора за своя сметка и някъде на стотици километри зад мен Фертилити казва „да“.

Аз казвам „здрасти“ и тя казва „здрасти“. Изобщо не е изненадана.

Пита ме:

— Защо не дойде на криптата на Тревър днес? Имахме среща.

Забравих, отговарям. Целият ми живот се върти около забравянето. То е най-безценното ми умение.

Обаждам се заради рибката, казвам. Ще умре, ако никой не я храни. Може би й звучи маловажно, но тази рибка е целият ми свят. Сега тази рибка е единственото нещо, за което ме е грижа, и Фертилити трябва да отиде там и да я нахрани или по-добре да я вземе да живее при нея.

— Да — казва тя. — Разбира се. Рибката ти.

Да. И трябва да я храни всеки ден. Храната, която обича, е точно до аквариума върху хладилника ми. Давам ѝ адреса.

— Ликувай, че ще станеш известен международен духовен водач.

Говорим от все по-далеч и все по-далеч, докато самолетът ме отнася на изток. Примерните глави от автобиографията ми са на седалката до мен и са шокиращи.

Питам я откъде знае.

— Знам повече, отколкото вярваш — казва тя.

Какво например? Питам я какво още знае.

— Какво те е страх, че знам?

Стюардесата минава от другата страна на завесата и казва:

— Безпокои се за златна рибка. — Няколко жени зад завесата се размиват и едната казва: — Малоумен ли е?

Казвам и на стюардесите, и на Фертилити:

— Случи се така, че съм последният оцелял от почти заличена от лицето на земята религиозна секта.

— Колко добре за теб — отвръща Фертилити.

Няма да те видя повече, казвам ѝ.

— Да, да, да.

Искат утре да съм в Ню Йорк, обяснявам ѝ. Кроят големи планове.

— Естествено — казва тя.

Съжалявам, че повече няма да танцувам с нея.

— Напротив, ще танкуваш — казва Фертилити.

Понеже знае толкова много, питам я как се казва рибката ми.

— Номер шестстотин четирийсет и едно.

И, чудо на чудесата, тя е права.

— Не се опитвай да криеш тайни — казва тя. — Толкова сънища сънувам всяка нощ, че почти нищо не ме изненадва.

28.

Само след първите петдесет стъпала дъхът ми не се задържа в мен достатъчно дълго, та да ми е от полза. Краката ми отлитат зад мен. Сърцето ми се блъска в ребрата и отскача чак до гърба. Устата и езикът ми са удебелени и прилепнали.

Намирам се върху една от онези машини за катерене на стълби, които агентът е инсталирал. Изкачваш се нагоре и нагоре и никога не слизаш на земята. Заложник си на хотелската стая. Това е мистичното фитнес преживяване на нашето време, единственото изпитание а ла индианско видение, което можем да вмъкнем в дневния си график.

Нашият стеърмастър до Небесата.

Около шейсетия етаж потта се стича по ризата ми към коленете. Очертанията на дробовете ми са като стълба в найлонови чорапи — изопнати, разчекнати, на бримки. В дробовете ми. Има дупка. Като автомобилна гума пред спукване, така усещам дробовете си. Усещам ушите си като прахоляк върху сгорещен радиатор или сешоар.

Правя това, защото агентът казва, че петнайсет килограма от мен са в повече, за да ме направи известен.

Ако тялото ви е храм, трябват твърде много инструменти за поддръжка. Ако тялото ви е храм, моето е истинска руина.

Някак си трябваше да го предвидя.

Агентът ме преобразява така, както всяко поколение пресътворява Исус. Агентът казва, че никой няма да боготвори някого с шкембе като моето. В наши дни хората не пълнят стадионите да слушат проповеди на грозници.

Затова не стигам доникъде със скорост от седемстотин калории на час.

Около осемдесетия етаж пикочният ми мехур се загнездва между краката ми. Когато свалите пластмасовата опаковка от нещо в микровълновата фурна и парата прогори пръстите ви — толкова горещ е и дъхът ми.

Изкачваш се все по-нагоре и по-нагоре и не стигаш доникъде. Илюзия за напредък. Искаш си да мислиш, че е спасението.

Хората забравят, че и пътуването доникъде започва с една първа стъпка.

Не че духът на Великия който идва при теб, но някъде около осемдесет и първия етаж откъслечни мисли от ефира се вклиняват в главата ти. Дреболии, споменати от агента, се подреждат. Както когато чистиш с амонячни изпарения и както когато изстъргваш пилешка кожа от грила на барбекюто, всяко глупаво нещо на света, безкофеиновото кафе, безалкохолната бира, стеърмастъра, всичко придобива смисъл не защото си поумнял, а защото умната част от мозъка ти е в отпуска. Някаква мнима мъдрост. Нещо като китайско хранително просветление, когато знаеш, че десет минути след като главата ти се проясни, ще си забравил всичко.

Като захаросаните фъстъци, които ви сервират в найлонови пликчета в самолетите, вместо истинска храна — толкова дребни са станали дробовете ми. След осемдесет и пет етажа въздухът изглежда толкова разреден. Ръцете пулсират, краката се подгъват на всяко стъпало. На това ниво всяка мисъл е бездънно дълбока.

Като мехурчетата, надигащи се в тенджерата с вода преди завиране, тези проблясъци просто се появяват.

Около деветдесетия етаж всяка мисъл е откровение.

Наляво и надясно се разграждат парадигми.

Всичко най-обикновено се превръща в могъща метафора.

Дълбоката същност на всичко е току под носа ти.

И всичко е толкова съществено.

Толкова дълбоко.

Толкова истинско.

Всички думи на агента добиват съвършен смисъл. Например, ако Исус Христос беше умрял в затвора, без да го наблюдават, без да скърбят за него и да го измъчват, щяхме ли да сме спасени?

С цялото ми уважение.

Според агента най-важният фактор, който те прави светец, е медийната изява, която получаваш.

Около стотния етаж всичко се прояснява. Цялата вселена. И не говорят само ендорфините. Подминеш ли стотния етаж, навлизаш в мистично състояние.

Както когато дърво пада в гората и никой не е там да го чуе, осъзнаваш, че ако никой не е бил там да гледа мъките Христови, щяхме ли да сме спасени?

Ключът към спасението е вниманието, което привличаш. Колко си популярен. Какъв е зрителският ти дял. Колко хора разпознават името ти. Колко се пише за теб в пресата.

Шумът.

Около стотния етаж потта се лее по всеки косъм върху главата ти. Отегчителната механика на тялото ти е кристално ясна, дробовете смучат въздух да го вливат в кръвта ти, сърцето помпа кръв към мускулите, сухожилията се свиват спастично да повдигат краката зад теб, квадрицепсите се свиват да вдигат коленете пред теб. Кръвта доставя въздух и храна — гориво за мито-не-знам-какво-си в средата на всяка мускулна клетка.

Скелетът е просто средство да държи тъканите ти над пода. Потта е просто начин да се охлаждаш.

Откровенията те заливат от всички посоки.

Около сто и петия етаж не можеш да повярваш, че си роб на това тяло, на това голямо бебе. Трябва да го храниш, да го приспиваш, да го водиш до тоалетната. Не можеш да повярваш, че не сме измислили нещо по-добро. Нещо по-непретенциозно. Кое не ламти за толкова време.

Разбираш, че хората вземат наркотици, защото това е единственото истинско лично приключение, останало им в бързотечния им, благовиден и подреден, обсаден от вещи живот.

Само наркотиците и смъртта ни позволяват да съзрем нещо ново, а смъртта е твърде властна.

Разбираш, че няма смисъл да правиш нещо, ако никой не гледа.

Питаш се — ако на разпването не присъстваха достатъчно зрители, щяха ли да го отменят за друг ден?

Разбираш, че агентът е бил прав. Никога не си виждал разпятие, на което Исус да не е полугол. Никога не си виждал дебел Исус. Или космат Исус. На всяко разпятие, което си виждал, той би могъл да е гол до кръста модел, рекламиращ дизайнерски дънки или мъжки одеколон.

Животът е точно такъв, какъвто го описва агентът. Разбираш, че ако никой не гледа, по-добре да си стоиш вкъщи. Да си играеш със себе си. Да зяпаш телевизия.

Около сто и десетия етаж осъзнаваш, че ако не си на запис, или още по-добре — на живо по сателита пред целия свят, значи не съществуващ.

Ти си дървото, паднало в гората, за което никой не дава пукнат грош.

Независимо дали правиш нещо. Ако никой не забелязва, животът ти се равнява на огромна нула. Нищо. Празнота.

Мними или не, осъзнаваш точно тези големи истини.

Разбираш, че недоверието към бъдещето ти пречи да загърбиш миналото. Неспособни сме да загърбим идеята си кои сме. Всички онези възрастни, които си играят на археолози по домашните разпродажби, търсят детски артефакти, стари шахматни дъски, „Туистър“, „Монополи“, всички те са ужасени. Боклуците стават свещени реликви. Носталгията, която изпитваме към изхвърленото в кофата за отпадъци, е страхът да продължим напред. Да пораснем, да се променим, да отслабнем, да се преобразим. Да се приспособим.

Това ми казва агентът, докато катеря стеърмастъра. Креци ми:
— Адаптирай се!

Всичко се развива светкавично, освен мен и потното ми тяло с коликите си и косматата си кожа. Моите бенки и пожълтели нокти на краката. И аз осъзнавам, че съм пленник на тялото си и то вече се разпада. Гръбнакът ми е като изкован от горещо желязо. Ръцете ми се люлеят тънки и мокри от двете ми страни.

Понеже промяната е константа, питам се дали хората копнеят за смъртта, защото тя е единственият начин да завършат наистина нещо.

Агентът креци, че независимо колко страхотно изглеждаш, тялото ти е просто нещо, което надяваш, за да приемеш Оскара си.

Ръката ти е само за да държи Нобеловата ти награда.

Устните ти са там, за да пратиш въздушна целувка на домакина на токшоуто.

И по-добре да изглеждаш страхотно.

Около сто и двайсетия етаж те напушва смях. И без това ще го изгубиш. Тялото си. Вече го губиш. Време е да заложиш всичко.

Затова, когато агентът идва при теб с анаболите, казваш „да“. Казваш „да“ на солариума. Електролиза? Да. Металокерамика на зъбите? Да. Дермална абразия? Да. Химически пилинг? Според агента тайната да станеш известен е да казваш винаги „да“.

27.

В колата, която ме взима от летището, агентът ми показва лекарството за рак. Нарича се кемосолв. Предполага се, че разлага туморите, казва той и отваря куфарчето си да извади кафяво аптекарско шишенце, пълно с тъмни капсули.

Прескачам малко назад към времето, преди да се запозная с машината за катерене на стълби, към първата ми среща на живо с агента в нощта, когато ме посреща на нюйоркското летище. Преди да ми каже, че съм твърде дебел, за да стана известен. Преди да съм продукт за пласиране. Навън е тъмно, когато самолетът ми се приземява в Ню Йорк. Нищо зрелищно. Нощ е със същата луна като у дома, а агентът е обикновен мъж, застанал там, където слизам от самолета. Носи очила и кафявата му коса е сресана на една страна.

Ръкуваме се. Една кола приближава до бордюра и ние се качваме отзад. Той хваща ръбовете на двата крачола на панталоните си и ги повдига, когато стъпва в колата. Целият изглежда скроен по мярка.

Изглежда вечен и дълготраен. При вида му ме обзема онова угризение, което изпитвам, когато купувам нещо невъзможно за рециклиране.

— Другото ни лекарство за рак се нарича онколоджик — казва той и ми подава още едно кафяво шишенце.

Колата, в която седим един до друг, е хубава — черна кожа и тапицирана навсякъде. Возенето е по-плавно, отколкото на самолет.

Второто шишенце също е пълно с тъмни капсули, а на него е залепено най-обикновено аптекарско етикетче. Агентът изважда ново шишенце.

— Това е едно от лекарствата ни за СПИН — казва той. — Най-популярното. — Изважда шишенце след шишенце. — Тук е водещото ни лекарство за антибиотично резистентна туберкулоза. Това е за цироза. Това — за Алцхаймер. За множествена склероза. За миелома. За риновирус — изрежда той, разклаща шишенцата така, че капсулите вътре подрънкват, и ми ги подава.

„Виралсепт“, пише на едното.

„Малигنون“ — на друго.

„Церебрал Сейв“.

„Кохлеркаин“.

Безсмислени думи.

Всичките са еднакви кафяви пластмасови шишенца с бели обезопасени рецептурни етикети от една и съща аптека.

Агентът е опакован в среден размер костюм от сива вълна и е въоръжен само с куфарчето си. Отличава се с две кафяви очи зад очила. Уста. Чисти нокти. Нищо забележително няма у него, освен това, което ми казва.

— Само назови болест — казва той, — и ние ще сме подготвили лек за нея. — Грабва още две шепи кафяви шишенца и ги разклаща. — Донесох ги, за да обоснова идеята си.

С всяка изминала секунда колата се плъзга все по-дълбоко и по-дълбоко в нийоркската нощ. Следват ни други коли. Луната ни следва. Казвам колко съм изненадан, че всички тези болести все още съществуват.

— Срамно е — съгласява се агентът — как медицинските технологии изостават зад маркетинговата страна на нещата. Имам предвид, търговският аспект е уреден от години, рекламните чаши за кафе за лекарите, рекламите в списанията, цялостните рекламни кампании, но зад кулисите си пеят същата песен, фармацевтичните компании реагират мудро. Лабораторните маймуни измират като мухи.

Двата му свършени реда зъби изглеждат, сякаш бижутер ги е инкрустирал в устата му.

Таблетките срещу СПИН приличат досущ на таблетките срещу рак, които приличат досущ на таблетките срещу диабет. Значи тези неща всъщност не са изобретени, питам го.

— Да не използваме думата „изобретени“ — казва агентът. — Звучи твърде съзаклятнически.

Но не са истински?

— Истински са, разбира се — казва той и издърпва първите две шишенца от ръката ми. — Патентовани са. Разполагаме с почти петнайсет хиляди патентовани наименования на продукти, които все още се разработват — казва той. — Списъкът включва и теб.

Той казва:

— Точно това е идеята ми.

Разработвате лекарство срещу рак?

— Ние сме маркетингова и пиар компания — казва той. — Работата ни е да създаваме концепции. Патентоваме лекарство. Патентоваме наименованието му. Щом някой разработи продукта, идва при нас — понякога по своя воля, понякога — не.

Защо понякога не, питам.

— Патентоваме всевъзможни словосъчетания, гръцки думи, латински, английски, какви ли не. Притежаваме законни всички възможни думи, с които фармацевтичните компании биха могли да нарекат новите си продукти. Само за диабет имаме списък със сто и четирийсет названия — казва той.

От куфарчето в скута си изважда прикрепени с телбод листове и ми ги подава.

„Глюкокуюър“, чета аз.

„Инсулин Ийз“.

„Панкрейд“. „Хемазин“. „Глюкодан“. „Гроденейс“.

Обръщам на другата страница и от скута ми се посипват шишенца подрънкват и се разпиляват по пода на колата.

— Ако някога някоя фармацевтична компания измисли лек за диабет и поиска да използва комбинация от думи, дори смътно свързани със заболяването, ще трябва да ни платят правата.

Значи тези капсули са захарни таблетки. Отварям едно шишенце и изтръсквам таблетка — тъмночервена и лъскава — в дланта си. Облизвам я — шоколад със захарна глазура. Има и желатинови капсули с пудра захар.

— Имитации — казва той. — Прототипове. Казвам ти всичко това, за да се успокоиш — добавя.

Но от катастрофата в църковната колония са минали само десет години.

И аз слагам таблетка — оранжев гериамазон — в устата си.

— Следяхме те — казва той. — Щом оцелелите намаляха под сто, пуснахме в ход кампанията. Цялото обратно броене в медиите през последните шест месеца беше наша идея. Адаптирахме се в движение. Отначало не беше нищо особено — патентоването е до голяма степен търсене и заместване, попълване на празнотите, универсални промени, но всичко е в купа. Трябваше ни само едно

дишащо тяло и едно име на оцелял. В този момент ти излизаш на сцената.

От шишенцето с надпис „Иназан“ изтръсквам две дузини таблетки и ги задържам под езика си, докато се разтвори черната им захарна глазура. Шоколадът се топи.

Агентът изважда нови листове и ми ги подава.

Форд „Мерит“.

Мъркюри „Рапчър“.

Додж „Винет“.

— Патентовали сме имена на коли, които не са създадени — казва той, — на ненаписан софтуер, на чудодейни несънувани лекарства за неизплували на хоризонта епидемии, на всевъзможни продукти.

Кътниците ми стриват сладка свръхдоза донадон.

Агентът ме измерва с поглед и въздъхва.

— Достатъчно празни калории — казва. — Първата ни задача е да те преобразим, за да отговаряш на кампанията. — Пита ме: — Това ли е естественият цвят на косата ти?

Изсипвам един милион милиграма йодазон в устата си.

— Честно казано ти си с петнайсет килограма по-тежък, отколкото те искаме.

Разбирам фалшивите таблетки. Не разбирам обаче как е възможно да започне да планира кампания около нещо, преди да се е случило. Няма начин да е замислял кампания преди Възнасянето.

Агентът си сваля очилата и ги сгъва. Прибира ги в куфарчето, взима си списъците с фантастични бъдещи продукти, лекарства и коли и ги прибира в куфарчето. Издърпва насила шишенцата от ръцете ми — до едно празни и мълчаливи.

— Истината е — казва той, — че нищо ново не се случва. Няма нищо невиджано.

— Слушай — казва.

През 1653, казва той, руската православна църква променила няколко стари ритуала. Някакви си промени в литургията. Просто думи. Език. Руски, за бога! Някой си епископ Никон въвел промените, както и западните маниери, добили популярност в руския царски двор по онова време, и започнал да отлъчва от Църквата всички, въстанали срещу тях.

Той опипва в тъмното край краката ми и събира останалите шишенца.

Според него монасите, които не искали да променят богослужението, се скрили в далечни манастири. Руските власти ги издирвали и преследвали. През 1665 година малобройни групи монаси започнали да се самозапалват. Тези групови самоубийства в Северна Европа и Западен Сибир продължили до края на седемдесетте години на седемнайсети век. През 1687 две хиляди и седемстотин монаси завзели манастир, заключили се вътре и го изгорили. През 1688 други петнайсет хиляди „староверци“ се изгорили живи в залостения си манастир. До края на седемнайсети век около дваисет хиляди монаси сложили край на живота си, вместо да се подчинят на правителството.

Агентът захлопва куфарчето и се навежда напред.

— Руските монаси продължили да се самоубиват до 1897 година — казва той. — Звучи ли ти познато?

В Стария завет имаме Самсон, казва агентът. Еврейски войници, самоубивали се в Масада. Японците имат сепуку. Индусите — сати. През дваисети век в Южна Франция катарите практикували ендура. Той свива пръст след пръст. Стоиците. Епикурейците. Индианските племена в Гвиана, които се самоубивали, за да се преродят като белокожи.

— По-близо до тук и сега — масовото самоубийство през 1978 отнема живота на деветстотин и дванайсетте членове на Храма на народа.

През 1993 година умират седемдесет и шестима от Давидовия клан.

В масовото самоубийство през 1994 година загиват петдесет и трима членове на Ордена на Слънчевия храм.

Самоубийството в сектата на Небесните порти през 1997 взема трийсет и девет жертви.

— Бедствието в култа Кридиш е само брънка във веригата — казва той. — Поредното предвидимо масово самоубийство в свят, пълен с отцепнически групи, които кретат някак си, докато не ги предизвикат. Може би водачът им е на смъртно легло, като в случая с групата от Небесните порти, или са изправени срещу правителството като руските монаси, Храма на народа или култа Кридиш.

Той казва:

— Всъщност е крайно отегчително да предвиждаш бъдещето въз основа на миналото. Можем да сме и застрахователна компания. Както и да е. Дължни сме да представяме култовите самоубийства свежо и вълнуващо.

Сещам се за Фертилити и се питам дали съм последният човек на този свят, когото събитията сварват неподготвен, Фертилити с нейните сънища за бедствия и този тук с гладко избръснатото си лице и кръговрата на историята, те са две грахчета, съжителстващи в една и съща отегчителна шушулка.

— Реалността означава да живееш, докато умреш — казва агентът. — Истината е, че никой не иска реалност.

Агентът затваря очи и притиска чело с длан.

— Истината е, че култът Кридиш не е нищо особено — заключава. — Основан е от милеритски отцепници през 1860 година по време на Голямото пробуждане, когато само в Калифорния са създадени над петдесет утопични комуни.

Той отваря очи и насочва показалец към мен.

— Имаш нещо — домашен любимец, птичка или рибка.

Питам го откъде знае за рибката ми.

— Не е правило, но е вероятно — казва той. — През 1939 култът Кридиш гарантира на трудовите си мисионери правото да притежават домашен любимец. През същата година някаква си Биди от култа откраднала дете от семейството, на което прислужвала. Решили, че домашният любимец удовлетворява потребността да се грижиш за зависимо същество.

Някоя Биди откраднала нечие бебе.

— В Бирмингам, Алабама — казва той. — Самоубила се, разбира се, в мига, щом я разкрили.

Питам го какво друго знае.

— Имаш проблем с мастурбацията.

Това е лесно, вметвам. Прочел го е в досието ми от Програмата за опазване на оцелелите.

— Не — казва той. — За наш късмет всички досиета на твоята социална асистентка са изчезнали. Всичко, което говорим за теб, ще бъде неоспоримо. И преди да забравим, зачертахме шест години от живота ти. На двацет и седем си, ако те пита някой.

Откъде тогава знае толкова много за моя проблем... така де... за мен?

— За мастурбацията?

Моите Онанови престъпления.

— Явно всички трудови мисионери имат проблем с мастурбацията.

Де да знаеше. Някъде в изгубеното ми досие съм документиран като екхибиционист, страдащ от биполярен синдром, мизофоб, клептоман и прочее, и прочее. Някъде в нощта зад нас социалната асистентка отнася тайните ми в гроба си. Някъде на половин свят зад мен е моят брат.

Понеже е такъв експерт, питам агента дали има случаи на убийства на хора, които е трябвало да се самоубият, но не са. Някой от тези други религии убивал ли е оцелелите?

— Имаше няколко необяснимо убити от Храма на народа — казва той. — И то от Ордена на Слънчевия храм. Неприятностите на канадското правителство с Ордена на Слънчевия храм подтикна нашето правителство да създаде Програмата за опазване на оцелелите. Малки групи френски и канадски последователи на Слънчевия храм продължиха да се самоубиват и да се убиват едни други години наред след първоначалния инцидент. Наричаха убийствата „Отпътувания“.

Той казва:

— Членовете на Слънчевия храм се запалваха живи с бензинови и пропанови експлозии, защото вярваха, че ще ги изстрелят към вечния живот на звездата Сириус. — Той сочи нощното небе. — Сравнена с това, кридишката бъркотия е безкрайно кротка.

Питам го дали е предусещал нещо за оцелял член на култа, който издирва и убива останалите.

— Оцелял член на култа освен теб? — пита агентът.

Да.

— Убива хора, казваш?

Да.

Вперил поглед в светлините на Ню Йорк, пробягващи край колата, агентът казва:

— Убиец кридиш? Небеса! Надявам се да няма.

Вперил поглед в същите светлини отвъд тъмното стъкло, в звездата Сириус, в собственото си отражение с размазан около устата

шоколад, аз казвам — да, аз също.

— Цялата ни кампания е изградена върху факта, че ти си последният оцелял — казва той. — Губиш ми времето, ако има друг жив кридиш. Цялата кампания отива на вятъра. Ако ти не си единственият жив кридиш на този свят, си безполезен за нас.

Той повдига леко капака на куфарчето и изважда кафяво шишенце.

— Ето — казва — вземи си няколко серадона. Те са най-добрият лек срещу безпокойство.

Само дето още не съществуват.

— Престори се — казва той — заради плацебо ефекта.

И пуска два в дланта ми.

26.

Хората ще кажат, че стероидите са ме побъркали.

Дуратестон 250.

Френски мифепристон за ранни аборти.

Пленастрил от Швейцария.

Мастерон от Португалия.

Това са истински стероиди, а не патентовани имена на бъдещи хапчета. Предлагат се под формата на инжекции, таблетки, трансдермални лепенки.

Хората ще са толкова сигурни, че стероидите са ме довели дотук, превърнали са ме в смахнат похитител на самолети, литнал над света, докато се самоубие. Сякаш хората знаят нещо за това какво е да си известен знаменит духовен водач. Сякаш вече не се озъртат за нов гуру, който да изтръгне смисъл от безопасната скука, наречена живот, докато те гледат телевизия и ме съдят. Всички хора търсят това, ръка, която да уловят. Успокоение. Обещание, че всичко ще бъде наред. Това е всичко, което искаха от мен. От моето стресирано, отчаяно, знаменито „аз“. Пренапрегнато „аз“. Никой от тези хора не знае главното за големите, лъскави, харизматични ролеви модели.

Катерейки се по стълбата, някъде около сто и трийсетия етаж започваш да бълнуваш, да бръщолевиш, да си говориш сам.

Представете си как щяхте да се чувствате, ако целият ви живот се превърнеше в работа, която не понасяте.

Не, всички си мислят, че целият им живот трябва да е забавен поне колкото мастурбацията.

Ще ми се да видя тези хора как живеят в хотелска стая и се мъчат да намерят рум сървис с нискомаслено меню и същевременно да се преструват на дълбоко умиротворени и единени с Бога.

Станеш ли известен, вечерята вече не е храна; тя е дващсет унции протеин, десет унции въглехидрати, гориво без сол, без мазнина, без захар. Това се повтаря през два часа, шест пъти дневно. Храненето

вече не е хранене, а протеинова асимилация. Балсам за клетъчно подмладяване. Миенето е ексфолиация. Дишането е респирация.

Аз ще поздравя първо онзи, който успее да имитира безупречна красотата, съчетана с поднасяне на мъгляви вдъхновителни послания:

Успокойте се. Дишайте дълбоко. Животът е хубав. Бъдете справедливи и добри. Бъдете любов.

Как не.

В повечето случаи тези дълбоки духовни послания и убеждения пристигаха при мен от сценаристите в последните трийсет секунди, преди да изляза на сцената. Това е предназначението на мълчаливата встъпителна молитва. Предоставя ми минута да погледна към подиума и да си прочета репликите.

Минават пет минути. Десет минути. Четиристотинте милиграма дека-дурболин и тестостерон-ципионат, които си инжектирал зад кулисите, са все още кръгла сачма в кожата на задника ти. Петнайсетте хиляди вярващи платци са коленичили пред краката ти със сведени глави. Като линейка, виеща по тиха улица, химикалите се вливат в кръвоносната ти система.

Започнах да нося литургични роби на сцената, понеже с достатъчно екипояз в системата през повечето време си вдървен като цепеница.

Хората коленичат от петнайсет минути.

Когато си готов, просто я кажи, магическата дума.

Амин.

И настава време за шоу.

— Вие сте деца на покоя във вселена на вечен живот и безкрайно изобилие от любов и благоденствие, дрън, дрън, дрън! Вървете си в мир.

Нямам представа откъде черпят идеи сценаристите.

Да не споменаваме чудесата, които демонстрирах по националната телевизия. Чудото ми в полувремето на Суперкупата. Всички бедствия, които предказах, спасените хора.

Знаете старата максима — не е важно какво знаеш, а кого познаваш.

Хората си мислят, че е толкова лесно да си на мое място, да излизаш пред пълни стадиони и да ги вдъхновяваш за молитва, а после да закопчаеш колана в поредния самолет, който те пренася за един час

до друг стадион, и през цялото време да запазваш жизнерадостна, здравословна фасада. Въпреки всичко тези хора ще те нарочат за смахнат похитител на самолети. Хората не знаят какво е главното за жизнерадостната динамична здравословна жизнерадост.

Нека само се опитат да намерят достатъчно от мен за аутопсия. Никой няма да се интересува, ако черният ми дроб е увреден. Или ако далакът ѝ жлъчката ми са огромни от въздействието на човешкия хормон на растежа. Сякаш те самите не биха си инжектирали нещо, изсмукано от хипофизните жлези на мъртъвци, ако сметнат, че ще изглеждат добре като мен по телевизията.

Рискът да си известен е, че трябва да взимаш левотироксин натрий, за да слабееш. Да, централната ти нервна система отива по дяволите. Страдаш от безсъние. Метаболизмът ти вилнее. Главата ти тупти. Поттиш се. Нервен си през цялото време, но изглеждаш страхотно.

Не забравяйте — сърцето ви бие само и единствено за да сте редовен гост на вечерите в Белия дом.

Централната ви нервна система е само и единствено за да държите реч пред Генералното събрание на ООН.

Амфетамините са най-американското лекарство. Ставаш толкова работоспособен. Изглеждаш страхотно и бащиното ти име е „Постижение“.

— Цялото ти тяло — креци агентът — е само модел на дизайнерската ти линия спортно облекло.

Щитовидната ти жлеза спира естественото производство на тироксин.

Но продължаваш да изглеждаш страхотно. И си, наистина си американската мечта с главно „А“. Ти си постоянният растеж на икономиката.

Според агента хората, които си търсят лидер, искат жизненост. Искат масивни мускули. Искат динамика. Никой не иска дребен кльоцав бог. Искат осемдесет сантиметра разлика между обиколката на гърдите и талията. Широки рамене. Дълги крака. Изсечена брадичка. Големи прасци.

Искат нещо повече от човешко.

Искат нещо по-голямо от естествен ръст.

Никой не иска анатомична правдивост.

Хората искат анатомична еволюция. Хирургично подсилване. Нещо ново и подобро. Имплантирано със силикон. Инжектирано с колаген.

Само за протокола, след първия ми тримесечен цикъл с декадурболин не можех да се протегна до обувките си; толкова големи бяха мускулите на ръцете ми. Няма проблем, казва агентът, и наема някой, който да ми връзва обувките.

След като седемнайсет седмици вземах някакъв руски метакс-поктехозик, косата ми опада и агентът ми купи перука.

— Повярвай ми — казва той. — Никой не иска да боготвори Господ, който сам си връзва обувките.

Никой не иска да те боготвори, ако имаш същите проблеми, същия лош дъх, рошава коса и извити нокти като стандартен човек. Трябва да си всичко стандартно, което хората не са. Където те се провалят, ти трябва да успяваш. Да бъдеш каквото хората се страхуват да бъдат. Да станеш този, на когото се възхищават.

Хората, пазаруващи месия, искат качество. Никой няма да последва неудачник. Когато избират спасител, няма да се задоволят просто с човешко същество.

— С перука изглеждаш по-добре — казва агентът. — Притежава нивото на постоянно съвършенство, което няма да ни подведе. Слизаш от хеликоптери, перките те разрошват, всяка минута си пред очите на хората, няма начин да контролираш вида на естествената коса.

Както агентът ми обясни плана си, ние не се целехме в най-умните хора на света, а само в повечето.

— Отсега нататък мисли за себе си като за диетична кока-кола — каза агентът.

— Мисли за младежите по света, борещи се с отживели религии или с никакви, мисли за тези хора като за свои основни потребители.

Хората искат да подредят всичко на едно място. Трябва им уеднаквена полева теория, която съчетава блясък и святост, мода и духовност. Хората искат да примирят необходимостта да са добри и да изглеждат добре.

След дълги дни без никаква твърда храна, на недоспиване, катерене на хиляди стъпала и на агента, който ми крещи идеите си, всичко това ми зазвучава свършено смислено.

Музикалният екип започна да пише химни още преди да подпиша договора. Писателският екип завършва автобиографията ми. Медийният екип пуска комуникета за пресата, организира рекламната кампания и шоупрограми: „Кридишката смъртоносна трагедия на лед“, сателитни програми, интервюта. Имиджекипът контролира креативно външния ми вид. Сценаристите контролират всяка дума, която излиза от устата ми.

За да скрия акнето, което пипнах от лаураболина, започнах да си слагам грим. За да излекувам акнето, някой от екипа по поддръжката ми намери рецепта за ретин-А.

За косопада екипът по поддръжката ме шприцоваше с рогаин.

Всичко, което правехме, за да поправим положението, даваше странични ефекти, които трябваше да поправяме. После поправката даваше странични ефекти за поправяне и така нататък, и така нататък.

Представете си история за Пепеляшка, в която героят поглежда в огледалото и отсреща го гледа абсолютно непознат. Всяка дума, която изрича, му е написана от професионален екип. Всичко, което облича, е избрано или замислено от дизайнерски екип.

Всяка минута от всеки негов ден е планирана от агента му.

Може би сега картината ви се прояснява?

Освен това вашият герой си инжектира дрога, която се купува само от Швеция или Мексико, и не вижда по-далеч от издутия си гръден кош. Винаги е със слънчев загар, с перука, избръснат и със стриктно разписание за козметик, защото хората в Тъксън, в Сиатъл, в Чикаго или в Батън Руж не искат аватара с космат гръб.

Някъде около двеста и първия етаж достигаш най-възвишеното състояние.

Станал си анаероб, гориш мускули вместо тлъстини, но съзнанието ти е кристалночисто.

Истината е, че всичко това беше просто етап от самоубийствения процес. Защото тенът и стероидите са проблем само ако планираш да живееш дълго.

Защото единствената разлика между самоубийството и мъченичеството всъщност е медийният отзвук.

Ако в гората падне дърво и там няма никой да го чуе, нима дървото не изгнива просто на земята?

И ако Исус беше умрял от свръхдоза барбитурати сам на пода в банята, щеше ли да отиде на Небето?

Въпросът не беше дали ще се самоубия или не. Усилието и времето, писателският екип, дрогата, диетата, агентът, стъпалата, изкачващи се доникъде, всичко това беше, за да се насладя на пълното внимание на всички.

25.

Веднъж агентът ме попита как се виждам след пет години.

Мъртъв, отговорих му. Виждам се мъртъв и гниещ. Или на pepел, виждам се изгорял и превърнат в pepел.

Помня, че имах зареден револвер в джоба. Само ние двамата стояхме в дъното на тъмна, препълнена зала. Помня, че беше нощта на първата ми голяма публична изява.

Виждам се мъртъв и в Ада, казах.

Помня, че планирах да се самоубия тази нощ.

Казах на агента, че си представям как прекарвам първите си хиляда години в Ада в някаква входна позиция, но после искам да се присъединя към мениджмънта. Да съм истински екипен играч. Адът ще се радва на огромен икономически растеж през следващото хилядолетие. Искам да съм на гребена на вълната.

Агентът каза, че му звучи доста реалистично.

Пушихме цигари, помня. На сцената някакъв местен свещеник подгръваше публиката. Част от интерлюдията включваше покачване на адреналина на зрителите. Пеенето на висок глас върши работа. Или монотонното повтаряне. Според агента, когато хората крещат така или пеят химни до пръсване на белите дробове, те дишат прекалено много. Човешката кръв трябва да е киселинна. Покачи ли се адреналинът, нивото на въглеродния двуокис в кръвта пада и тя става алкална.

— Респираторна алкалоза — казва той.

Главите на хората се замайват. Те падат с бучащи уши, пръстите на краката и на ръцете им се вцепеняват, получават болки в гърдите, потят се. Това се нарича екстаз. Хората се строполяват на пода с ръце, сгърчени като вдървени рачешки щипки.

Това минава за просветление.

— Хората в религиозния бизнес го наричат лов на омари — казва агентът.

Еднообразните движения подсилват ефекта и интерлюдията на сцената включва обичайната строева подготовка. Публиката пляска в

такт. Дълги редици хора се държат за ръцете и се полюшват като в делириум.

Който е измислил метода, казва ми агентът, сигурно движи нещата в Ада.

Помня, че спонсор на кампанията беше „Лятна традиционна лимонада на прах“.

Когато подгрыващият ме вика на сцената, моят коронен номер е да хвърля публиката в транс.

— Натуралистичен ступор — казва агентът.

Изважда кафяво шишенце от джоба на самото си:

— Вземи си два андорфина, ако усетиш прилив на чувства.

Отговарям му да ми даде цяла шепа.

За да се подготвят за тази нощ, членовете на екипа обиколиха домовете на местните да им връчат безплатни билети за шоуто. Агентът ми го повтаря за стотен път. По време на посещението си членовете на екипа молят да използват банята и си записват какво са открили в аптеката. Според агента преподобният Джим Джоунс въвел тази практика и тя сътворила чудеса на Храма на народа.

Чудеса вероятно не е точната дума.

Върху амвона има списък с хора, които никога не съм виждал, и техните животозастрашаващи заболявания.

Госпожо Стивън Брандън, трябва само да извикам. Елате и Бог ще докосне страдащите ви бърбери.

Господин Уилям Докси, елате и положете осакатеното си сърце в Божиите ръце.

Обучението ми включваше упражнения да притискам с пръсти очите на хората бързо и силно, та оптичният им нерв да регистрира натиска като ярка бяла светлина.

— Небесно сияние — казва агентът.

Обучението ми включваше упражнения да притискам длани в ушите на хората толкова силно, та да чуят бърмчене, което да мине за вечния Ом.

— Върви — казва агентът.

Пропуснах момента.

На сцената подгрыващият свещеник крещи „Тендър Брансън“ в микрофона. Единственият, неповторим последен оцелял, великият Тендър Брансън.

Агентът ми казва:

— Чакай. — Изважда цигарата от устата ми и ме бутва по пътеката. — Сега върви.

Всички ръце се протягат да ме пипнат. Прожекторите са толкова ослепителни на сцената пред мен. В мрака около мен са усмивките на хиляди опиянени хора, които си мислят, че ме обичат. Трябва само да пристъпя в светлината на прожекторите.

Това е безпрепятствена смърт.

Пистолетът тежи и ми убива на хълбока в джоба на панталона.

Това е да имаш семейство без близки. Това е връзка без обвързване.

На сцената прожекторите са топли.

Това е да те обичат без риска да обичаш някого в замяна.

Помня го като съвършения момент да умра.

Не беше Рай, но по-близо нямаше да стигна.

Вдигнах ръце и хората нададоха възторжени възгласи. Спуснах ръце и хората замлъкнаха. Сценарият ме чакаше на подиума да го прочета. Списъкът ми съобщаваше кой от какво страда в мрака наоколо.

Кръвта на всички беше алкална. Сърцата на всички бяха отворени за мен. Така се чувствах, когато крадах в магазините. Така се чувствах, когато слушах изповеди по горещата си телефонна линия. Така си представях секса.

Представяйки си Фертилити, зачетох:

Ние всички сме божествени творения.

Всички ние сме частиците, създаващи нещо цялостно и красиво.

Млъкнех ли, хората затаяваха дъх.

Дарът на живота, четях от сценария, е безценен.

Слагам ръка върху заредения пистолет в джоба ми.

Трябва да пазим безценния дар на живота, независимо колко болезнен и безсмислен ни се струва. Покоят, продължавам, е дар тъй съвършен, че само Бог може да го даде. Само най-егоистичните Божии чедата открадват най-прекрасния му дар, единствения Му дар, по-велик от живота. Дарът на смъртта.

Този урок е за убиеца, за самоубиеца, за поддръжниците на абортите, за страдащите и болните.

Само Бог има право да изненада чедата си със смърт.

Нямах представа какво говоря, докато не стана твърде късно. И може би беше съвпадение или може би агентът е разбрал какво съм намислил, когато поисках да ми намери пистолет и куршуми, но сценарият наистина ми прецака плана. Как да прочета това и после да се самоубия? Толкова глупаво щеше да изглежда.

Затова не се самоубих.

Останалата част от вечерта оправда всички очаквания. Хората се прибраха по домовете си с чувството, че са спасени, а аз си казах, че ще се самоубия някой друг път. Моментът беше напълно неподходящ. Протаках, а да улучиш момента е всичко.

Освен това.

Вечността е завинаги.

Заобиколен от тълпи усмихнати хора, усмихващи се на мен в мрака, аз, който бях прекарал целия си живот, чистейки бани и косейки морави, си казах, защо да прибързвам?

Бях се отмятал и преди. Защо да не се отметна сега? Практиката поражда съвършенство.

Ако може да се нарече така.

Сметнах, че още малко грехове ще ми помогнат да закръгля автобиографията си.

Това е предимството да си вече прокълнат навеки.

Сметнах, че Адът може да почака.

24.

Преди този самолет да се разбие, преди записващата лента в „черната“ кутия да привърши, едно от нещата, за които искам да се извиня, е „Книгата с много лесни молитви“.

Хората трябва да узнаят, че „Книгата с много лесни молитви“ не беше моя идея. Да, продадох се двеста милиона екземпляра. В глобален мащаб. Наистина. Да, позволих им да напишат името ми върху корицата, но книгата беше рожба на въображението на агента. Преди това книгата беше хрумване на някого от писателския екип. Някакъв си драскач, устремил се към върховете. Забравил съм го.

Важното е, че книгата не беше моя идея.

Ето какво се случи. Един ден агентът идва при мен с онези танцуващи пламъчета в кафявите му очи, които означават сделка. Според него съм подплатен солидно. Особено след като издадохме онези библии, върху които раздавах автографи в книжарниците. Притежавахме огромно гарантирано пространство по рафтовете в книжарниците и аз бях на турне.

— Не очаквай литературното турне да е нещо забавно — казва ми агентът.

Подписването на книги, казва агентът, е точно като последния ден в гимназията, когато всички искат да напишеш нещо в албума им, само че литературното турне може да продължи до края на живота ти.

Според програмата ми аз съм в денвърски склад и подписвам стока, когато агентът ми осветлява идеята си за малка книжка с молитви, които хората да използват в ежедневието си. Представя си я като книжка с меки корици с поеми в бял стих. Петдесет страници. Най-много. Посветена на околната среда, децата и прочее безопасни теми. Майки. Панди. Нищо, което да настъпи някого. Обичайни проблеми. Отпечатваме името върху корицата, казваме, че съм я написал аз, и пускаме продукта като флагман.

Хората трябва да знаят още, че така и не видях книгата, докато не излезе вторият тираж, след като се разпродадох петдесет хиляди

бройки. На мнозина вече започваше да им втръсва от мен, но брожението само покачваше продажбите.

Случи се следното. Един ден седя в зелената стая и чакам водещата на някаква дневна телевизионна програма. Пренасям ви доста напред след турнето за подписване на библии. Идеята сега е, че ако се появя на екрана и се включат достатъчно зрители, ще пусна свое предаване. Затова сега съм в зелената стая и си споделям козметични тайни с някого, с актрисата Венди Даниълс или нещо такова, и тя ме моли за автограф. Изважда „Книгата с много лесни молитви“. За пръв я виждам, кълна се. Кълна се в купчина библии, подписани собственооръчно от мен.

Според Уенди Даниълс мога да изгледа торбичките под очите си с крем против хемороиди.

После тя ми я подава, „Книгата с много лесни молитви“, и името ми е там, върху корицата. Аз, аз и пак аз. Ето ме отново.

Вътре има молитви, които хората смятат, че съм написал.

Молитва да отложиш оргазъм.

Молитва за отслабване.

Как се чувствам? Както се чувстват лабораторните животни за тестване на продукти, когато ги кълцат на кайма за кренвирши, ето колко ме боли.

Молитва за отказване от тютюнопушене:

Наш най-свети Отче, отнеми ми избора, който си ми дал.

Поеми в ръцете Си моята воля и моите навици.

Поеми юздите на моето поведение.

Нека бъде Твое решение как действам.

Нека грешките ми са проникнати от Теб.

Тогава, ако все още пуша, ще приема, че това е Твоя воля.

Амин.

Молитва за отстраняване на петна от мухъл.

Молитва за предотвратяване на косопад.

Всемогъщи Боже, пастир на Своето стадо,
както подкрепяш най-нищожните от подопечните си,
както спасяваш най-изгубените Свои агнета, върни ми
предишния блясък.

Запази ми спомена за моята младост.

Ти създаваш цялото Творение.

Ти загърбваш цялото Творение.

Боже на безкрайното обилие, виж страданието ми.

Амин.

Молитва за предизвикване на ерекция.

Молитва за задържане на ерекция.

Молитва за смълчаване на лаещи кучета.

Молитва за смълчаване на автомобилни аларми.

Така се почувствах, че изглеждах ужасно на екрана. Собственото ми телевизионно предаване? Е, сбогувах се с него. Една минута след като слязохме от ефир, грабнах телефона и се свързах с агента си в Ню Йорк. От моята страна на слушалката кипеше ярост.

Той от своята страна мислеше само за пари.

— Какво е молитвата? — казва той. — Призоваване — отговаря и започва и той да ми крещи. — Начин хората да съсредоточат енергията си около специфична необходимост. Хората искат да уточнят намеренията си и да ги осъществят.

Молитва за предотвратяване на пътни глоби.

Молитва за възпиране на водопроводни течове.

— Хората се молят да разрешат проблеми, а това са искрените проблеми, които ги вълнуват — продължава да ми крещи агентът.

Молитва за повишена вагинална сетивност.

— Молитвата смазва скърцащото колело — казва той. Ето колко е лицемерен. — Молиш се, за да чуят от какво се нуждаеш.

Молитва срещу автомобилен шум.

Молитва за място за паркиране.

О, всемогъщи и милостиви Боже,

няма друг пример в историята как ще Те боготворя от днес нататък, ако ми дадеш място за паркиране.

Защото Ти си извор на благодат.

От Теб произтича всичко.

От Теб произлиза доброто.

Всичко се съдържа в теб.

В Твоите ръце намирам отдих.

В Твоите напътствия намирам покой.

Да спра, да отпочина, да паркирам.

Твоя е волята. Затова те моля.

Амин.

Виждайки, че съм пред прага на смъртта, хората трябва да узнаят, че моето намерение от начало докрай беше да служа на славата Божия. До голяма степен. Не че го пише в декларацията за целите на мисията ни, но в общи линии така си го представях. Искях да се опитам. Тази нова книга просто изглеждаше толкова неблагочестива. Толкова ненабожна.

Молитва срещу потене под мишниците.

Молитва да ме извикат на интервю за работа.

Молитва за намиране на изгубени контактни лещи.

Все пак дори Фертилити казва, че преувеличавам за книгата. Тя иска втори том.

Фертилити казва, че когато възславям Бог на някои стадиони, приличам на хората с дрехи с картинка на Мики Маус или кока-кола. Искам да кажа, толкова е лесно. Дори не е истински избор. Няма как да сбъркаш, Фертилити казва, че възхвалата на Бог е толкова безопасно нещо. Дори не се налага да се замисляш.

— Бъдете плодотворни и се множете — казва ми тя. — Възславяйте Бог. Няма риск. Това е вродената ни нагласа.

„Книгата с много лесни молитви“ се спаси, понеже хората използваша всяка молитва. Някои се дразнеха, предимно религиозни хора, които ненавиждат конкуренцията, но по това време паричният ни приток беше намалял. Приходите ни секваха. Нарича се пренасищане на пазара. Хората бяха запаметили молитвите. Хората, приклепени в уличните задръствания, рецитираха „Молитва за отпушване на

трафика“. Мъжете рецитираха „Молитва за отлагане на оргазма“ и тя действаше поне толкова сполучливо, колкото таблицата за умножение.

Най-добрият ми избор изглеждаше да си държа езика зад зъбите и да се усмихвам.

Освен това зрителите ми на живо намаляваха. Снимката ми на корицата на списание „Пийпъл“ вече изоставаше с три месеца зад мен.

И няма такова нещо като преквалификация на знаменитости.

Няма да видите залезли кинозвезди да се връщат в колежа за професионална преориентация. Единствената ми възможност беше да организирам телевизионни игри, но не съм толкова умен.

Бях подминал зенита и от гледна точка на времето ми се отваряше нов подходящ прозорец да извърша самоубийството си. Почти го направих. Таблетките бяха в ръката ми. Бях толкова близо. Планирах да погълна свръхдоза метатестостерон.

Точно в този момент агентът ми се обажда по телефона. Вика, наистина с пълно гърло, както звучи, когато един милион крещящи християни скандират името ти в Канзас Сити, такова въодушевление отеква в гласа му.

По телефона в хотелската стая агентът ми казва, че съм получил най-добрия ангажимент в кариерата си. Следващата седмица е. Трийсет секунди между реклама на маратонки и на ресторант за тако. В най-гледаното време през седмицата за основно почистване.

Замислям се удивено как тези хапчета бяха почти в устата ми.

Вече не ми е скучно.

Сателитна телевизия, милиони-милиарди зрители — ето го върховният момент, последният ми шанс да извадя пистолет и да се застрелям с приличен зрителски дял.

Съвсем показно мъченичество.

— Има една уловка — казва ми агентът по телефона. Крещи: — Уловката е, че им обещах да демонстрираш чудо.

Чудо.

— Нищо забележително. Не се налага да разделиш водите на Червено море и прочее — отвърща. — Да превърнеш вода във вино ще е достатъчно, но помни — няма ли чудо, няма да пуснат материала.

23.

Фертилити Холис се появява отново в живота ми в Спокейн, Вашингтон, където ям пай и пия кафе инкогнито в „Шари“, когато тя влиза и тръгва право към моята маса. Фертилити Холис няма вид на кръстница-фея, но появата ѝ все пак изненадва.

Невинаги.

Фертилити с древните си сиви очи, отегчени като океана.

Фертилити с досадните ѝ въздишки.

Тя е преситеното око на урагана, който е светът около нея.

Фертилити с нейните ръце и лице, безжизнени като на препатил корабкрушенец, като на безсмъртен, на египетски вампир, наблюдавал милиони години телевизионните повторения, които ние наричаме история. Тя се отпуска на стола срещу мен и аз се радвам, понеже и без това ми трябва за чудото.

Това е по времето, когато все още успявах да се изплъзна от антуража си. Още не бях станал никой, но вървах натам. Заради медийното безразличие. Заради спада в популярността ми.

Фертилити подпира вяло лакти върху масата и скрива лице в шепите, скучноцветната ѝ червена коса виси безжизнено около лицето ѝ, сякаш току-що е пристигнала от планета с по-слаба гравитация от земната. Сякаш когато е тук, въпреки че е кожа и кости, тежи четиристотин килограма.

Облечена е разделно — блузка и панталони, обувки, влачи платнена пътна чанта. Климатикът работи и надушвам фабричния ѝ омокотител, сладък и фалшив.

Изглежда обезводнена.

Изглежда на път да изчезне.

Изглежда изтъркана с гума.

— Не се вълнувай — казва тя. — Това съм аз без грим. Тук съм по работа.

Работата ѝ.

— Точно така. Ужасната ми работа.

Питам я как с рибката ми.

— Добре — отговаря тя.

Невъзможно е срещата ни да е съвпадение. Сигурно ме следи.

— Забравяш, че знам всичко — казва Фертилити и пита: — Колко е часът?

Един и петдесет и три следобед, отговарям.

— След единайсет минути сервитьорката ще ти донесе ново парче пай. С лимонов крем този път. По-късно само шейсетина души ще дойдат на вечерната ти проповед. Утре сутрин нещо, наречено Уокър Рижър Бридж, ще се срути в Шревънпорт. Където и да се намира Шревънпорт.

Казвам, че налучква.

— И — подсмърква надменно тя — ти трябва чудо. Иначе лошо ти се пише.

Може би, отговарям. Кой не се нуждае от чудо в наши дни? Откъде знае толкова много?

— Както знам — тя кимва към другия край на заведението, — че онази сервитьорка е болна от рак. Знам, че паят, който ядеш, ще ти раздразни стомаха. След няколко минути в Китай ще пламне киносалон, плюс-минус, зависи каква е часовата ни разлика с Азия. Точно сега във Финландия един скиор предизвиква лавина, която ще погребее дузина хора.

Махва с ръка и болната от рак сервитьорка приближава.

Фертилити се навежда напред през масата и казва:

— Знам го, защото знам всичко.

Сервитьорката е млада, с коса, със зъби и всичко останало, тоест, няма нищо нередно или болнаво във вида ѝ, и Фертилити си поръчва пилешка яхния със зеленчуци и сусамово семе. Пита дали го сервират с ориз.

Отвъд прозорците продължава да е Спокейн. Сградите. Река Спокейн. Слънцето, което се налага да споделяме. Паркинг, фасове.

Питам я защо не предупреди сервитьорката.

— Как ще реагираш, ако някой непознат ти съобщи такава новина? Само ще ѝ съсия деня — казва Фертилити. — И личната ѝ драма ще забави поръчката ми.

Ям черешов пай, който ще раздразни стомаха ми. Могъществото на внушението.

— Просто обръщаш внимание на схемите — казва тя. — След като различиш всички схеми, екстраполираш бъдещето.

Според Фертилити Холис не съществува хаос.

Има само схеми, схеми върху други схеми, които въздействат върху други схеми. Схеми, скрити зад други схеми. Схеми в схемите.

Ако се вгледаш внимателно, историята само повтаря себе си.

Това, което наричаме хаос, е всъщност схема, която не разпознаваме. Това, което наричаме случайност, е схема, която не дешифрираме. Наричаме безсмислица това, което не проумяваме. Наричаме глупост това, което сме неспособни да разчетем.

Няма свободна воля.

Няма променливи.

— Съществува само неизбежното — казва Фертилити. — Има само едно бъдеще. Нямаме избор.

Лошата новина е, че сме безсилни.

Добрата новина е, че не можем да сгрешим.

Сервитьорката в другия край на ресторанта изглежда млада, красива и обречена.

— Аз обръщам внимание на схемите — отбелязва Фертилити.

Заявява, че не може да не обръща внимание.

— Те са в сънищата ми. Все повече и повече всяка следваща нощ. Всичко. Все едно четеш историческа книга за бъдещето всяка нощ.

Затова знае всичко.

— Затова знам, че ти трябва чудо за телевизията.

Трябва ми добро предсказание.

— Затова съм тук. — Изважда дебел бележник от пътната чанта.

— Дай ми период. Дай ми дата за предсказанието.

Когато и да е, казвам, след две седмици.

— Какво ще кажеш за верижна катастрофа — предлага тя, четейки от бележника.

Колко коли, питам я.

— Шестнайсет — отговаря тя. — Десет убити. Осем ранени.

Няма ли нещо по-сензационно?

— Пожар в казино в Лас Вегас? Полуголи танцьорки в големи пернати корони, лумнали в пламъци и прочее.

— Жертви?

— Не. Леки наранявания. Но много материални щети.

Нещо по-голямо.

— Експлозия в солариум?

Нещо забележително.

— Бяс в национален парк.

Скучно.

— Катастрофа в метрото.

Приспива ме.

— Зелен активист, препасан с бомби в Париж.

Прескочи го.

— Преобърнат петролен танкер.

На кого му пука за такива неща?

— Аборти на кинозвезди?

Великолепно, казвам. Зрителите ще решат, че съм истинско чудовище, когато прогнозата ми се сбъдне, Фертилити прелиства бележника.

— Лято е, за бога! — възкликва. — Нямаме голям избор от бедствия.

Казвам й да продължава да търси.

— Следващата седмица Хо Хо — голямата панда в Националния зоопарк ще пипне венерическо заболяване от гостуваща панда.

Няма начин да кажа такова нещо по телевизията.

— Бум на заболявания от туберкулоза?

Прозявка.

— Магистрален снайперист?

Прозявка.

— Нападение от акули?

Очевидно остъргва дъното на тенджерата.

— Състезателен кон със счупен крак?

— Разрязана картина в Лувъра?

— Ранен министър-председател?

— Паднал метеорит?

— Заразени замразени пуйки?

— Горски пожар?

Не, казвам й.

Твърде тъжно.

Твърде префърцунено.

Твърде политическо.

Твърде езотерично.

Твърде грубо.

Няма чар.

— Изригнала лава? — предлага Фертилити.

Твърде бавно. Няма драма. Предимно материални щети.

Проблемът е, че филмите на ужасите създават у всички прекалено високи очаквания от природата.

Сервитьорката донесе пилешката яхния и лимоновия ми пай и налива кафе в чашите ни. После се усмихва и тръгва да умре.

Фертилити прелиства напред-назад бележника.

В стомаха ми черешовият пай предизвиква борба. Спокейн е отвън. Вътре е климатикът. Нищо не напомня схема.

— Пчели-убийци? — казва Фертилити.

Къде, питам.

— Ще пристигнат в Далас, Тексас.

— Кога?

— Следващата неделя сутрин в осем и десет.

Няколко, рояк, колко?

— Милиарди.

Чудесно, казвам й.

Фертилити въздъхва и започва да рови в пилешката яхния.

— Мамка му! — казва. — От самото начало си знаех, че ще го избереш.

22.

И така, милиарди пчели-убийци дожужават в Далас, Тексас в осем и десет в неделя сутринта точно по разписание. Въпреки моите мижави петнайсет процента пазарен дял от телевизионни зрители за моята изява.

Следващата седмица телевизията ми отпуска цяла минута и тежката артилерия — фармацевтични компании, автомобилостроителни компании, петролни и тютюневи конгломерати се редят на опашка за вероятни спонсори, ако извърша още по-голямо чудо.

Поради съвсем криворазбрани причини застрахователните компании също са много заинтригувани.

Между сега и следващата седмица аз съм по пътя и изнасям вечерни проповеди във Флорида. По дъгата Джаксънвил-Тампа-Орландо-Маями. „Чудодейният кръстоносен поход на Тендър Брансън“. По едно чудо на ден.

Моята „Чудотворна минута“ — така искат да я нарекат агентът и телевизията — е, тя не ми струва никакви усилия. Някой насочва камера към теб. Косата ти е сресана, носиш вратовръзка и говориш със сериозен вид право към обектива.

Фарът в Ипсуич Пойнт ще се срути утре.

Следващата седмица глетчерът Манингтън в Аляска ще рухне и ще потопи презокеански лайнер, чийто туристи се наслаждават на гледката твърде отблизо.

След още една седмица мишки, пренасящи смъртоносен вирус, ще се появят в Чикаго, Такома и Грийн Бей.

Все едно четеш новините, но преди да се случат.

Планирам да накарам Фертилити да ми даде няколко дузини предсказания и аз просто да запиша цял сезон „Чудотворни минути“. Подсигурих годината, ще съм свободен да проповядвам на живо, да рекламирам продукти, да подписвам книги. Да давам консултации евентуално. Да получа блестящи второстепенни роли в киното.

Не ме питайте кога, защото не помня, но някъде по пътя забравям да се самоубия.

Ако агентът беше записал самоубийството някъде в графика ми, досега да съм мъртъв. Седем вечерта, четвъртък, изпий препарат за отпушване на канали. Няма проблем. Но във вихъра на пчелите-убийци и на претоварения си режим аз кърша пръсти. Ами, ако не открия Фертилити отново? На всичкото отгоре антуражът ми ме следва непрекъснато по петите. Екипът винаги ме следи — агентът, отговорниците за графика, личният фитнес треньор, ортодонтът, дерматологът, диетологът.

Пчелите-убийци не оправдаха очаквания фурор. Не убиха никого, но привлякоха доста внимание. Сега ми трябва „бис“.

Рухнал стадион.

Затрупани миньори.

Дерайлирал влак.

Единственият момент, когато оставам сам, е в тоалетната и дори тогава съм обкръжен.

Фертилити я няма никаква.

В почти всички мъжки обществени тоалетни има дупка в стената между съседните кабинки. Издълбана е в твърдото дебело дърво само с нокти. Плод на много дневен или многомесечен труд. Дупките зоят и в мрамор, и в стомана. Сякаш някой се е опитвал да избяга от затвора. Отворът е достатъчно голям да погледнеш през него. Или да разговаряш. Или да промушиш пръст, език или пенис и да избягаш само с тази малка частица.

Хората наричат тези отверстия „пролуки на славата“.

Все едно си открил златна жила.

И пътя към славата.

Седя в тоалетната на летището в Маями и точно до лакътя ми е дупката в стената на кабинката и навсякъде около дупката има послания, оставени от мъже, седели тук преди мен.

Джон М. беше тук 3/14/64.

Карл Б. Беше тук 8.ян.1976.

Епитафи.

Някои са написани скоро. Някои са задраскани, но са издълбани толкова дълбоко, че още се четат под десетилетията боя.

Тук са сенките, останали от хиляди моменти, хиляди настроения, от хиляди нужди, увековечени от отишли си мъже. Това е свидетелството за присъствието им тук. Посещението им. Наминаването. Това е документален първоизточник, както би го нарекла социалната асистентка.

История на неприемливото.

Ела тук довечера за безплатна свирка. Събота, 18 юни 1973.

Всичко това е издълбано в стената.

Това са думи без картина. Секс без имена. Картина без думи. Гола жена с дълги крака, разкрячени нашироко, с кръгли втречени гърди, с дълга, разпиляна коса и без лице. Отсечен penis с човешки ръст рони сълзи към косматата и вагина.

Небесата, гласи надписът, са шведска маса с катерички.

Небесата са чукане в задника.

Върви по дяволите, педераст.

Минал съм по този път.

Върви да ядеш лайна.

Бил съм там.

Това са само част от гласовете около мен, когато един истински глас, женски глас, прошепва:

— Трябва ти ново бедствие, нали?

Гласът идва от дупката, но когато поглеждам, виждам само две начервени устни. Червени устни, бели зъби, крайче влажен език казва:

— Знаех, че ще си тук. Знаем всичко.

Фертилити.

Пред дупката сега е сиво око, уголемено със сини сенки и очна линия, и тежки примигващи мигли със спирала. Зеницата се окръгля, после се смалява. Устата сякаш казва:

— Няма къде да бързаш. Самолетът ти ще закъснее с два часа.

Върху стената до устата пише: „Смуча и преглъщам.“

До него пише: „Искам само да я обичам, ако ми позволи.“

Една поема започва така: „Топла в теб е любовта...“ Останалото е отмито по стената и изтрито от телесни течности.

Устата казва:

— Тук съм по работа.

Ужасната й работа.

— Ужасната ми работа — казва тя. — Разгарът на сезона е.

Не говорим за това.

— Не искам да говорим за това — казва тя. Поздравления, прошепвам. За пчелите-убийци, имам предвид.

На стената е надраскано: „Как се нарича момиче от култа Кридиш, свърнало по кривия път?“

Труп.

Как се нарича педераст от култа Кридиш?

Устата казва:

— Трябва ти ново бедствие, нали?

По-скоро петнайсет-двайсет, прошепвам.

— Не — отвърща устата. — И ти си като всички мъже, на които съм се доверявала. — Алчен.

Искам само да спасявам хора.

— Алчно прасе.

Искам да спасявам хора от бедствията.

— Ти си дресирано куче.

Правя го, за да се самоубия.

— Не искам да умираш.

Защо?

— Защо какво?

Защо иска да съм жив? Защото ме харесва?

— Не — казва устата. — Не те мразя, но ми трябваш.

Но не ме харесва.

Устата казва:

— Всички сме отегчени.

Стената казва: „Чуках Санди Мур.“

Около това още десетима са надраскали: „Аз също.“ Някой друг е надраскал: „Някой тук да не е чукал Санди Мур?“

До него е надраскано: „Аз не съм.“

До него е надраскано: „Педераст“.

— Всички гледаме едни и същи телевизионни програми — казва устата. — Всички слушаме едно и също по радиото. Повтарят едно и също един на друг. Няма изненади. Всичко е едно и също. Повторение.

Червените устни в дупката казват:

— Всички сме отрасли с едни и същи телевизионни програми. Все едно на всички са ни имплантирали чипове с еднаква изкуствена памет. Не помним почти нищо от истинското си детство, но помним

всичко, случило се на семействата от сериалите. Целим едно и също. Страхуваме се от едно и също.

Устните казват:

— Бъдещето не е светло.

— Много скоро всички ще мислим едно и също по едно и също време. Ще бъдем в съвършен унисон. Синхронизирани. Обединени. Уеднаквени. Точни. Като мравките. Насекомите. Овцете.

Всичко е толкова производно.

Цитат от цитат от цитат.

— Големият въпрос, който хората си задават, не е „Каква е същността на битието?“ — казва устата. — Големият въпрос, който хората си задават, е „Откъде е това?“.

Слушам устата, както слушах признанията на хората по телефона, както се ослушвах за признаци на живот в криптите. Защо тогава съм ти нужен, питам я.

— Защото си израснал в различен свят — казва устата.

— Защото ако някой ще ме изненада, това ще си ти. Не си част от масовата култура, все още. Ти си ми единствената надежда да видя нещо ново. Ти си вълшебният принц, способен да развали магията на отегчението. Транса на ежедневната еднаквост. Минала съм по този път. Била съм там. Ти си контролна група от един вид.

Но не, прошепвам, аз не съм толкова различен.

— Напротив — казва устата. — И да останеш различен е единствената ми надежда.

Дай ми тогава няколко предсказания.

— Не.

Защо не?

— Защото повече няма да те видя. Хората ще те изядат и ще те изгубя. Отсега нататък ще ти давам по едно предсказание седмично.

Как?

— Така — казва устата. — Като сега. И не се безпокой. Ще те открия.

21.

Според графика ми съм в тъмно телевизионно студио и седя на кафяво канапе — шейсет на четирийсет смес от полиестер и вълна, съдейки по допира, широка плетка, обработена да не се лекъосва, и избледняла в центъра на дузината прожектори. Стилист еди-кой си е направил прическата ми. Дизайнер на дрехите ми е еди-кой си. Бижутата ми са предоставени от еди-кого си.

В автобиографията ми пише, че най-радостен и удовлетворен се чувствам, когато изживявам пълноценно всеки ден от живота си. Комюникетата до пресата съобщават, че подготвям нова телевизионна програма, половин час късно нощем, когато ще приемам телефонни обаждания от хора, нуждаещи се от съвет. Ще им предлагам нови гледни точки. Според съобщенията в пресата от време на време програмата ще включва ново предсказание. Катастрофа, земетресение, цунами, ята скакалци, запътили се към вас, та за всеки случай останете на нашия канал.

Нещо като вечерни новини преди събитието. В съобщението новото шоу е наречено „Умиротворение“.

Амо може да се нарече така.

Фертилити каза, че някой ден ще стана известен. Заяви, че ще разкажа на целия свят за нея и най-добре да уточним фактите.

Тя каза, че след като стана известен, трябва да опиша очите ѝ като котешки. Косата ѝ — буреносна. Това бяха точните ѝ думи. Да, а устните — като ужилени от пчели.

Каза, че ръцете ѝ са гладки като филе от пилешки гърди.

Според Фертилити походката ѝ е епикурейска.

— След като станеш известен — каза ми тя, — не ме описвай като чудовище, като жертва или нещо такова. Ще продадеш цялата си религия и всичко, в което вярваш, но не лъжи за мен. Нали? Моля те.

Част от моята известност е тази седмична телевизионна програма, в която ме представя известна телевизионна водеща. Тя обявява рекламните паузи. Тя ми казва, когато зрителите се обаждат да

ми задават въпроси. Телесуфлорът ми казва отговорите. Хората набират безплатна телефонна линия. Помогни ми. Излекувай ме. Нахрани ме. Чуй ме. Същото, което правех в апартамента си като кучешка колибка нощем, само че сега го излъчват в цялата страна.

Месия. Спасител. Освободи ни. Спаси ни.

Изповедите в апартамента ми, изповедите по националната телевизия, всички са едни и същи. Точно като моята история сега в пилотската кабина на самолета. Моята изповедалня.

Ако взимате такива лекарства като моите в онзи период от кариерата ми, за да спите нощем, по-добре да не четете листовката. Страничните ефекти включват всякакви неща, които не е препоръчително да правите в националния ефир.

Повръщане, газове, диария.

Страничните ефекти включват — главоболие, треска, замайване, обриви, потене.

Мога да ги изброя на пръсти:

Диспепсия.

Констипация.

Нервна превъзбуда.

Сънливост.

Вкусови отклонения.

Според личния ми треньор главата ми бучи от преамболина. Ръцете ми треперят. По врата ми непрекъснато се стича пот. Може би от лекарствените взаимодействия.

Според личния ми треньор това е добре. Отслабвам, както си седя тук.

Според личния ми треньор най-добрият начин да си набавиш нелегални стероиди е да намериш котка, болна от левкемия, и да я заведеш на ветеринар, който ще ѝ предпише заредени спринцовки с животински стероид, еквивалентен на най-добрите стероиди за човешка употреба. Треньорът ми казва, че ако котката оцелее достатъчно дълго, можеш да се заредиш за цяла година.

Когато го попитах какво става с котката, той ме попита: „Какво ми пука?“

Водещата седи срещу мен. На фона на цялото ѝ тяло краката ѝ не изглеждат твърде дълги. Ушите ѝ се виждат, колкото да покажат обиците. Всичките ѝ проблеми са скрити вътре. Всичките ѝ

недостатъци са вътре. Единствената миризма, която излъчва, дори дъхът ѝ, е на спрей за коса. Както се е сгънала на стола — с кръстосани в коленете крака, с ръце, преплетени в скута, — позата ѝ не е толкова удобна, колкото имитацията на оригами от плът и кръв.

Според сценария аз седя на канапето, на остров от гореща светлина, заобиколен от телевизионни камери и кабели и тихи техници, които си вършат работата в мрака около мен. Агентът е някъде в сенките, скръстил ръце и вперил поглед в часовника си. Агентът се обръща натам, където неколцина сценаристи внасят последни поправки в текста, преди да се появи на телесуфльора.

На малка масичка до канапето има чаша вода с лед и ако я вдигна, ръката ми трепери толкова много, че ледените кубчета тропат, докато агентът не поклаща глава към мен и устата му изобразява безмълвно „не“.

Записваме.

Според водещата тя усеща моята болка. Чела е автобиографията ми. Знае какви унижения съм изтърпял. Колко ли е уничително да си гол и продаден като роб, гол. Бил съм само на седемнайсет или осемнайсет и всички тези хора, всички от култа, са ме зяпали гол. Гол роб, казва тя. Продаден гол в робство.

Агентът е в ползрението ми точно над рамото на водещата, а в тъмнината около него са сценаристите, облечени.

До агента телесуфльорът ми казва: Чувствах се осквернен, когато ме разсъблякоха гол като на тържище за роби.

Според телесуфльора: Чувствах се дълбоко унижен.

Според телесуфльора: Чувствах се употребен и опетнен... насилен.

Сценаристите се скупчват около телесуфльора и устните им оформят думите, докато аз ги чета на глас.

Докато чета всичко това сред камерите, които ме наблюдават, водещата поглежда към режисьора в мрака и докосва китката си. Режисьорът вдига два пръста, после осем пръста. Един техник излиза на светло и пъхва кичур коса зад ухото на водещата.

Телесуфльорът ми казва: „Насилвах ме сексуално. Сексуалното насилие беше често явление сред членовете на култа Кридиш. Кръвосмешението беше ежедневие. Както и сексът с всякакви животни. Силно разпространено беше сатанинството. Членовете на

култа принасяха деца в жертва на сатаната, но преди това ги насилваха като побъркани. После старейшините ги убиваха. Пиеха от кръвта им. С тези деца бях в училище всеки ден. Църковните старейшини ги изяждаха. При пълнолуние църковните старейшини танцуваха голи, наметнали само кожата на мъртвите деца.“

Да, казвам аз, беше много, много потискащо.

Телесуфльорът казва: „Ще намерите всички ярки описания на кридишките сексуални престъпления в моята книга. Нарича се «Спасен от спасението» и е по книжарниците в цялата страна.“

В сенките агентът и сценаристите се поздравяват мълчаливо с вдигнати палци. Агентът ме окуражава с два вдигнати палеца.

Ръцете ми са безчувствени. Не усещам лицето си. Езикът ми принадлежи на някой друг. Устните ми са мъртви от циркурморалната парестезия.

Странични ефекти.

Периферната парестезия убива чувствителността на краката ми. Усещам цялото си тяло далечно и чуждо като картина на мен самия в черен костюм, седнал на кафяво канапе в рамките на студийния екран. Сигурно така се чувстваш, когато душата ти се възнесе на Небето и наблюдава как останалите части от теб — плътта ти и кръвта ти — умират.

Режисьорът размахва пръсти към мен — два на едната ръка и четири на другата. Какво се опитва да ми каже? Не знам.

Телесуфльорът цитира предимно част от автобиографията ми, която не съм писал. Ужасното детство, което не съм имал. Според телесуфльора членовете на култа Кридиш горят вкупом в Ада.

Телесуфльорът ми казва: „Никога няма да превъзможна болезнената унижителна болка, независимо колко богат ще стана, когато наследя земите на Църквата.“

Според телесуфльора: „Новата ми книга, «Книгата с много лесни молитви», е незаменим инструмент за справяне със стреса, който измъчва всички ни. Нарича се «Книга с много лесни молитви» и е в книжарниците в цялата страна.“

Според водещата, която гледа режисьора, който гледа агента, който гледа как аз гледам телесуфльора, та според нея аз съм много щастлив и живея пълноценно, след като съм се освободил от Култа на

смъртта. Когато се върнем в ефир, казва тя на камерите, ще приемаме обаждания на зрители.

Водещата обявява рекламна пауза.

По време на рекламната пауза тя ме пита дали детството ми е било наистина толкова ужасно. Агентът пристъпва напред и казва „да“. Наистина. Било е ужасно. Техник, около чийто кръст и глава висят кабели, пристъпва напред и пита искам ли вода.

Агентът отговаря „не“. Режисьорът пита дали искам да отида до тоалетната и агентът заявява, че няма нужда. Казва, че не обичам непознати да ми задават въпроси. Надмогнал съм физическите потребности. Тогава операторите забелват очи и режисьорът и водещата се споглеждат и свиват рамене, все едно аз съм ги срязал.

После режисьорът предупреждава, че записваме, и водещата казва, че първият зрител е в ефир.

— Ако съм в претъпкан ресторант — през студийните тонколони излита женски глас — и това е много скъп ресторант, и някой, който се храни до мен, пуска газове, какво да правя?

Водещата закрива лице с длан. Режисьорът се обръща гърбом. Агентът поглежда сценаристите, пишещи отговора ми за телесуфльора.

За да спечели време, водещата пита зрителката какво е ядяла.

— Нещо със свинско — отговаря зрителката. — Няма значение. Миризмата беше толкова ужасна, че не успях да вкуся нищо повече.

Телесуфльорът казва: „Господ Бог ни е дал много сетива.“

Телесуфльорът също печели време.

„Сред тях са обонянието и вкусът.“

Репликите се ният по телесуфльора и аз просто ги чета на глас.

„Но само човекът преценява кои дарове са добри и кои — лоши. За Бог миризмата на мърша не се различава от миризмата на хубаво свинско или вино.“

Нямам представа накъде бият.

„Не тъгувайте и не ликувайте. Не се ласкайте и не се обиждайте от тези дарове. Не съдете, за да не ви съдят.“

Режисьорът изрича безмълвно: „отрежи“. Водещата казва, че вторият зрител е на телефона.

Вторият зрител пита как намирам банските костюми тип „прашка“.

Телесуфльорът казва: „Отвратителни“.

Аз казвам след толкова години накисване на мръсно пране на богати хора мисля, че хората, които произвеждат бански костюми и бельо тип „прашка“, трябва да оцветяват пращката в черно.

Водещата казва. „Зрител номер три, в ефир сте!“

Фертилити е, нейният глас в тонколониите ми говори, говори за мен на цяла Северна Америка. Да ме разнищи по телевизията ли иска? В мислите ми разцъфва калейдоскоп от лъжите, които съм изрекъл, и от възможни отговори на онова, което ще подхване.

Дали ще ме изобличи? Мен и предсказанията ми?

Дали е събрала две и две и се е досетила, че съм посъветвал брат й да се самоубие? Или го е знаела от самото начало? И ако знае, че съм убил брат й, тогава какво?

— Казах какво правя на един мъж, който не иска да се срещнем — започва тя. — Какво работя. Той не одобрява, но се преструва, че няма проблем.

Водещата пита какво точно работи Фертилити.

Телесуфльорът е онемял.

В този момент цяла Америка ще разбере или голямата тайна на Фертилити, или моята. Ужасната й работа. Моята убийствена телефонна линия. Нейните гибелни сънища. Моите взети назаем пророчества.

— Имам агент на име доктор Амброуз — отговаря тя. — Само дето не е истински лекар.

Веднъж Фертилити ми каза, че всички на този свят, дори боклукчиите и миячите на чинии, някой ден се сдобиват с агент. Нейният доктор Амброуз намирал съпрузи с пари, търсеци някой да им роди бебе. Сурогатна майка. Доктор Амброуз го наричал „процедурата“. Провеждала се ин утеро, като биологичният баща бил в леглото с Фертилити, а съпругата му чакала пред вратата.

— Съпругата стои в коридора, плете или разглежда списъци с бебешки имена — обяснява Фертилити, — а съпругът старателно изпразва миниатюрното съдържание на тестисите си в мен.

Първия път, когато ми каза за тази работа, по времето, когато бях господин Никой с домашна гореща линия, тя ми каза, че Фертилити Холис е сценично име. Каза ми, че истинското й име с Гуен, но го мрази.

— Да съм с биологичния баща е по-природно, твърди доктор Амброуз. Така омайва отчаяните съпрузи. Не е изневяра, а холистичен метод.

Не е измама, нито проституция, обясни ми тя.

— Има го в Библията — казва Фертилити.

Струва пет хиляди долара.

— Пише го в Битие, Трийсета глава, Рахил и Вала, Лия и Зелфа.

Вала не е използвала противозачатъчни, приисква ми се да ѝ напомня. Зелфа не е изкарвала по пет хилядарки, освободени от данъци. Били са истински роби. Не са обикаляли страната и не са ги чукали бъдещи бащи, жадни за наследници.

Фертилити живеела със съпрузите най-много една седмица, но всеки път, когато изпълнявали процедурата, ѝ плащали нови пет хиляди. С някои мъже това означавало по петнайсет хиляди на нощ. Освен това поемали пътните ѝ разноски.

— Доктор Амброуз е само глас по телефона, който урежда процедурата — казва Фертилити. — Все едно не съществува. Съпрузите ми плащат и той ми изпраща половината в брой. Никога няма обратен адрес. Той е такъв страхливец!

Познавам това чувство.

Телесуфльорът казва: „Уличница“.

— Трябва само да не зачевам, а аз наистина преуспявам.

Това е призиванието ѝ, каза ми, да е ялова.

Телесуфльорът казва: „Курва“.

Гласът на Фертилити казва през тонколониите:

— Стерилна съм.

Телесуфльорът казва: „Развратница“.

Това е единственото ѝ професионално умение. Това е призиванието ѝ.

Това е работата, за която е родена.

Не плаща данъци. Обича да пътува. Живее на път, в богаташки домове, и работното време е гъвкаво. Каза ми, че понякога заспива по време на процедурата. С някои биологични бащи сънува палци, срутени мостове и свлачища.

— Не мисля, че правя нещо лошо — казва тя. — Мисля, че правя лимонада от лимони.

Телесуфльорът казва: „Дано изгориш във вечните пламъци на Ада, ти, дяволска кучко!“

— Ти как мислиш? — пита Фертилити.

Водещата ме гледа толкова втренчено, че не е забелязала как един кичур е паднал върху челото ѝ. Режисьорът ме зяпа. Агентът ме зяпа. Водещата преглъща. Сценаристите наливат текст в телесуфльора.

„Моли се да умреш, дяволска курво!“

Цяла Америка е пред екраните.

„Няма прошка за теб, зло сатанинско момиче!“

Агентът поклаща глава. Не.

Екранът на телесуфльора опустява за миг. Сценаристите пишат. Текстът се появява отново.

„Няма прошка за теб, зла сатанинска жено!“

— Е, как мислиш? — пита Фертилити.

„Уличница“.

Агентът ме посочва, после посочва екрана на телесуфльора, посочва мен, пак и пак, много бързо.

„Развратница“.

— Няма да ме осъдиш много строго, нали?

„Безсрамница“.

Сателитът излъчва само тишина. Някой трябва да каже нещо.

Механично прочитам текста на телесуфльора. С вдървени устни казвам каквото ми нареждат да кажа.

Водещата пита:

— Зрител номер три? Още ли сте там?

Режисьорът размахва пръсти срещу нас — един, два, три, четири, пет. После прокарава показалец през гърлото си.

20.

Освен това искам хората да разберат, преди самолетът да се разбие, че не съм и сънувал идеята за порнодепо.

Агентът винаги ми пробутва листове и казва — подпиши.

Подпиши тук.

И тук.

Тук.

И тук.

Агентът ми казва да подпиша до всеки абзац. Не трябвало да си правя труда да го чета, и без това нямамо да го разбере.

Така се случи порнодепо.

Не беше моя идеята да превърнем всичките двайсет хиляди акра на кридишката църковна колония в хранилище за демодираната порнография на нацията. Списания. Карти за игра. Видеокасети. Компактдискове. Износени сексиграчки. Спукани надуваеми кукли. Изкуствени вагини. Двайсет и четири часа дневно булдозерите придвижват планини от всичко това. Говоря за двайсет хиляди акра. Две-нула-нула-нула-нула акра. Всеки квадратен метър от кридишката поземлена собственост. Животинският свят е прогонен. Подпочвените води са заразени.

Сравняват го с любовна клоака и вината не е моя.

Преди да свърши записващата лента на „черната“ кутия, хората трябва да разберат кой носи отговорност. Агентът. „Книгата с много лесни молитви“. Телевизионното предаване „Умиротворение“. Американската порнодепо корпорация. Кампанията „Битие“. Статуетката „Тендър Брансън“ за автомобилни табла. Дори злополучната ми сценична изява през полувремето на Суперкупата — всички до едно са творения на агента.

И всички донесоха много пари.

Важното обаче е, че никое не беше моя идея.

Колкото до порнодепото, агентът ме осведомява един ден в Далас или в Мемфис. По това време целият ми живот беше стадиони и

хотелски стаи, разделени пространствено от самолети вместо от истински разстояния. Целият свят беше само шарки на килими, пробягващи под краката ми. Полиестерни с флорални мотиви или с корпоративни емблеми върху полета от тъмносиньо или сиво, не прогорени от фасове и без петна.

Целият свят беше само обществени тоалетни, в които Фертилити шепне в съседната кабинка:

— Презокеански туристически лайнер ще се сблъска с айсберг утре вечер.

Шепне:

— Последната боливийска черна пантера ще умре в два следобед следващата сряда.

Агентът казва, че повечето американци срещат сериозен проблем, когато пожелаят да се отърват от порнографските си материали по безопасен, дискретен начин. Из цяла Америка, казва той, има огромни колекции „Плейбой“, които вече не въздействат на никого. Има складове и рафтове, пълни с видеокасети със забравени герои с дълги бакенбарди и синя очна линия, чукащи на фона на лоша пиратска музика. Америка се нуждае, казва той, от място, където да изпраща непотребните си мръсотии да се разлагат извън полезрението на децата и пуританите.

Агентът ме уведомява, след като вече е проучил възможностите за създаване на сметища за хартия, пластмаса, еластан, латекс, гума, кожа, стомана, ципове, пръстени от хром, велкро, винил, лубриканти на петролна и водна основа и найлон.

Идеята му е да организира събирателни пунктове, където хората да си оставят порното без излишни въпроси. Оттам местните клонове ще изпращат порното в специални контейнери за отпадъци, заразени с инфекциозни болести. Порното ще пристига в бившата кридишка църковна колония в Централна Небраска, където ще го сортират. Трите категории ще включват:

Софтпорно.

Хардпорно.

И детско порно.

На първата категория ще се позволи да гние върху повърхността на земята. Втората ще бъде закопавана в земята. С третата ще боравят само незаинтересувани хора в униформи за еднократна употреба от

неразкъсваема материя, с дебели гумени ръкавици и ботуши и дишащи през маски, които ще запечатват детското порно в подземни гробници, където да прекара милионнолетния си полуживот.

Според агента трябва да стреснем хората с порнозаплахата.

Ще подтикнем да вземат мерки и да се задължат гражданите да се освобождават от порното по безопасен, чист начин. Нашият начин. Както хората трябва да плащат, ако искат да се отърват от използваното моторно масло и азбест.

Ще покажем на обществеността как изхвърленото порно залива улиците, развращава децата и води до сексуални престъпления.

Ще таксуваме материалите на тон. Местните събирателни пунктове ще разпределят цената между клиентите си плюс допълнителен процент за печалба. Ние ще печелим. Местните събирателни пунктове ще печелят. Джо Блоу ще може спокойно да си купува ново порно. Порноиндустрията ще забогатее.

Така де, казва агентът. Ще забогатее още повече.

Според агента идеята е изцяло печеливша, печеливша, печеливша.

Не съвсем, както се оказа после.

Агентът вече подготвяше Федералния закон, според който върху всички порнографски материали се начислява такса, а със събраните средства правителството плаща погребението на безстопанствените порнографски материали. Пари от специалната порнотакса се заделят и за създаването на порносуперфонд за разчистване на нелегалните порносметища. Част от парите на данъкоплатците ще отиват и за рехабилитация на сексманиаци, но не много.

Преди да чуя и първата дума за порнодепо, вече бяха изготвили фалшиво становище за влиянието върху околната среда.

Бяха отпечатали фалшиви проучвания за предимствата от кампанията.

Агентът разпращаше факсове до религиозните общности, опипвайки почвата. Лобистите лансираха дискретно идеята.

Имахме двацет хиляди акра кридишка земя, населена с духове, която никой не би пожелал да купи. И имаше милиони лични сбирки с порнография, която никой не желае. Звучеше логично на всички освен на мен.

Не аз взех решението. Пробвах някои алтернативи. Казах „Молитва за увеличаване на пространството за складиране“. Изгълтах 400 шоколадови прототипа на гамастоп. Надявах се така да успея да разреша проблема на Америка. Казах „Молитва за рециклиране на натрупани стари вестници“, но не беше същото. Казах „Молитва за отлагане“, но агентът се заинати и не се отказа от проекта.

Една сутрин вестникът обяви, че Белият дом и Сенатът са приели данъка за депозиране на деликатни материали и президентът ще подпише закона.

Агентът продължаваше да ми повтаря — просто подпиши това.

Подпиши тук. И тук. И тук.

Казвах молитвата за подписване на важни документи, които не четеш.

Според Фертилити именно порнодепото изкара брат ми Адам от укритието му.

Единственото ми участие в проекта е, че подписах няколко листа.

Оттогава всички в Америка смятат, че аз съм виновен, задето плащат допълнителна такса от два долара, когато си купуват порнописание.

След това Адам Брансън излезе от укритието си и опря пистолет в отегченото чело на Фертилити, за да я принуди да ме открие.

Сякаш тя не беше го предвидила.

Фертилити знаеше всичко.

Фертилити ми каза да опиша заплахата на брат ми да я убие като добронамерена.

По-късно, когато беше мой ред да опра същия пистолет в главата на пилота на самолета, тогава разбрах колко бързо се случват тези неща.

Все пак хората мразят мен.

Аз съм братът, собственик на Национално хранилище за деликатни материали „Тендър Брансън“, кръстено на мен.

Последния път, когато Фертилити видя моя милост на живо — моя нов излъскан, мускулест, загорял и избръснат облик — тя каза, че съм се променил неузнаваемо.

— Трябва ли ти бедствие? — попита тя.

— Погледни се в огледалото — каза.

Адам продължаваше да ме преследва за спорта. Адам е братът, когото Фертилити поиска да опиша като „свещ“.

19.

Преди този самолет да се разбие или записващата лента на „черната“ кутия да свърши, искам да разясня още няколко грешки, сред които:

Телевизионното шоу „Умиротворение“

Статуетката за автомобилно табло „Тендър Брансън“

Играта „Библейско развлечение“. Сякаш Бог казва нещо развлекателно.

Тайната, каза ми агентът, е да имаш под ръка много неща. Така, ако едното се провали, винаги остава надежда.

Затова имахме:

Библейска диета

Книгата „Библейски тайни за печелене на пари“

Книгата „Библейски сексуални тайни“

„Библия за преобразяване на кухни и бани“

Освежител за въздух „Тендър Брансън“

Кампанията „Битие“

„Книгата с много лесни молитви“, втори том, но молитвите зазвучаваха малко вещерски.

Например „Молитва да накараш някого да се влюби в теб“. Или „Молитва да ослепиш врага си“.

Всичко това потребителите дължат на добрите хора от корпорация „Тендър Брансън“. Нито едно от тях не беше моя идея.

Кампанията „Битие“ беше най-малко моя идея. Със зъби и нокти се борих срещу нея. Проблемът беше, че някои хора любопитстваха дали съм девствен. Интелектуалците питаха дали не е малко дементно да съм девствен на тази възраст.

Хората питаха какъв проблем имам със секса.

Какво не ми е наред?

Кампанията „Битие“ беше спешната корекция на агента. Все повече и повече всичко в живота ми беше поправка на предишна поправка на предишна поправка, докато забравях какъв всъщност е

бил първоначалният проблем. Проблемът в този случай беше, че просто няма начин да си девственик на средна възраст в Америка, ако нещо не ти е наред. Хората не възприемат чуждата добродетел, ако им е чужда. Вместо да сметнат, че си по-силен, по-лесно е да решат, че си по-слаб. Пристрастен си към онанизма. Лъжец си. Хората винаги са готови да повярват обратното на това, което им казваш.

Не че умееш да се владееш.

Кастрирали са те като малък.

Кампанията „Битие“ беше много колебливо медийно събитие.

Агентът внесе корекции в движение и реши да ме ожени.

Каза ми го един ден в лимузината.

Личният ми треньор, който пътува с нас, ми казва, че миниатюрните инсулинови спринцовки са най-добри, понеже не засядат във вената. Отговорничката за връзките с обществеността също е с нас и тя и агентът поглеждат настрани, когато треньорът подостря иглата върху кутия с кибритени клечки и ми повдига духа с петдесет милиграма лаураболин.

Не боли с инсулиновата игла.

Колкото до секса, казва агентът, независимо колко го желаеш, можеш да забравиш. Когато бил тийнейджър, агентът развил алергия към млякото. Обичал го, но не бивало да го пие. Години по-късно произвели мляко без лактоза, което можел да пие, но вече мразел вкуса на млякото.

Когато спрял да пие алкохол заради проблемите си с бъбреците, мислел, че ще полудее. Сега дори не му хрумва да пие.

За да не ми се набръчка кожата на лицето, дерматологът от екипа ми е инжектирал повечето мускули около устата и очите ми с ботокс, с ботулинова отрова, за да ги парализира за шест месеца.

Заради периферната парестезия — страничен ефект от лекарствените взаимодействия — едва усещам ръцете и краката си. Заради инжекциите с ботокс едва движа лицето си. Мога да говоря и да се усмихвам, но едва-едва.

Това се случва в лимузината на път за самолета към следващия стадион. Бог знае къде. Според агента Сиатъл е просто географският район около „Кингдоум“. Детройт е хората, които живеят около „Силвърдоум“. Не отиваме в Хюстън, а в „Астродоум“. В „Сюпърдоум“. В стадион „Майл Хай“. В стадион „Джак Мърфи“. В

„Джейкъбс Фийлд“. В „Ригли Фийлд“. Всички тези места имат градове, но това няма значение.

Координаторът на програмите също пътува с нас и ми подава списък с имена, имена на кандидатки, на жени, които искат да се омъжат за мен, а агентът ми дава списък с въпроси за заучаване. В горния край на страницата първият въпрос е:

„Коя жена от Стария завет Бог превръща в подправка?“

Координаторът на програмите планира пищна романтична сватба на петдесетия ярд през полувремето на Суперкупата. Сватбените цветове ще зависят от това кои отбори ще стигнат до финала на Суперкупата. Религията ще зависи от наддаването, което се провежда тихомълком. Залагат дали ще приема католицизма, юдаизма или протестантството сега, след като кридишката църква е гушнала чемшира.

Вторият въпрос в списъка е:

„Коя жена от Стария завет е изядена от кучета?“

Другият вариант, който агентът обмисля, е да избегнем посредниците и да основем своя голяма религия. Да създадем собствена марка. Да продаваме директно на потребителя.

Третият въпрос в списъка е:

„Мислите ли, че вечното щастие в Райската градина е станало толкова отегчително, че изяждането на ябълката е било оправдано?“

В лимузината ние шестимата или седмината седим един срещу друг на двете седалки, а коленете ни се притискат.

Според отговорничката за връзките с обществеността сватбата е уредена. Комитетът вече е избрал подходяща невзрачна булка, та задаването на въпроси ще е излишно. Комитетът е в лимузината с нас. Хората си забъркват коктейли от бара и си ги подават. Младоженката ще е жената, току-що наета като помощник-координатор на програмата. Тя е с нас в лимузината, на седалката срещу мен. Навежда се напред.

Здрасти, казва. Била сигурна, че ще живеем щастливо заедно.

Агентът казва, че трябва да сътворим голямо чудо на сватбата.

Отговорничката за връзките с обществеността отбелязва — „най-голямото“.

Агентът уточнява, че трябва да извърша най-голямото чудо в кариерата си.

Фертилити ми е ядосана, брат ми все още обикаля на свобода, лаураболинът циркулира из кръвоносната ми система, проектът „Битие“ включва игра за избиране на свещен съсъд, пред мен стои съвършено непозната жена, която ще се омъжи за мен, пришпорва ме необходимостта да се самоубия и просто не знам.

Помощник-секретарят на медийния координатор казва, че ни е свършила водката. Той е в лимузината с нас. Свършило е и бялото вино. Имаме тонове тоник.

Всички ме поглеждат.

Независимо колко много правя, те непрекъснато искат повече, по-добре, по-бързо, нещо различно, ново, по-голямо. Фертилити беше права.

И сега агентът ми казва, че ми трябва най-голямото чудо в кариерата ми:

— Трябва да постигнеш самото съвършенство.

Амин, отговарям му. Без майтап.

18.

Хората винаги ме питат дали мога да работя с тостер. Знам ли за какво служи косачката за трева?

Знам ли за какво служи балсамът за коса?

Хората не искат да се държа прекалено светски. Търсят у мен частица от Райската градина, от предябълковата невинност. Наивитета на пеленачето Исус. Питат ме знам ли как работи телевизорът?

Не, не знам, но и повечето хора не знаят.

Истината е, че не съм ракетен инженер и всеки ден губя почва под краката си. Не съм глупав, но вървя натам. Не може да си изживял по-голямата част от съзнателния си живот във външния свят и да не поназнайваш основните неща. Мога да използвам отварачки за консерви.

Най-трудната част от битието ми на известен знаменит религиозен водач е да оправдавам очакванията на хората.

Питат ме знам ли за какво служи сешоарът?

Според агента тайната да се задържиш на върха е да си безобиден. Да си нищо. Да бъдеш празно място, което хората да запълват. Да бъдеш огледало. Аз съм религиозната версия на победител в лотарията. Америка с пълна с богати и известни хора, но се предполага, че аз съм тази рядка комбинация — знаменит и глупав, известен и скромен, невинен и богат. Живееш своя скромен живот, мислят си хората, своето ежедневие а ла Жана д'Арк, своя живот а ла Дева Мария пред кухненската мивка и един ден изтеглят твоите цифри.

Хората ме питат знам ли какво е акупунктура?

Хората смятат, че светостта е просто нещо, което се случва. Целият процес трябва да е толкова лесен. Все едно някой ще открие дарованието ти, докато пазаруваш в кварталната дрогерия. Навярно през единайсети век е било възможно да си толкова пасивен. Днес ти прилагат лазерна терапия за отстраняване на бръчиците около устата, преди да запишеш коледното си телевизионно обръщение. Сега имаме химически епилатори. Дермабразия. Жана д'Арк се е разминала леко.

Днес хората ме питат знам ли как се проверява банкова сметка.

През цялото време ме питат защо не съм женен. Имам ли нечисти помисли? Вярвам ли в Бог? Задоволявам ли се сам?

Знам ли какво прави резачката за хартия?

Не знам. Не знам. Изпитвам известни съмнения. Няма да кажа. И ще накарам агента да ми разкаже всичко за резачките за хартия.

Някъде около тази част от историята един екземпляр от „Диагностичния и статистически наръчник на психичните заболявания“ пристига по пощата. Някакъв чиновник от екипа за обработка на входящата поща го препраща на помощник-директора по медийните въпроси, който го предава на нископоставен служител от екипа за връзки с обществеността, който го експедира на отговорника за дневния режим, който го слага върху подноса със закуската в хотелския ми апартамент.

До сутрешната ми доза от 430 грама комплексни въглехидрати и 600 грама яйчен албуминов протеин се мъдри липсващият наръчник на мъртвата социална асистентка.

Пощата пристига в десет чувала и аз си имам собствен пощенски код.

Помогни ми. Излекувай ме. Спаси ме. Нахрани ме, казват писмата.

Месия, Спасител. Водач. Така ме наричат.

Еретик. Богохулец. Антихрист. Дявол. Така ме наричат.

Та седя си аз в леглото с подноса със закуската в скута и чета наръчника. Върху пакета няма обратен адрес, но от вътрешната страна на корицата има автограф на социалната асистентка. Странно е как името надживява човека, означителят надживява знака, символът надживява символизираното. Също като имената, издълбани в камъка на всяка крипта в Колумбийския мемориален комплекс, само името на социалната асистентка е останало.

Чувстваме се толкова по-извисени от мъртвите.

Например, ако Микеланджело е бил такъв умник, защо е умрял?

Докато чета наръчника, си мисля, че може и да съм дебела глупава марионетка, но съм жив.

Социалната асистентка е мъртва и ето го доказателството, че всичко, което е учила и в което е вярвала през целия си живот, вече е

погрешно. Най-отзад в това издание на наръчника са корекциите на предишното издание. Правилата вече са променени.

Тук са новите определения на приемливото, нормалното, разумното.

Възпрепятстваният мъжки оргазъм вече е мъжко оргазмено смущение.

Някогашната психогенна амнезия сега е дисоциативна амнезия.

Смущенията в съня са разстройства на съня.

Издание след издание симптомите се променят. Психично здравите хора са психично болни според новите стандарти. Хората, определяни като луди сега са образец за душевно здраве.

Без дори да почука, агентът влиза със сутрешните вестници и ме спипва да чета в леглото. Казвам му — виж какво пристигна по пощата — и той изтръгва книгата от ръцете ми, и ме пита дали знам какво е уличаващо доказателство. Агентът прочита името на социалната асистентка от вътрешната страна на корицата и пита:

— Знаеш ли какво е убийство от първа степен? — Държи книгата с една ръка и я удря с другата. — Знаеш ли как ще се почувстваш на електрическия стол?

Пляс.

— Разбираш ли как ще се отрази обвинението в убийство на продажбите на билети за предстоящите ти ангажименти?

Пляс.

— Чувал ли си за „неоспоримо вещественно доказателство“?

Не знам за какво говори.

Звукът на прахосмукачката в коридора ме настройва лениво. Почти пладне е, а аз съм още в леглото.

— Говоря за това — казва агентът, улавя книгата с две ръце и я пъха в лицето ми. — Полицията ще нарече тази книга сувенир от убийството.

Според агента детективите всеки ден настояват да разговарят с мен за смъртта на социалната асистентка. Всеки ден ФБР пита агента какво е станало с наръчника, изчезнал от папките ѝ с документи седмица преди да се задуши с хлорин. Правителството не е доволно, че съм избягал от местопрестъплението. Агентът ме пита:

— Знаеш ли, че си на косъм от съдебна заповед за арест?

Знам ли какво е основен заподозрян в убийство?

Знам ли как ще изглежда, ако открият тази книга у мен?

Аз си седя в леглото, закузвам препечена филийка без масло и овесена каша без кафява захар. Разпервам ръце и казвам — забрави. Успокой се. Книгата пристигна по пощата.

Агентът пита дали това не ми се струва твърде удобно.

Иска да каже, че вероятно сам съм си изпратил книгата. Наръчникът е добър спомен от стария ми живот. Колкото и да ми е трудно с лекарствата, претрупания график и липсата на личен живот, все пак е по-добре, отколкото да чистя тоалетни. И не че не съм открадвал нищо преди. Друг добър начин да обереш магазин е да намериш някаква стока и да ѝ отрежеш етикета. Методът действа най-сполучливо в наистина големи магазини с твърде много отдели и служители, които няма как да знаят всичко. Намирате шапка или ръкавици, или чадър, отрязвате етикета с цената и го оставяте в отдел „Изгубени вещи“. Дори не се налага да излизате от магазина с него.

Ако в магазина разберат, че е тяхна стока, тя просто се връща на рафтовете.

В повечето случаи стоката просто отива на етажерката „Изгубени вещи“ и е ваша, ако никой не я потърси трийсет дни.

И понеже никой не я е изгубил, никой няма да я потърси.

В никой голям супермаркет не назначават гений в отдела „Изгубени вещи“.

Агентът пита:

— Знаеш ли какво е пране на пари?

Сигурно е същата схема. Все едно съм убил социалната асистентка и съм изпратил книгата до себе си. Изпрал съм я, така да се каже. Все едно съм я изпратил до себе си, за да се правя на невинен, подпрян върху възглавниците си от египетски памук с двеста нишки, и да злорадствам над жертвата си, докато закузвам.

Идеята за прането ми припомня носталгичния звук на циповете на дрехите, въртящи се в барабана на сушилнята.

Тук, в хотелския ми апартамент, не трябва да търсиш много далеч, за да откриеш мотив. В досието на социалната асистентка пише как ме е лекувала, как съм бил екхибиционист, педофил, клептоман.

Агентът пита знам ли какво представлява разпит във ФБР?

Пита ме наистина ли си мисля, че полицаите са толкова тъпи.

— Ако предположим, че не си убиецът — пита агентът — знаеш ли кой е изпратил книгата? Кой би се опитал да ти постави капан и да те набеди?

Може би, вероятно, да, знам.

Агентът смята, че е някой от враждебна религия, католик, баптист, даоист, юдей, англиканец и прочее ревниви съперници.

Брат ми е, казвам му. Имам по-голям брат, който може би още е жив. Лесно си представям как Адам Брансън убива оцелели така, че полицията да го вземе за самоубийство. Социалната асистентка ми вършеше работата. Нищо чудно да е паднала в клопка, предназначена да убие мен — шише с амоняк и белина, чакащо под мивката да махна капачката и да се строполя мъртъв от миризмата.

Книгата пада от ръката на агента и се приземява отворена върху килима. Другата ръка на агента се вдига и прокарва пръсти през косата.

— Пресвета Дево! — изрича той. — Нали не ми казваш, че имаш жив брат?

Може би, отвърщам. Вероятно може би, да, имам. Веднъж го видях в автобуса. Около две седмици, преди социалната асистентка да умре.

Агентът приковава поглед в мен — покрит с трохи от препечената филийка — и отсича:

— Нищо подобно. Никого не си видял.

Казва се Адам Брансън.

Агентът поклаца глава:

— Нищо подобно.

Адам ми се обади вкъщи и заплаши да ме убие.

Агентът казва:

— Никой не те е заплашвал да те убие.

Напротив. Адам Брансън скита из страната и убива оцелели, за да ни отведе всички на Небето или да покаже на света кридишкото единство, или за да отмъсти на човека, извадил наяве трудовото мисионерско движение, не знам.

Агентът пита:

— Разбираш ли израза публично порицание? Знаеш ли колко ще струва кариерата ти, ако не си единственият оцелял от легендарния злокобен кридишки култ на смъртта?

Агентът пита:

— Ами ако арестуват този твой брат и той разтръби истината за култа? Ще срине със земята всичко, което писателският екип разказва за детството ти.

Агентът пита:

— Тогава какво?

Не знам.

— Тогава си нищо — заявява той. — Тогава си поредният прочут лъжец. — Целият свят ще те намрази.

Започва да крещи:

— Знаеш ли какви присъди предвижда законът за публична измама? За подвеждаща информация? За фалшива реклама? За уронване на престижа?

После едва шепти:

— Трябва ли да ти казвам, че пред затвора Содом и Гомор изглеждат като Минеаполис и Сейнт Пол?

Агентът обещава, че ще ми каже какво знае. Вдига „Диагностичният и статистически наричник на психичните заболявания“ от пода и го увива в днешния вестник. Казва, че нямам брат. Казва, че никога не съм виждал наричника. Никога не съм виждал никакъв брат. Съжалявам за смъртта на социалната асистентка. Липсва ми покойното ми семейство. Дълбоко съм обичал социалната асистентка. Завинаги ще ѝ бъда благодарен за помощта и напътствията и всяка минута се моля мъртвите ми роднини да не горят в Ада. Казва, че ми е неприятно полицията винаги да сочи с пръст мен, понеже я мързи да се поразмърда и да намери истинския убиец на социалната асистентка. Казва, че искам да сложа край на тази трагична, тъжна сага на смъртта и че просто искам да продължа напред.

Казва, че ценя и се доверявам на ежедневните напътствия на прекрасния си агент. Казва ми, че съм дълбоко признателен.

Преди камериерката да влезе да почисти стаята агентът заявява, че ще отнесе наричника право в резачката за хартия.

Агентът казва:

— А сега си вдигай задника от леглото, ти, мързеливо лайно, и запомни какво ти казах, защото скоро ще го кажеш на полицията.

17.

От тоалетните кабинки от двете страни на моята долитат стенания и дихания. Секс или разбунтувани черва, не долавям разликата. Кабинката, в която се намирам, има дупки в стените и от двете ми страни, но не мога да погледна през тях.

Дали Фертилити е още тук? Не знам.

Ако е тук и седи мълчаливо до мен, докато останем сами, ще я помоля за моето голямо чудо.

До дупката отдясно е написано: „Тук обезсърчен седя, искам да се изсера, но само пърдя.“

До него е написано: „Историята на моя живот“.

До дупката вляво пише: „Ръкоблудствам само с твърди“.

До него пише: „Целуни ми задника“.

До него: „С удоволствие“.

Това е на летището в Ню Орлиънс, летището най-близо до Сюзърдоум, където утре е Суперкупата, когато ще се ожена.

И времето изтича.

Отвън в коридора моят антураж и моята булка ме чакат вече два часа, докато аз седя тук толкова дълго, че вътрешностите ми се канят да изтекат през задника. Панталоните ми са като хармоники около глезените. Хартиената поставка на седалката попива вода от тоалетното казанче и овлажнява кожата ми. При всяко вдишване усещам натрапчива миризма на човешка природа.

Тоалетните казанчета гъргорят едно след друго, но винаги, когато някой излиза, влиза друг.

На стената е надраскано: „Знаеш как завършват и животът, и порнофилмите. Единствената разлика е, че животът започва с оргазъм.“

До него е надраскано: „Колкото по-близо до края, толкова по-вълнуващо.“

До него пише: „Колко тантристко“.

До него пише: „Тук мирише на лайна.“

Последното казанче изгъргорва. Последният мъж си измива ръцете. Последните стъпки излизат през вратата.

В дупката вляво аз прошепвам: Фертилити? Там ли си?

В дупката вдясно прошепвам: Фертилити? Ти ли си?

Чувствам единствено страх, че друг мъж ще влезе да си прочете вестника и да освободи с апломб чревното си съдържимо от шест ястия.

Тогава от дупката вдясно се чува:

— Отвратително е, че ме нарече „уличница“ по телевизията.

Съжалявам, прошепвам в отговор. Просто четях това, което ми пишеха.

— Знам.

Знам, че го знае.

Червената уста в дупката казва:

— Обадох се с пълното съзнание, че ще ме предадеш. Свободната воля няма нищо общо с това. Беше като Исус и Юда. Ти си пионка в ръцете ми.

Благодаря, казвам.

Отляво долитат стъпки и новодошлият се настанява в кабинката до мен.

Прошепвам на дупката вдясно:

— Не можем да говорим сега. Влезе някой.

— Няма проблем — казва червената уста. — Това е големият брат.

Големият брат?

Устата казва:

— Брат ти. Адам Брансън.

И през дупката вляво се подава цев на пистолет.

И глас, мъжки глас, казва:

— Здравей, малки братко.

Пистолетът в дупката се цели на сляпо, сочи към краката ми, към гърдите, към главата, към вратата на кабинката, към тоалетното казанче.

До цевта е написано: „Лапни го“.

— Не се бой — казва Фертилити. — Няма да те убие. Знам го.

— Не те виждам — казва Адам, — но имам шест куршума и единият все ще те намери.

— Няма да убиеш никого — казва червената уста на черния пистолет. Дватама си говорят през белия ми гол скут. — Беше в апартамента ми снощи. Опря пистолета в главата ми и само ми разроши косата.

— Млъкни — казва пистолетът.

— Не е зареден — казва устата.

— Млъкни! — казва пистолетът.

Устата казва:

— Снощи пак те сънувах. Знам какво са ти направили, като си бил малък. Знам, че е било ужасно. Разбирам защо те е страх от секса.

Нищо не ми се е случило, прошепвам.

Пистолетът казва:

— Опитах се да ги спра, но ми приляваше само при мисълта какво ви причиняват.

Не беше толкова зле, прошепвам.

— В съня ми — казва устата — те видях да плачеш. Първия път беше съвсем малко момченце и нямаше представа какво ще се случи.

Загърбил съм го, прошепвам. Сега съм религиозна знаменитост.

— Не си го загърбил — казва пистолетът.

Напротив.

— Защо тогава си девствен? — пита устата.

Утре ще се женя.

— Но няма да правиш секс с нея — казва устата.

Тя е много красиво и очарователно момиче, отговарям.

Устата казва:

— Но няма да правиш секс с нея. Няма да консумирате брака.

Пистолетът казва на устата:

— Така постъпваше Църквата с всички Тендъровци и Бидита, за да не си и помислят да правят секс във външния свят.

Устата казва на пистолета:

— Много садистична практика.

Като стана дума за сватби, обаждам се, едно голямо чудо ще ми свърши работа.

— Трябва ти повече от това — казва устата. — Утре сутринта, докато се жениш, агентът ти ще умре. Ще ти трябва и голяма магия, и мастит адвокат.

Мисълта, че агентът ми ще умре, не е толкова лоша.

— Полицията — казва устата — ще заподозре теб.

Но защо?

— Има шишенце с новия ти одеколон. „Истина. Ароматът“ — отговаря устата. — И той ще се задуши, като го вдиша.

— Всъщност е белина, смесена с амоняк — вметва пистолетът.

Също като социалната асистентка.

— Затова полицаите ще те погнат — казва устата.

Но нали брат ми уби социалната асистентка?

— Признавам се за виновен — казва пистолетът. — Откраднах и „Диагностичния и статистически наръчник на психичните заболявания“, и папките с досието ти.

Устата казва:

— Той е подготвил и капана за агента.

— Разкажи му най-хубавата част — казва пистолетът на устата.

— В сънищата ми полицаите се усъмняват все повече и повече, че ти си убил всички кридишки оцелели, чиито самоубийства изглеждат нагласени.

Всички членове на култа Кридиш, убити от Адам.

— Точно така — казва пистолетът.

Устата казва:

— Полицаите смятат, че си ги убил, за да пожънеш слава. За нула време се превърна от дебел и грозен чистач в религиозен лидер, а утре ще те сочат с пръст като най-преуспелия американски сериен убиец.

— Преуспял вероятно не е точната дума — посочва пистолетът.

Не бях толкова дебел, възразявам.

— Колко тежеше? — пита пистолетът. — И не лъжи.

На стената е написано: „Днес е най-лошият ден от живота ти.“

Устата казва:

— Дебел беше. И сега си дебел.

Защо тогава просто не ме убиеш, казвам. Защо не си заредиш пистолета и не ме застреляш?

— Зареден е — отвръща пистолетът и цевта се завърта и посочва лицето, коленете, краката ми, устата на Фертилити.

Устата казва:

— Не е зареден.

— Напротив — отвръща пистолетът.

— Докажи го тогава — казва устата. — Застреляй го. Хайде! Застреляй го. Стреляй!

Не ме застрелвай, моля го.

— Не искам — изрича пистолетът.

— Лъжец — казва устата.

— Е, преди време може и да съм искал да го убия — казва пистолетът, — но сега, колкото по-известен става, толкова по-добре. Затова убих социалната асистентка и унищожих досието за душевното му здраве. Затова подхвърлих глупавото фалшиво шишенце с хлорин на агента.

Само се преструвах на смахнат перверзник пред социалната асистентка, казвам.

На стената пише: „Сери или офейквай от гърнето.“

— Няма значение кой ще убие агента — казва устата. — Полицаяте ще чакат на петдесетия ярд да те арестуват за масово убийство в мига, щом камерата спре да те снима.

— Но не се бой — казва пистолетът. — Ние ще те спасим.

Ще ме спасят?

— Дай им само това чудо — казва устата — и ще последват няколко минути хаос, през които да се измъкнеш от стадиона.

Хаос?, питам.

Пистолетът уточнява:

— Търси ни в кола.

Устата казва:

— Червена кола.

Пистолетът казва:

— Откъде знаеш? Още не сме я откраднали.

— Знам всичко — заявява устата. — Ще откраднем червена кола с автоматични скорости, защото не мога да карам с ръчни.

— Добре — приема пистолетът. — Червена кола.

— Добре — казва устата.

Все ми е едно, казвам. Само ми дай чудото.

И Фертилити ми дава чудото. Най-голямото в цялата ми кариера.

И тя е права.

Ще последва хаос.

Истинска суматоха.

16.

В единайсет следващата сутрин агентът още е жив.

Агентът е жив и в единайсет и десет, и в единайсет и петнайсет.

Агентът е жив в единайсет и трийсет и в единайсет и четирийсет и пет.

В единайсет и петдесет координаторът на програмата ме откарва от хотела до стадиона.

Около нас гъмжи от координатори, репортери, мениджъри, та не успявам да попитам агента дали си носи шишенце с „Истина. Ароматът“ и кога възнамерява да го подуши. Че е отрова. Че братът, който нямам и никога не съм виждал, се е добрал до багажа на агента и му е устроил капан. Всеки път, щом зърна агента, всеки път, щом изчезне в тоалетната или се наложи аз да се обърна за малко, може би го виждам за последен път.

Не че го обичам чак толкова. Лесно си представям погребението му, как съм облечен, какво похвално слово ще произнеса. Кикотейки се. После си представям как с Фертилити танцуваме аржентинско танго върху гроба му.

Само дето не искам да ме съдят за масово убийство.

Социалната асистентка би го нарекла двуостра ситуация.

Каквото и да кажа за одеколона, антуражът ми ще го повтори пред полицаите, ако агентът умре от задушливия газ.

В четири и трийсет сме в съблекалните на стадиона със съгваемите маси със студен бюфет и гардероба под наем. Фракът и сватбената рокля висят на закачалки и агентът още е жив и ме пита какво голямо чудо съм подготвил за полувремето.

Тайна е.

— Голямо ли е? — настоява агентът.

Голямо е.

Достатъчно голямо, та на всички присъстващи да им се прииска да ме ритнат по задника.

Агентът ме поглежда с вдигнати вежди. Намръщва се.

Чудото е толкова голямо, че всички полицаи в този град няма да стигнат да удържат тълпата да не ме убие. Това не го казвам на агента. Не казвам, че точно това е целта. Полицаяте ще са толкова заети да ме опазят жив, че няма да успеят да ме арестуват за убийство. И това не го казвам на агента.

В пет часа агентът още е жив и мен ме обличат в бял фрак с бяла вратовръзка. Мировият съдия идва и ми казва, че всичко е под контрол. Трябва само да вдишвам и да издишвам.

Младоженката се появява в булчинската си рокля. Втрива крем в безименния си пръст и ми казва:

— Казвам се Лаура.

Не е същото момиче, което беше в лимузината предния ден.

— Онова беше Триша — казва младоженката.

Триша се разболяла, та Лаура я замества. Няма проблем. Триша ще ми стане жена, въпреки че не е тук. Агентът държи да е тя.

— Камерите няма да разберат — казва Лаура.

Носи воал.

Хората ядат храната, донесена от доставчика. До стоманените врати, които отвеждат към стадиона, хората от цветарския магазин чакат да избутат олтара на игрището. Свещниците. Балдахина, покрит с бели копринени цветя. Рози и божури, и бял сладък грах и прочее, всичките вцепенени и лепкави от спрея за коса. Огромният копринен букет за младоженката е от копринени гладиоли и бели далии и лалета от изкуствена коприна, от които се спускат дълги лиани от бели копринени орлови нокти.

Всичко изглежда красиво и истинско, ако си достатъчно далеч.

Прожекторите на стадиона са ярки, казва гримьорът, и ми оформя огромна червена уста.

В шест часа мачът за Суперкупата започва. Футбол. „Кардиналите“ срещу „Жребците“.

Пет минути след началото на първата четвърт резултатът е шест на нула за „Жребците“, и агентът още е жив.

До стоманените врати, които отвеждат към стадиона, са шаферите и шаферките, облечени като ангели, флиртуват и пушат цигари.

„Жребците“ са на четирийсетия си ярд и се готвят за втората си шестица, а отговорникът за следсватбения график ме информира как

ще прекарам медения си месец на турне в седемнайсет града. Ще рекламирам книгите, игрите и статуетката за автомобилни табла. Идеята да основа собствена световна религия не е отпаднала. Сега, след като досадният въпрос за сексуалния ми живот е разрешен, започва подготовката на световното ми турне. Планът включва посещения на добра воля в Европа, Япония, Китай, Австралия, Сингапур, Южна Африка, Аржентина, Британските Вирджински острови и Нова Гвинея. Ще се върна в Америка точно навреме да видя новороденото си първо дете.

За да не оставяме нищо на случайността, обяснява ми координаторът, агентът си е позволил известна волност, та да е сигурен, че съпругата ще ми роди първото ни дете точно в края на деветмесечното ми турне.

Дългосрочните планове предвиждат съпругата ми да роди шест-седем деца — образцово кридишко семейство.

Организационният координатор казва, че няма дори да си мръдна пръста.

Ще бъде непорочно зачатие, поне що се отнася до мен.

Прожекторите на стадиона са прекалено ярки, казва гримьорът, и наплесква бузите ми с червено.

Към края на първата четвърт агентът наминава с няколко листа, които трябва да подпиша. Документи за разпределение на печалбата, казва ми. Лицето на име Тендър Брансън, наричано за краткост Жертвата, предоставя на лицето, наричано Агента, правото да получава и да разпределя всички средства, платими на корпорация „Тендър Брансън“, включително, но не ограничително, от продажби на книги, от телевизионни програми, от произведения на изкуството, от представления на живо и козметика, а именно — мъжки одеколон.

— Подпиши тук — казва агентът.

И тук.

Тук.

И тук.

Някой ми слага бяла роза на ревера. Някой е коленичил и ми лъска обувките. Гримьорът продължава да рисува.

Сега агентът притежава правата върху образа ми. И името ми.

Първата четвърт свършва с резултат седем на седем и агентът е още жив.

Личният ми фитнес треньор ми инжектира адреналин за блясък в очите.

Младши организационният координатор казва, че трябва само да прекося петдесетярдовата линия, където сватбарите ме очакват в центъра на стадиона. Младоженката ще излезе от срещуположния край. Всички ще се качим върху платформа от дървени кутии, под които са скрити пет хиляди бели гълъба. Аудиото за церемонията е записано предварително в студио, така че зрителите ще слушат това. Няма да произнеса и дума преди предсказанието.

Когато настъпя стъпалото с пружина, гълъбите ще отлетят. Вървя. Говоря. Гълъби, фасулска работа.

Отговорникът за гардероба обявява, че ще трябва да използваме корсет, за да получим желания силует, и ми казва да побързам и да се съблека пред всички. Ангелите, персоналът, доставчиците на храна, цветарите. Агентът. Бързо. Всичко освен шортите и чорапите. Бързо. Отговорникът за гардероба чака с машината за изтезания от гума и жички, наречена корсет, който трябва да надяна, и ми казва, че за следващите три часа това е последният ми шанс да се изпикая.

— Нямахте да се налага да обличаш това чудовище — казва ми агентът, — ако беше свалил някой килограм.

Изминали са четири минути от втората четвърт и никой не може да намери пръстена.

Агентът обвинява организационния координатор, който обвинява отговорника за гардероба, който обвинява отговорника за декорите, който обвинява бижутера, който бил длъжен да подари пръстена в замяна на рекламата върху хеликоптера, който кръжи над стадиона. Отвън хеликоптерът обикаля небето със светлинна реклама на бижутерската фирма. Вътре агентът заплашва да го съди за нарушение на договора и се опитва да се свърже с оператора в хеликоптера.

— Имитирай пръстен — казва ми организационния координатор.

Ще насочат камерите да ни снимат в едър план до раменете. Просто ще се престоря, че слагам пръстен на ръката на Триша.

Младоженката казва, че не е Триша.

— И помни — казва координаторът, — само си движи устните, думите са записани предварително.

Изтичат девет минути от втората четвърт и агентът още е жив и крещи в телефона си.

— Изключете рекламата! — крещи той. — Дръпнете ѝ шалтера! Дайте ми пистолет и аз ще го направя! Просто свалете този проклет хеликоптер от въздуха.

— Няма начин — казва организационният координатор.

Щом сватбеното шествие напусне стадиона, екипът в хеликоптера ще хвърли седем тона ориз над паркинга.

— Ще дойдете ли с мен? — казва младшият отговорник за графика.

Време е да заемем местата си.

„Жребците“ и „Кардиналите“ напускат задъхани игрището при резултат двайсет на седемнайсет.

Тълпата реве с цяло гърло за още футбол.

Ангелите и носачите се втурват навън с олтара и копринените цветя, със запалените свещници и платформата с гълъби.

Корсетът натъпква вътрешностите ми към гърлото.

Часовникът отброява минутите към втората половина и агентът още е жив. Аз едва успявам да си поема дъх.

Личният ми фитнес треньор пристъпва странично към мен и казва:

— Ето, това ще влее малко цвят в бузите ти.

Поднася шишенце под носа ми и ми заръчва да вдишам силно.

Зрителите тропат с крака, часовникът тиктака, резултатът е равен и аз вдишвам.

— Сега с другата ноздра — казва треньорът.

И аз вдишвам.

И всичко изчезва. Освен жуженето на кръвта, влачеща се по вените, и сърцето, биещо в клещите на корсета, не усещам нищо.

Не чувствам никакво зло. Не виждам никакво зло. Не се страхувам от никакво зло.

В далечината координаторът ми маха да стъпя на изкуствената трева. Сочи надолу към тебеширената линия върху игрището, после сочи групата хора върху покритата с бели цветя сватбена платформа в центъра на терена.

Жуженето на кръвта ми стихва и чувам музиката. Подминавам координатора и излизам на стадиона с хилядите, крещящи от местата си. Музиката излита от нищото. Хеликоптерът със светещата реклама кръжи горе.

Поздравления от всички качествени продукти от семейството на Филип Морис.

Младоженката, Лаура, Триша, както и да е, пристига от срещуположния край.

Без да си отваря устата, мировият съдия казва:

— Тендър Брансън, вземате ли Триша Конърс за своя съпруга, с която да се плодите и множите колкото е възможно повече до края на дните си?

Усещат се вибрациите на стотиците тонколони.

Без да си отварям устата, аз казвам:

— Да.

Без да си отваря устата, мировият съдия пита:

— Триша Конърс, вземате ли Тендър Брансън за свой съпруг до края на дните си?

И Лаура раздвижва устни като буфосинхронистка:

— Да.

Телевизионните камери ни снимат в едър план до раменете и ние си разменяме невидими пръстени.

Преструваме се, че се целуваме.

Воалът си остава на мястото. Лаура си остава Триша. Отдалеч всичко изглежда свършено.

Извън кадър полицаите излизат на терена. Агентът сигурно е мъртъв. Одеколонът. Отровният газ.

Полицаите са на десетярдовата линия.

Моля мировия съдия за микрофон да направя голямото си предсказание, голямото си чудо.

Полицаите са на двайсетярдовата линия.

Взимам микрофона, но той не издава нито звук.

Полицаите са на двайсет и пет ярдовата линия.

Аз казвам:

— Проба, проба. Едно, две, три.

Полицаите са на трийсетярдовата линия. Отворените им белезници са готови да щракнат на ръцете ми.

Микрофонът оживява и гласът ми излита пронизително през озвучителната система.

Полицаите са на четирийсетярдовата линия и казват:

— Имате право да мълчите. Ако се лишите от това право, всичко, което кажете, може и ще бъде използвано срещу вас...

И аз се отказвам от правото си.

Съобщавам предсказанието си.

Полицайте са на четирийсет и пет ярдовата линия.

Гласът ми проехтява над стадиона:

— Крайният резултат от днешния мач ще бъде 27 на 24 за „Жребците“. „Кардиналите“ ще изгубят Суперкупата с три точки.

И Адът се отприщва.

По-лошото е, че вторият двигател току-що угасна. Тук горе аз съм сам в полет 2039 и ми остават само още два двигателя.

15.

Правилният начин е да вземеш един лист златиста хартия и да го сгънеш около лист бяла хартия. Пъхаш купон между сгънатите листове. Увиваш лист с търговски марки по дължината на сгънатите листове. После загръщаш всичко с бланката с писмото и го пъхаш в плик.

Залепяш обратния адрес върху плика и си спечелил три цента.

Направете го трийсет и три пъти и сте спечелили почти един долар.

Мястото, където се намираме, е идея на Адам Брансън.

Писмото, което сгъвам, започва така: „Дали водата, която тече от чешмите на семейство Уилсън, не носи опасни паразити?“

Предполага се, че мястото, където се намираме, е безопасно.

Златисто около бяло, купон, лист с търговски марки, бланка, всичко отива в плика и аз съм с три цента по-близо до свободата.

„Дали водата, която тече от чешмите на семейство Камерън, не носи опасни паразити?“

Тримата — Адам, Фертилити и аз — седим около масата в трапезарията и пълним пликове. В десет часа хазяйката заключва входната врата на къщата и поспира по обратния път да ни попита дали дъщеря ни е по-добре. Успели ли са лекарите да подобрят състоянието ѝ? Ще я спасят ли?

С посипани с оризови зърна коси, Фертилити отвърща:

— Още не сме прескочили трапа.

Ние, разбира се, нямаме дъщеря.

Да имаме дъщеря беше идея на Адам Брансън.

Заобиколени сме от комбинация от три или четири семейства. Децата и родителите обсъждат рак, химиотерапия, изгаряния и присаждане на кожа. Стафилококови инфекции. Хазяйката пита как се казва момиченцето ни.

Адам, Фертилити и аз се споглеждаме. Фертилити с изплезила език да оближе ръба на плика. Поглеждайки Адам, аз сякаш виждам

предишното си „аз“.

Тримата едновременно казваме три различни имена.

Фертилити казва:

— Аманда.

Адам казва:

— Пати.

Аз казвам:

— Лаура.

Само дето трите имена се сливат.

Дъщеря ни.

Хазяйката поглежда в прогорените останки от белия ми фрак и пита защо дъщеричката ни е в болницата.

Тримата отговаряме едновременно с три различни диагнози.

Фертилити казва:

— Сколиоза.

Адам казва:

— Полиомиелит.

Аз казвам:

— Туберкулоза.

Хазяйката ни гледа как сгъваме — жълто в бяло, купон, марки, писмо, а очите ѝ току се спират върху белезниците, увиснали от едната ми китка.

„Дали водата, която тече от чешмите на семейство Диксън, не носи опасни паразити?“

Адам ни доведе тук. Само за една нощ, казва. Безопасно е. Сега, след като вече съм масов убиец, Адам знае как на сутринта да потеглим на север, на север, докато стигнем Канада, но за тази нощ ни трябва укрытие. Трябва ни храна. Трябва да припечелим нещичко, та затова ни доведе тук.

Това е след стадиона и след като тълпата разкъса на парчета полицейския кордон. Това е точно след мнимата ми сватба, когато агентът умря и полицаите се бореха да ме опазят жив, за да ме екзекутират за убийство. Съдържанието на целия Сюзърдоум се изсипа върху игрището в мига, щом обявих, че „Жребците“ ще спечелят. Макар и закопчали едната ми китка, полицаите бяха като мравки срещу приливната вълна от пияни зрители, втурнала се към нас от трибуните.

Някъде оркестърът свиреше националния химн.

От всички посоки на терена прииждат хора. Хората тичат към нас по тревата и размахват юмруци. Виждам аризонските кардинали в екипите им. Индианаполиските жребци са на пейката си, тупат се по задниците и се поздравяват с вдигнати палци.

Щом полицаите стигат до ръба на сватбената платформа, аз ритам лоста и пет хиляди бели гълъба излитат като непробиваема стена около мен.

Гълъбите отблъскват полицията, колкото футболната тълпа да стигне центъра на игрището.

Полицаите отблъскват тълпата назад, а аз грабвам букета на младоженката.

Седнал до масата, пълнейки пликове, ми се иска да разкажа на всички как осъществих голямото си бягство. Как цилиндрите със сълзотворен газ се стрелкаха напред-назад над главите ни. Как ревът на множеството отекваше под купола. Как грабнах белия наръч от изкуствена коприна от булката, по чието лице се стичаха сълзи. Как само докоснах напоения със спрей за коса букет до горящата свещ и имах факла, с която да отблъсквам нападателите.

Вдигнал гладиоловата факла, развял нажежени камшици от изкуствени орлови нокти, аз скочих от сватбената платформа и си пробих път през терена. През петдесетярдовата линия. Четирийсетярдовата линия. Трийсетярдовата. Аз в своя бял фрак сам си проправих път назад, спринтирайки и въртейки се около оста си като врял и кипял ръгбист. Двайсетярдовата линия. За да не ми отнемат топката, размахвах пламналите далии от двете си страни. Десетярдовата линия.

Десет хиляди защитници се опитват да ме догонят.

Някои — пияни, други — професионалисти, но никой не се носи на крилете на качествените химикали, с които съм натъпкан.

Ръце се протягат към бялата опашка на фрака.

Мъже се пързаят по тревата да ми уловят краката.

Стероидите ми спасиха живота.

После — тъчдаун. Мъртво поле.

Пресичам под головите пилони и се насочвам към стоманените врати, които ще ме отведат извън игрището.

От факлата ми са останали само миниатюрни копринени листенца и аз я захвърлям през рамо. Влитам през стоманените врати и хлопвам резето от вътрешната страна.

Тълпата налага с юмруци залостените врати, но аз съм в безопасност за няколко минути при храната и гримьорката. Мъртвото тяло на агента е под бял чаршаф върху носилка до бюфета. Бюфетът се състои предимно от сандвичи с пуешко и минерална вода. Пресни плодове. Салата с макарони. Сватбена торта.

Гримьорката яде сандвич. Отмята глава настрани към мъртвия агент и казва:

— Браво!

Казва, че и тя го мразела.

Носи тежкия златен ролекс на агента.

Гримьорката пита:

— Искаш ли сандвич?

Само с пуешко ли са или има и друг вид, питам.

Гримьорката ми подава бутилка минерална вода и казва, че фракът ми гори отзад.

Откъде се излиза, питам.

Минаваш през онази врата, обяснява ми тя.

Стоманените врати зад мен се огъват.

Прекосяваш дългия коридор, обяснява гримьорката.

Накрая свиваш надясно.

Излизаш през вратата с надпис „Изход“.

Благодаря, казвам.

Тя казва, че има сандвич с филе, ако искам.

Стиснал сандвича в ръка, аз минавам през вратата, която ми посочи, прекосявам коридора и излизам през изхода.

На паркинга чака червена кола, червена кола с автоматични скорости, Фертилити е зад волана, а Адам седи до нея.

Сядам отзад и заключвам вратата. Казвам на Фертилити на предната седалка да вдигне стъклото, Фертилити бърника бутоните за радиото.

Зад мен тълпата се излива от изходите и се втурва да ни заобиколи.

Лицата приближават толкова, че усещам храчките им.

После от небето се спуска най-голямото чудо.

Започва да вали.

Бял дъжд.

Манна Небесна. Кълна се.

Дъждът се лее толкова хлъзгав и тежък, че хората падат, подхлъзват се и падат, сразени и повалени. Бели капки дъжд влитат през стъклата на колата, забиват се в тапицерията, в косите ни.

Адам наблюдава през прозореца чудото на този бял дъжд, който ни помага да избягаме.

Адам казва:

— Това е чудо.

Задните гуми се завъртат, поднасят настрани и оставят черна диря, когато побягваме.

— Не — казва Фертилити и натиска газта. — Това е ориз.

Светецата реклама на хеликоптера казва: „Поздравления и щастлив меден месец!“

— Не бива да го правят — казва Фертилити. — Този ориз убива птици.

Казвам й, че този ориз, който убива птици, ни е спасил.

Излязохме на улицата. После — на магистралата.

Адам се извърна назад да ме попита:

— Целия сандвич ли ще изядеш?

Казвам, че е с филе.

Трябва да тръгнем на север, казва Адам. Знаел с какво, но то щяло да потегли от Ню Орлиънс чак утре сутринта. Почти десет години го правел — кръстосвал страната без скътани пари.

Убиваше хора, казвам аз.

— Възнасях ги при Бог — отвърща той.

Фертилити казва:

— Млъквайте.

Трябват ни пари, казва Адам. Трябва ни сън. Храна. Знаел къде да ги намерим. Знаел място, където хората имат по-големи проблеми от нашите.

Само трябвало да послъжем малко.

— Отсега нататък — казва ни Адам — вие двамата имате дете.

Нямаме.

— Детето ви е болно от смъртоносна болест — отбелязва Адам.

Детето ни не е болно.

— В Ню Орлиънс сте, за да го лекуват в болница — казва Адам.
— Само това трябва да обясните.

Адам казва, че ще се погрижи за останалото. Адам нарежда на Фертилити:

— Свий тук.

После казва:

— Сега свий надясно.

После казва:

— След две пресечки свий наляво.

Води ни някъде, където да пренощуваме безплатно. Ще ни нахранят безплатно. Ще поработим, ще сгъваме документи и ще пълним пликове, за да спечелим малко пари. Ще се изкъпем. Във вечерните новини ще се видим как бягаме. Адам казва, че съм толкова оплескан, че няма да ме разпознаят като масовия убиец, провалил Суперкупата. Там, където отиваме, обяснява той, хората си имат собствени големи проблеми.

Фертилити пита:

— Колко ли души трябва да убиеш, за да те прехвърлят от категорията на серийните убийци в категорията на масовите убийци?

Адам ни казва:

— Стойте в колата, а аз ще вляза вътре да подготвя почвата. Помнете — детето ви е тежко болно.

После съобщава:

— Пристигнахме.

Фертилити поглежда къщата и Адам и отсича:

— Ти си тежко болен.

Адам предупреждава:

— Аз съм кръстникът на клетото ви дете.

Табелата в предния двор казва: „Дом Роналд Макдоналд“.

14.

Представете си, че живеете в къща, само дето всеки ден къщата ви е в различен град.

Адам знаеше три начина да напуснем Ню Орлиънс. Заведе ни с Фертилити до спирка за камиони в края на града и каза да си изберем. Летищата са под наблюдение. Железопътните и автобусните гари са под лупа. Тримата нямаше как да пътуваме на автостоп, а Фертилити отказа да шофира до Канада.

— Не обичам да шофирам и точка — казва тя. — Освен това брат ти е измислил много по-забавен начин да пътува.

В деня след „Дома на Роналд Макдоналд“ ние тримата стоим пред кафенето до обширен, покрит с чакъл паркинг за камиони. Адам изважда пластмасов нож и разгъва острието.

— Какво избирате, хора? — пита той.

Нищо тук не отива право на север. Адам е разговарял вътре с всички шофьори на камиони. Трябва да избираме между следното, обяснява Адам, сочейки едно по едно.

Едно „Уестбъргско имение“ пътува на запад по магистрала 10 към Хюстън.

Една „Плантация“ тръгва на североизток по магистрала 55 към Джаксън.

Един „Пролетен дворец“ поема на северозапад към Босиър Сити на магистрала 49 със спирки в Александрия и Пайнвил, а после се отправя на запад по магистрала 20 към Далас.

Върху чакъла около нас са паркирани сглобяеми къщи и каравани. Разделени са на половини или на третини и са прикачени към товарни камиони. Отворената страна на всеки модул е запечатана с прозрачна пластмаса и вътре се мяркат силуети на канапета, легла, навити на руло килими. Основни уреди. Мебели за трапезарии, фотьойли.

Докато Адам разпитваше шофьорите на камионите накъде пътуват, Фертилити беше в тоалетната и боядисваше русата ми коса с

черна боя в мивката, отмивайки изкуствения бронзов тен от лицето и ръцете ми. С парите от напълнените пликове купихме дрехи от разпродажба за мен и опаковано печено пиле със салфетки и зелена салата.

Тримата стоим на паркинга, Адам размахва ножа си в кръг и казва:

— Избирайте. Мъжете, които доставят тези прекрасни къщи, няма да вечерят цяла нощ.

Повечето шофьори на тирове карат нощем, обяснява ни той. Движението е по-малко. По-хладно е. През горещите, натоварени дни, шофьорите отбиват от магистралите и спят в спалните отделения зад шофьорските кабинни.

Фертилити пита:

— Има ли разлика какво ще изберем?

— Разликата — отговаря Адам — е в удобството.

Така обикалял и кръстосвал страната през последните десет години.

„Уестбъргското имение“ има стандартна трапезария и вградена камина в дневната.

„Плантацията“ има просторни килери и барплот.

„Пролетния замък“ има джакузи в луксозната баня. Луксозната баня е с две мивки и огледална стена. Дневната и спалнята са с мансардни прозорци. В трапезарията има вграден китайски шкаф с врати от оловно стъкло.

Зависи коя половина ще уцелиш. Говорим за части от къщи. Раздробени домове.

Нефункционални домове.

Половинката ти може да се окаже само със спални или само с кухня и дневна без спални. Възможно е да попаднеш на три бани и нищо друго или пък да няма баня.

Осветлението не работи. Тръбите са сухи.

Независимо колко е луксозно, нещо винаги липсва. Независимо колко старателно избираш, никога не оставаш напълно доволен.

Избираме „Пролетния замък“ и Адам прокара ножа по долния край на найлона, покриващ отворената страна. Срязва горе-долу четири педи, колкото да се проврат раменете и главата му.

Застоялият въздух в къщата излиза през цепнатината горещ и сух.

Напъхал се вътре до кръста, със задник и крака отвън, Адам казва:

— Тази е със слънчогледово-син интериор. — С глас, долитащ от вътрешната страна на найлоновата стена, той уточнява: — Имаме първокласна мебелировка. Модулно обзавеждане за дневна. Вградена микровълнова фурна в кухнята. Плексигласов полилей в трапезарията.

Адам се промушва целия вътре и после русокосата му глава се подава през цепката в найлона и той ни се ухилва:

— Леглата са огромни. Плотовете са имитация на дърво. Скрин в европейски стил и прозорци с вертикални щори. Отличен избор, новодомци!

Първо Фертилити и после аз се напъхваме през отвора.

Както отвън вътрешността на къщата, силуетите на мебелите и цветовете изглеждаха замъглени и неясни, по същия начин външният свят, истинският свят, изглежда нефокусиран и недействителен през найлона. Неоновите светлини на паркинга за камиони тъкмо светват — размазани и бледи отвъд найлона. Вътре шумът от шосето долита меко и приглушено.

Адам коленичи с ролка тиксо и залепва отвора от вътрешната страна.

— Вече няма да ни трябва — казва. — Когато стигнем целта си, ще излезем от предния или от задния вход като истински хора.

Големият килим е навит на руло и облегат на едната стена в очакване на другите части на къщата, за да го разпънат. Мебелите и матраците са покрити с тънки прозрачни найлони. Кухненските чекмеджета са залепени с тиксо.

Фертилити натиска ключа за полилея в трапезарията. Нищо.

— Не бива да използвате и тоалетната — казва Адам. — Иначе ще съжителстваме с лайната си, докато се изнесем.

Неоновите светлини от паркинга за камиони и фаровете от магистралата се процеждат през френските прозорци на трапезарията, докато ние седим около масата, облицована с ясенов фурнир, и ядем печеното пиле.

Тази част от раздробения ни дом има една спалня, дневна, кухня, трапезария и половин баня.

Ако се доберем до Далас, обяснява Адам, можем да се пренесем в къща, пътуваща по междущатска магистрала 35 към Оклахома. После ще се прехвърлим в къща, движеща се по междущатска магистрала 35 към Канзас. После на север по междущатска магистрала 135 в Канзас към междущатска магистрала 70 на запад към Денвър. В Колорадо ще вземем къща, която пътува на североизток по междущатска магистрала 76, докато стигнем отбивката за междущатска магистрала 80 в Небраска.

Небраска?

Адам ме поглежда.

— Да, старите ни бойни полета, твоите и моите — изрича с уста, пълна със сдъвкано месо.

Защо Небраска?

— За да стигнем до Канада — отговаря той и поглежда Фертилити, която поглежда храната си. — По междущатска магистрала 80 стигаме до междущатска магистрала 29 на границата с Айова. После се движим на север по 29-та през Южна Дакота и Северна Дакота чак до Канада.

— Право към Канада — казва Фертилити и ми се усмихва с престорена усмивка, защото тя никога не се усмихва.

Пожелаваме си лека нощ и Фертилити отнася матрака в спалнята. Адам заспива върху едната половина от модулния диван от синьо кадифе.

Сгушен в синьото кадифе, той прилича на мъртвец в ковчег.

Дълго време аз лежа буден върху другата половина на дивана и мисля за хората, които съм загърбил. Братът на Фертилити, Тревър. Социалната асистентка. Агентът. Цялото ми мъртво семейство. Почти цялото.

Адам хърка и някъде отблизо изръмжава дизелов двигател.

Мисля за Канада. Дали бягството е решение. Лежа в слънчогледово-синия мрак и се питам дали бягството не е само разрешение на разрешение на разрешение на проблем, който не помня.

Цялата къща потреперва. Полилеят се разклаща. Листата на копринената папрат в ракивовата кошница се залюляват. Щорите на прозорците се размърдват. Тишина.

Отвъд найлона светът се раздвижва, плъзва се край нас, по-бързо и по-бързо й накрая се размива.

И аз заспивам.

13.

През втория ден на пътя зъбите ми се струват матови и жълти. Мускулите ми се отпускат. Не мога да живея като брюнет. Трябва ми малко време, само минутка, само трийсет секунди в светлината на прожекторите.

Независимо колко старателно го прикривам, частица по частица аз започвам да се разпадам.

Намираме се в Далас, Тексас и обмисляме дали да се настаним в половин „Вила Уилмингтън“ с плотове, имитиращи плочки, и биде в главната баня. Няма спалня, но има мокро помещение с проводници за пералня и сушилня. Разбира се, няма вода, ток и телефон. Има уреди с бадемов цвят в кухнята. Няма камина, но завесите в трапезарията се спускат чак до пода.

Това е, след като разгледахме повече къщи, отколкото паметта ми побира. Къщи с газови камини. Къщи с мебели във френски провинциален стил, огромни ниски масички със стъклени плотове и странично осветление.

Залязващото слънце е червено-златно на равния тексаски хоризонт. Намираме се на паркинг за камиони в даласките покрайнини. Харесах си къща с отделни спални за тримата, но без кухня. Адам си хареса къща само с две спални и кухня, но без баня.

Времето ни изтичаше. Слънцето изтляваше и шофьорите щяха да потеглят на нощното си пътешествие.

Кожата ми беше студена и обляна в пот. Болеше ме всичко, дори русите корени на косата ми. Свлякох се направо върху чакъла, в центъра на паркинга, и започнах да правя лицеви опори. Легнах по гръб и започнах да правя коремни преси с интензивност на конвулсии.

Подкожните тлъстини вече се трупаха. Коремните ми мускули изчезваха. Бицепсите ми увисваха. Трябваше ми бронзатор. Копнеех за солариум.

Само пет минути, умолявам Адам и Фертилити. Преди да хванем пътя отново, дайте ми пет минути в солариум.

— Няма начин, братле — казва Адам. — ФБР наблюдава всички фитнесзали и солариуми, и магазини за здравословна храна в Средния Запад.

Само след два дни ми се повдигаше от пърженото, което сервира на паркингите за камиони. Ядеше ми се селъри. Ядеше ми се грах. Мечтаех за овесени фибри и трици, за кафяв ориз и диуретици.

— Онова, което ти казах — Фертилити поглежда Адам, — вече започва. Трябва да го заключим някъде. Вече е в абстиненция. Губи концентрация.

Двамата ме натикаха в една „Мезон Елеганс“ точно когато шофьорът включваше двигателя. Наблъскаха ме в задната спалня с един гол матрак и огромна тоалетна масичка в средиземноморски стил с голямо огледало над нея. Чувах как трупат средиземноморски мебели пред вратата на спалнята — дивани, масички и лампи като винени бутилки, игрални масички и табуретки.

Тексас пробягва отвън прозореца. В здрача се мярва табела с надпис: „Оклахома 250 мили“. Цялата стая трепери. Стените са покрити с тапети на жълти цветчета, вибриращи толкова бързо, че ми се повдига. Където и да застана в тази стая, виждам образа си в огледалото.

Кожата ми побелява без ултравиолетовата светлина, от която се нужда. Може би въображението ме подвежда, но една от коронките ми се струва разхлабена. Старая се да не се паникьосвам.

Разкъсвам ризата си и се оглеждам за поражения. Обръщам се странично и си гълтам корема. Една спринцовка с дуратестон няма да ми дойде зле. Или с анвар. Или с дека-дураболин. Новата коса ми придава болнав вид. Последната пластична корекция на клепачите ми не беше сполучлива и торбичките ми вече си личат. Изкуствените ми кичури са разхлабени. Извърщам се да проверя в огледалото дали гърбът ми се е окосмил.

Край прозореца прелита табела с надпис: „Мек банкет“.

Последните останки от бронзатора са сплъстени в ъгълчетата на очите ми и в бръчиците около устата и по челото ми.

Насилвам се да поспя. Раздърпвам конците на матрака, чоплейки ги с пръсти.

Край прозореца се мярва табела с надпис: „По-бавните превозни средства да се движат в дясната лента“.

Някой хлопа по вратата.

— Нося ти чийзбургер, ако искаш — казва Фертилити през вратата и натрупаните мебели.

Не искам проклетия ти мазен чийзбургер, изкрещявам й.

— Трябва да приемаш захар, мазнини и сол, за да се нормализираш — обяснява ми тя. — За твое добро е.

Трябва ми пълно обезкосмяване, креция. И маска за косата.

Налагам вратата с юмруци.

Трябват ми два часа в хубав салон за фитнес. Искам да мина триста етажа по машината за катерене на стълби.

Фертилити казва:

— Трябва ти почивка. Ще се справиш.

Убива ме.

— Спасяваме ти живота.

Задържам вода. Раменете ми се отпускат. Трябва ми крем против торбички под очите. Зъбите ми се клатят. Трябва да ме стегнат. Искам си диетолога. Обади се на ортодонта ми. Прасците ми слабеят. Ще ти дам каквото пожелаеш. Ще ти дам пари.

— Нямах пари — казва Фертилити.

Известен съм.

— Издирват те за масово убийство.

Трябва да ми купят диуретици.

— На следващата спирка — обещава Фертилити — ще ти взема разрежено двойно кафе.

Не е достатъчно.

Да го премислим пак, казвам. В затвора ще има спортни уреди. Ще имам време на открито под слънцето. Сигурно имат столове за коремни преси. Нищо чудно да успея да си набавя някоя спринцовка от черния пазар. Просто ме пусни, казвам. Отвори тази врата.

— След като се вразумиш.

ИСКАМ ДА ОТИДА В ЗАТВОРА!

— В затвора има електрически стол.

Готов съм да рискувам.

— Може да те убият.

Нищо. Искам да съм център на внимание. Още веднъж.

— О, да, в затвора ще си център на внимание.

Искам овлажняващ крем. Искам да ме снимат. Не съм като обикновените хора. За да оцелея, трябва да ме интервюират непрекъснато. Липсват ми естествената ми среда, телевизионният екран. Искам да обикалям свободно, да подписвам книги.

— Ще те оставя засега — казва Фертилити през вратата. — Почини си.

Мразя да съм смъртен.

— Представи си го като „Моята прекрасна лейди“ или „Пигмалион“, само че наопаки.

12.

Събуждам се, вие ми се свят и Фертилити седи на ръба на леглото и втрива евтин овлажняващ крем в гърдите и ръцете ми.

— Добре дошъл отново — казва тя. — Помислихме, че няма да се справиш.

Къде съм?

Тя се озърта:

— В „Брястово шато“ със стандартна мебелировка. Безшевено линолеум в кухнята, матово винилово покритие в двете бани. Вместо тапети има лесна за почистване десенирана пластмасова ламперия. Тази тук е издържана в синьо-зелена морска гама.

Не, прошепвам, в коя точка на света?

Фертилити казва:

— Знаех, че имаш предвид това.

Край прозореца пробягва табела с надпис: „Кръгово движение напред“.

Стаята около нас е по-различна, отколкото си спомням. Тапет с танцуващи слончета обхожда ръбовете на стените под тавана. Леглото ми има балдахин с бели фабрични дантелени завеси, завързани с розови сатенени панделки. Бели решетъчни капаци обрамчват прозорците. С Фертилити се отразяваме в сърцевидно огледало на стената.

Какво стана с „Мезон Елеганс“, питам.

— Оттогава сменихме две къщи — казва Фертилити. — Сега сме в Канзас. В половин „Брястово шато“ с четири спални. Последният писък на модата в сглобяемите къщи.

Значи е хубава?

— Адам казва, че е най-добрата — отвръща тя и пригладва завивките ми. — Върви със спално бельо в еднакъв десен, а съдовете в бюфета в трапезарията са в тон с бледоморавото канапе и бледоморавите фотьойли в дневната. Дори хавлиите в банята са

бледоморава. Само дето няма кухня. Не и в тази половина. Но съм сигурна, че където и да е, кухнята е бледоморава.

Къде е Адам, питам.

— Спи.

Не се е разтревожил за мен?

— Обясних му какво ще стане — казва Фертилити. — Всъщност е много щастлив.

Завесите на балдахина танцуват и се люлеят в ритъма на къщата.

Пред прозореца минава табела с надпис: „Внимание“.

Мразя, че Фертилити знае всичко.

Тя отбелязва:

— Знам колко мразиш, че знам всичко.

Питам я дали знае, че съм убил брат й.

Ето колко лесно истината излиза наяве. Предсмъртната ми изповед.

— Знам, че си говорил с него в нощта, когато е умрял — казва тя.

— Но Тревър се самоуби.

И не съм му бил любовник.

— Знам.

И аз бях гласът от горещата линия, на който говореше мръсни думички.

— Знам.

Тя разтрива шепичка лосион за тяло между дланите си и после масажира раменете ми.

— Тревър се обади на фалшивата ти гореща линия, защото търсеше нещо изненадващо. Аз те набелязах по същата причина.

Със затворени очи я питам знае ли как ще приключи всичко това.

— Дългосрочно или краткосрочно? — пита тя.

И двете.

— Дългосрочно — казва тя — всички ще умрем. После телата ни ще изгният. Нищо изненадващо. Краткосрочно ще заживеем щастливо.

Нима?

— Да — казва тя. — Не се притеснявай.

Поглеждам застаряващото си лице в огледалото.

Край прозореца прелита табела с надпис: „Шофирайте внимателно, за да живеете“.

Край прозореца прелита табела с надпис: „Скоростта се отчита с радар“.

Край прозореца прелита табела с надпис: „Включените фарове са сигурност“.

Фертилити казва:

— Защо не се отпуснеш? Остави животът да се случва.

Питам я какво има предвид — бедствията, болката, нещастията? Да ги оставя да се случват?

— И радостта — казва тя. — И безметежността, и щастието, и покоят. — Изрежда всички крила на Колумбийския мемориален мавзолей. — Не си длъжен да контролираш всичко. Неспособен си да контролираш всичко.

Но можеш да се подготвиш за бедствието.

Мярва се табела с надпис: „Закопчай колана“.

— Ако непрекъснато предчувстваш бедствие, това и ще получиш — казва Фертилити.

Мярва се табела с надпис: „Падащи скални отломки“.

Мярва се табела с надпис: „Опасни завой“.

Мярва се табела с надпис: „Хлъзгаво при дъжд“.

Отвъд прозореца Небраска приближава с всяка изминала минута.

Целият свят е стаено бедствие.

— Искам да знаеш, че няма да бъде винаги тук — казва Фертилити, — но винаги ще те намирам.

Мярва се табела с надпис: „Оклахома 25 мили“.

— Каквото и да се случи — казва Фертилити. — Каквото и да направите с брат ти, ще постъпите правилно.

Питам я ще ми купи ли балсам. За устните ми? Напукани са.

Мярва се табела с надпис: „Осигури предимство“.

— Добре — казва тя. — Простих греховете ти. Ако това ще ти помогне да се поуспокоиш, ще ти намеря балсам за устни.

11.

Разбира се, изгубваме Фертилити до паркинга за камиони край Денвър, Колорадо. Дори аз го предвидих. Тя се измъква да ми купи балсам за устни, докато шофьорът е излязъл да се облекчи. С Адам спим, докато не чуваме виковете ѝ.

И, разбира се, тя го е планирала така.

В мрака на фона на лунното сияние, струящо през прозорците, аз се препъвам в мебелите натам, където Адам е отворил предната врата.

Отдалечаваме се от паркинга и набираме скорост, а Фертилити тича след нас. Едната ѝ ръка протяга към нас тубичката с балсам за устни. Червената ѝ коса се вее зад гърба ѝ. Обувките ѝ трополят по паважа.

Адам ѝ протяга ръка да я спаси. С другата си ръка стиска рамката на вратата.

Къщата се тресе и една масичка с мраморен плот пада и се търкулва през вратата, Фертилити отскача и масичката се разбива на шосето.

Адам казва:

— Хвани ме за ръката. Ще я стигнеш.

Стол от дневната се изгърсва от къщата и се разбива, едва разминавайки се с Фертилити, която казва:

— Не.

Двигателят почти заглушава думите ѝ, когато казва:

— Вземи балсама.

Адам заявява:

— Не. Ако не те стигна, ще скочим. Трябва да останем заедно.

— Не — отвръща Фертилити. — Вземи балсама. Трябва му.

Адам казва:

— Ти ми трябваш повече.

Прозорците, които сме отворили, всмукват въздух и удобните, открити пространства в къщата завихрят въздушния поток през входната врата. Бродираните възглавнички отлитат от канапетото и

отскачат край Адам. Понасят се към Фертилити, удрят я по лицето и едва не я препъват. Декоративно изкуство в рамки, предимно ботанически графики и елегантни гравюри на състезателни коне, се откъсват от стените и отплават, разпръсквайки отломки от стъкло, дърво и изкуство.

Как се чувствам аз? Искам да помогна, но усещам слабост. През изминалите няколко дни съм изгубил много концентрация. Едва се удържам на крака. Нивото на кръвната ми захар се е сгромолясало. Мога само да наблюдавам как Фертилити изостава и Адам рискува и се протяга все по-навън и по-навън.

Вазите с копринени цветя падат и червени копринени рози, червено копринено мушкато и сини ириса отлитат през вратата и кръжат около Фертилити. Символите на забравата, маковете, се приземяват върху шосето и тя ги стъпква. Вятърът запраща изкуствен сладък грах, бял и розов, момини сълзи и орхидеи, бели и розови, в краката на Фертилити.

— Не скачайте — казва тя. — Ще ви открия. Знам къде отивате.

В миг тя почти успява. Почти достига ръката на Адам, но когато той понечва да я дръпне вътре, пръстите им се разминават.

Разминават се на косъм. Адам разтваря длан и в нея е тубичката балсам за устни.

А Фертилити изчезва в мрака и миналото зад нас.

Фертилити я няма. Сигурно вече се движим със сто километра в час и Адам се обръща и хвърля тубичката толкова силно към мен, че тя рикошира в две стени. Той се озъбва:

— Надявам се, че си доволен. Надявам се устните ти да се оправят.

Китайският бюфет в трапезарията се отваря и чинии, салатиери, супници, вечерни сервизи, чаши със столчета и чаши с дръжки подскачат и се търкулват през вратата. Разбиват се на пътя и оставят зад нас широка дия, блещукаща в лунното сияние.

Никой не тича след нас и Адам избутва голям цветен телевизор към вратата. Изблъсква го с вик през предната веранда. После изхвърля кадифен фотьойл през верандата. После един клавишин. Всичко експлодира, когато се удря в асфалта.

После Адам ме поглежда.

Глупавото, слабо, отчаяно мое аз опипва слепешката пода, търсейки балсама за устни.

Оголил зъби, с коса, закрила лицето му, Адам казва:

— Трябва да изхвърля теб през тази врата.

Мярва се табела с надпис: „Небраска 98 мили“.

И усмивка, бавна и зловеща, прорязва лицето на Адам. Той се олюлява към отворената врата и надвиква воя на нощния вятър:

— Фертилити Холис! — крещи. — Благодаря ти!

Към тъмнината, отломките, натрошеното стъкло и всички останки в мрака зад нас Адам извиква:

— Няма да забравя какво ми разказа, че трябва да се случи!

10.

В нощта, преди да се приберем у дома, аз разказвам на поголемия си брат всичко, което помня за кридишката църковна колония.

В църковната колония отглеждахме всичко, което ядохме. Пшеницата, яйцата, овцете и кравите. Помня как се грижехме за съвършените овощни градини и как ловяхме лъскави разноцветни пъстърви в реката.

Намираме се на задната веранда на едно „Кастилско имение“, което прекосява Небраска с над сто километра в час по междущатска магистрала 80. По всички стени на „Кастилското имение“ има аплици от шлифован кристал. Всички декоративни елементи в банята са позлатени, но няма вода и ток. Всичко е красиво, но нищо не върши работа.

— Няма електричество и течаща вода — казва Адам. — Точно както когато бяхме малки.

Седим на задната веранда, а краката ни висят от ръба и асфалтът пробягва под тях. Смрадливите дизелови изпарения от камиона прииждат към нас.

В кридишката църковна колония, разказвам на Адам, хората живееха просто и щастливо. Бяхме упорити и горди хора. Въздухът и водата ни бяха чисти. Дните ни бяха благотворни. Нощите — безупречни. Така го помня.

Затова не искам да се върна.

Там ще е само сметицето за деликатни материали „Тендър Брансън“. Първо на първо, не искам да виждам складираната години наред порнография от цялата страна, стоварена да гние там. Агентът ми показваше разписките. Тонове мръсотия, всеки месец камиони, самосвали и товарни вагони докарваха мръсотия, за да я заровят булдозерите на три стъпки дълбочина върху всичките двайсет хиляди акра.

Не искам да го виждам. Не искам Адам да го вижда, но пистолетът е у него, а Фертилити я няма да ми каже дали е зареден или

не. Освен това съм свикнал да ми казват какво да правя. Къде да ходя. Как да постъпвам.

Новата ми работа е да следвам Адам.

И така, ние се връщаме в църковната колония. В Гранд Айлънд ще откраднем кола, казва Адам. Ще стигнем долината по изгрев-слънце, предсказва Адам. Остават ни само няколко часа път. Ще се приберем у дома в неделя сутринта.

И двамата се вглеждаме в мрака зад нас и във всичко, което сме изгубили досега. Адам казва:

— Какво друго помниш?

Всичко в църковната колония блестеше от чистота. Пътищата бяха винаги в изправност. Летата бяха дълги и меки. През десетина дни валеше дъжд. Помня, че зимите бяха спокойни и ведри. Помня как отсявахме слънчогледови семена. Помня как цепехме дърва.

Адам пита:

— Помниш ли жена ми?

Не.

— Не беше кой знае какво — казва той. Ръцете му стискат пистолета в скута му, иначе нямаше да седя тук. — Беше Биди Глийсън. Щяхме да сме много щастливи заедно.

Но някой се обадил в полицията и предизвикал разследването.

— Щяхме да си отгледаме дузина деца и да припечелваме добре — казва Адам.

Но областният шериф пристигнал и изискал документите на всяко дете.

— Щяхме да остареем в тази ферма и всяка година щеше да е като предишната.

Но ФБР започнало разследване.

— Някой ден и двамата щяхме да станем църковни старейшини — казва Адам.

Но настъпило Възнасянето.

— Но настъпи Възнасянето.

Помня колко спокоен и ведър беше животът в църковната долина. Кравите и кокошките се разхождаха на свобода. Прането се сушеше по просторите в дворовете. Помня миризмата на сено в плевнята. На всеки перваз изстиваха ябълкови пайове. Помня, че животът беше съвършен.

Адам ме поглежда и поклаща глава.

— Какъв глупак си! — казва.

В тъмното Адам изглежда така, както щях да изглеждам аз, ако целият този хаос никога не беше ми се случвал, Фертилити би казала, че Адам е контролното ми „аз“. Ако не бяха ме кръстили и не бяха ме изпратили във външния свят, ако не бях станал известен и непропорционално раздут, това щях да съм аз с искрените сини очи и чистата руса коса на Адам. Раменете ми щяха да са изопнати и с нормални размери. Поддържаните ми ръце с безцветен лак на ноктите щяха да са неговите силни ръце. Напуканите ми устни щяха да са като неговите. Гърбът ми щеше да е изправен. Сърцето ми щеше да е неговото сърце.

Адам вперва поглед в мрака и казва:

— Аз ги унищожих.

Кридишките оцелели.

— Не — казва Адам. — Всичките. Цялата колония. Аз се обадох в полицията. Аз напуснах долината една нощ и вървах, докато открих телефон.

Спомням си как птици пееха в короните на всички кридишки дървета. Ловяхме раци, като завързвахме парче сланина на връв и го пускахме в потока. Извадохме ли го, сланината беше покрита с раци.

— Сигурно съм натиснал нулата на телефона — казва Адам, — но помолих да ме свържат с шерифа. Казах на човека отсреща, че само едно от двайсет кридишки деца има удостоверение за раждане. Казах му, че в колонията крият децата си от правителството.

Помня конете. Имахме конски впрягове, които оряха и теглеха каручки. Наричахме ги по цвят, защото е грях да кръщаваш животно.

— Съобщих им, че в колонията тормозят децата и не плащат данъци за повечето си доходи — продължава Адам. — Казах им, че членовете на колонията са мързеливи и безотговорни. Казах им, че кридишките родители възприемат децата си като източник на средства. Децата им са роби.

Помня ледените шушулки по стрехите. Тиквите. Помня есенната угар.

— Аз предизвиках разследването — казва Адам.

Помня песните в църквата. Юрганите. Покривите на хамбарите.

— Напуснах колонията онази нощ и не се върнах повече — казва Адам.

Помня, че ме обичаха и се грижеха за мен.

— Никога не сме имали коне. Няколкото пилета и свине бяха само за показ — казва брат ми. — По цели дни бяхте в училището. Помниш какво са те учили, че е бил кридишкият живот преди стотина години. По дяволите, преди един век всички са имали коне.

Помня, че бях щастлив и заобиколен от приятели.

Адам казва:

— Нямаше чернокожи. Църковните старейшини бяха шайка расисти, сексисти и търгуваха с бели роби.

Помня, че се чувствах на сигурно място.

Адам казва:

— Всичко, което помниш, е невярно.

Помня, че ме ценяха и обичаха.

— Помниш лъжа — казва Адам. — Отгледаха те, обучиха те и те продадоха.

А него — не.

Не, Адам Брансън беше първороден син. Три минути, които променят всичко. Той щеше да притежава всичко. Хамбарите, пилетата и агнетата. Спокойствието и сигурността. Щеше да наследи бъдещето, а аз щях да стана трудов мисионер, косящ морави и косящ морави, работа до гроб.

Тъмната нощ и шосето, нижещо се бързо и горещо около нас. Ако блъсна силно, казвам си, Адам Брансън ще изчезне завинаги от живота ми.

— Купувахме от външния свят почти всичко, което ядохме — казва Адам. — Аз наследих ферма, където да отгледам и продам децата си. Дори не рециклирахме.

Затова ли се обади на шерифа?

— Не очаквам да ме разбереш — казва Адам. — Ти все още си онова осемгодишно момче на училищния чин, в църквата, вярващо на всяка дума. Помниш картинките от учебниците. Те са планирали целия ти живот. Ти все още спиш.

А Адам Брансън е буден?

— Събудих се в нощта, когато се обадох по телефона. Онази нощ направих нещо необратимо — казва Адам.

И сега всички са мъртви.

— Всички освен мен и теб.

Остава ми единствено да се самоубия.

— Това са те обучили да направиш — казва Адам. — Това е върховното робско деяние.

Как тогава да постъпя, за да променя живота си?

— Единственият начин да откриеш себе си е да направиш онова, което кридишките старейшини са те обучавали да не правиш за нищо на света — казва Адам. — Да извършиш най-големия грях. Върховният грях. Да плюеш на църковната доктрина. Дори Райската градина беше само клетка за въображението. Ще останеш роб до края на живота си, ако не отхапеш от ябълката.

Изял съм цялата ябълка. Направил съм всичко. Осъдих Църквата от телевизионния екран. Богохулствах пред милиони хора. Лъгах, крадах и убивах, ако броим Тревър Холис. Оскверних тялото си с дрога. Разруших кридишката долина. Работех всяка неделя през последните десет години.

Адам казва:

— Още си девствен.

С един голям скок, казвам си, мога да разреша проблемите си завинаги.

— Знаеш... Онова нещо. Черната дупка. Да стигнеш до края. Да уцелиш джакпота. Да топнеш, бастуна. Да изореш браздата. Да натъпчеш барута. Да мърсуваш — казва Адам. — Престани да запущваш пробойните. Заеми се с основния проблем. — Виж какво, братле, трябва да ти намерим момиче.

9.

Кридишката църковна колония заема два̀сет хиляди петстотин и шейсет акра — почти цялата долина на река Флеминг, която тече на запад-северозапад от Гранд Айлънд, Небраска. От Гранд Айлънд се стига за четири часа. От Сиукс Фолс и все на юг — за девет часа.

Това поне го знам със сигурност.

За всичко друго, което Адам ми обясни, все още се колеба́я. Адам каза, че повечето цивилизации първо кастрирали онези, които искали да превърнат в роби. Наричали ги евнуси. На същия принцип други цивилизации правят така, че да не харесваш толкова много секса. Режат части. Част от клитора, както се изрази Адам. Или от кожичката на пениса. Тогава усещаш по-малко с чувствителните си части, частите, на които иначе се наслаждаваш най-много.

Това е идеята, казва Адам.

Цяла нощ пътуваме на запад, отдалечаваме се от там, където ще изгрее слънцето, опитваме се да го надбягаме, опитваме се да не видим какво ще ни покаже, когато се върнем у дома.

Върху таблото в колата е залепена петнайсетсантиметрова пластмасова фигурка на мъж в кридишки костюм — с торбестите панталони, вълненото палто, шапката. Очите са от фосфоресцираща на тъмно пластмаса. Ръцете му са вдигнати като за молитва, толкова високо и толкова напред, че сякаш се кани да се гмурне към седалката.

Фертилити каза̀ла на Адам да търси зелен стар модел шевролет на около две пресечки от паркинга за камиони в покрайнините на Гранд Айлънд. Каза̀ла му, че ключовете ще са вътре, а резервоарът ще е пълен. Напуснахме „Кастилското имение“ и открихме колата за по-малко от пет минути.

Адам поглежда към статуетката върху таблото и казва:

— Какво, по дяволите, е това?

Това съм аз.

— Изобщо не прилича на теб.

Трябва да изглежда съвършено праведно.

— Прилича на дявол — казва Адам.

Аз шофирам.

Адам говори.

Адам казва, че цивилизациите, които не те кастрират, за да те превърнат в роб, кастрират съзнанието ти. Набеждават секса за толкова порочен, зъл и опасен, че независимо колко добре предполагаш, че ще се почувстваш, ако имаш сексуални връзки, предпочиташ да се въздържиш.

Така постъпват повечето религии във външния свят, обяснява той. Така постъпваха и кридишките старейшини.

Не искам да слушам, но когато понечвам да пусна радиото, всички бутони се оказват нагласени на религиозни станции. Хорова музика. Евангелистки свещеници тръбят колко съм лош и объркан. От една станция прозвучава познат глас. „Радиопроповед Тендър Брансън“ — едно от хилядите радиопредавания, които записвах в някакво незнайно студио.

Тормозът на кридишките старейшини беше нечуван, казвам по радиото.

— Помниш ли какво ти причиниха? — пита Адам.

Тормозът беше безкраен, казвам по радиото.

— Когато беше малък, имам предвид? — казва Адам.

Отвън слънцето ни настига и оформя силуети от непрогледния мрак.

По радиото аз казвам: Понеже владееха изцяло съзнанията ни, нямахме никакъв шанс. Никой от нас не би поискал секс във външния свят. Никога не бихме предали Църквата. Бяхме обречени да прекараме в работа целия си живот.

— И ако никога не правиш секс — казва Адам, — никога не усещаш какво е да властваш. Никога не се сдобиваш със собствен глас и самоличност. Сексът е актът, който ни отделя от родителите. Отделя децата от възрастните. Сексът е първият бунт на подрастващите.

И ако не познаеш секса, обяснява ми Адам, никога не надрастваш това, което родителите са ти втълпили. Ако не нарушиш забраната за секс, няма да нарушиш никое друго правило.

По радиото аз казвам: Трудно е за човек от външния свят да си представи колко съвършено обучени бяхме.

— Виетнамската война не е причината за бъркотията през шейсетте — казва Адам. — Нито пък хапчетата. Е, само едно. Противозачатъчното. За пръв път в историята всички можели да правят толкова секс, колкото желаят. Всички усетили вкуса на тази власт.

Най-могъщите владетели в историята били пристрастени към секса. Адам ме пита дали сексуалният им апетит произтича от властта, която притежават, или волята за власт произтича от сексуалния им апетит?

— Ако не жадуваш за секс — казва той, — ще жадуваш ли за власт?

Не, отговаря си той.

— И вместо да избираме благовъзпитани, отегчителни, сексуално потиснати държавници — казва той, — защо да не намерим най-лакомите кандидати, които току-виж свършили добра работа?

Мярва се табела с надпис: „Сметище за деликатни материали «Тендър Брансън» 10 мили“.

Адам казва:

— Схващаш ли накъде бия?

Домът ни е само на десет минути път.

Той казва:

— Трябва да си спомниш какво се случи.

Нищо не се е случило.

По радиото аз казвам: Невъзможно е да се опише колко ужасен беше тормозът.

Край шосето се ваят все повече и повече скъсани мръснишки списания, които вятърът е отвял от откритите камиони. Избледнели снимки на красиви голи жени се вият около всеки дънер. Подгизнали от дъжда мъже с дълги, морави ерекции висят безжизнено от клоните. Черни видеокасети лежат върху чакъла край шосето. Спукана жена от розова гума е просната в трънаците и вятърът развява косата и ръцете ѝ към нас, когато минаваме край нея.

— Сексът не е страшно и ужасно нещо — казва Адам.

По радиото аз казвам: Най-добре да загърбя миналото и да продължа напред.

Пред нас има точка, където дърветата край пътя секват и няма нищо отвъд тях. Слънцето е горе и ни настига, а напред в далечината няма нищо освен пустош.

Мярва се табела с надпис: „Добре дошли в Сметище за деликатни материали «Тендър Брансън».“

И сме у дома.

Отвъд табелата долината се простира до хоризонта, гола, осеяна с отпадъци и сива, ако не броим яркожълтите булдозери, паркирани и смълчани, понеже е неделя.

Няма нито едно дърво.

Няма нито една птица.

Единственото разнообразие в пейзажа е високата циментова колона в центъра на долината. Квадратната сива колона от цимент се издига от мястото, където се е възправял кридишкият молитвен дом с всички мъртъвци в него. Преди десет години. По земята около нас се стелят снимки на мъже с жени, жени с жени, мъже с мъже, мъже с жени, с животни и уреди.

Адам не продумва.

По радиото аз казвам: Сега моят живот е изпълнен с обич и радост.

По радиото аз казвам: Очаквам с нетърпение да се ожена за жената, избрана за мен в кампанията „Битие“.

По радиото аз казвам: С помощта на последователите си ще угася копнежа за секс, който е завладял света.

Пътят от края на долината към циментовия пилон в центъра е дълъг и изровен. От двете ни страни еротични играчки, списания, гумени вагини и френски вибратори се трупат на тлеещи купчини, а димът от тези купчини се носи като задушлива мръснобяла мъгла над пътя.

Пред нас пилонът нараства ли нараства, изгубва се понякога сред дима от горяща порнография, но след миг се възправя застрашително отново.

По радиото аз казвам: Целият ми живот се продава в най-близката до вас книжарница.

По радиото аз казвам: С Божията помощ ще отвърна света от желанието за секс.

Адам изключва радиото и казва:

— Напуснах долината в нощта, когато разбрах какво причиняват старейшините на Тендърровците и Бидитата.

Пушекът се стеле над шосето. Влиза в колата и в дробовете ни, лютив и изгарящ очите.

Със сълзи, стичащи се по лицето ми, казвам: Нищо не ни причиняваха.

— Признай си — закашля се Адам.

Колоната се появява отново. По-близо.

Няма какво да признавам.

Пушекът скрива всичко.

Тогава Адам го казва:

— Караха ви да гледате.

Не виждам нищо, но продължавам да карам.

— В нощта, когато жена ми раждаше първото ни дете — казва Адам, а димът оставя черна дيريا по лицето му там, където се стичат сълзите, — старейшините събраха всички Тендърровци и Бидита от колонията и ги накараха да гледат. Съпругата ми пицеше точно както ѝ бяха казали. Тя пицеше, а старейшините проповядваха и виеха как сексът се наказва със смърт. Тя пицеше, а те представяха раждането като най-болезненото преживяване. Тя пицеше и бебето умря. Нашето дете. Тя пицеше и умря.

Първите две жертви на Възнесянето.

Същата нощ Адам напуснал църковната колония и се обадил по телефона.

— Старейшините ви караха да гледате винаги когато някоя жена раждаше — казва Адам.

Движим се с около четирийсет километра в час, но някъде напред, изгубена в дима, е гигантската циментова колона на църковния мемориал.

Онемял съм, но продължавам да дишам.

— И, естествено, никой от вас не би пожелал секс. Не бихте пожелали за нищо на света, защото всеки път, когато майка ни раждаше — казва Адам, — те ви караха да седите там и да гледате. Понеже за вас сексът е само грях и болка и майка ни, сгърчена и пицеща.

И тогава той го каза.

Димът е толкова гъст, че не виждам дори Адам.

Той каза:

— Сега сексът сигурно ти изглежда само като мъчение.

Изплюва камъчето и толкоз.

„Истина. Ароматът“.

И в този миг димът се разнася.

И ние се блъскаме право в циментовата колона.

8.

В началото няма нищо освен прах. Фин бял талк се стели във въздуха, смесен с дим.

Прах и дим се вият във въздуха.

Единственият звук е от нещо, което изтича от двигателя — масло, антифриз, бензин.

Докато Адам започва да пищи.

Прахта е от въздушните възглавници, предпазили ни в момента на сблъсъка. Сега въздушните възглавници лежат смачкани и празни върху автомобилното табло и докато прахът се сляга, Адам пищи и се държи за лицето. Кръвта, стичаща се между пръстите му, изглежда черна на фона на белия талк, посипал всичко наоколо. Закрил с една ръка лицето си, той отваря вратата на колата с другата и олюлявайки се, излиза сред пустошта.

После димът около нас го поглъща. Той се препъва върху голите тела, върху купчини хора, запечатани как се съвкупляват навеки и аз крещя след него.

Крещя името му.

В каква посока е тръгнал, не мога да кажа.

Викам го.

Където и да стъпя, списанията ми предлагат сексапилни момичета.

Любителки на надарени мъже.

Устни, гърди и чудовищни клитори.

Хлипането долита от всички страни.

Адам Брансън, викам.

Но виждам само „Мъжки анални приключения“.

И момичета, които обичат момичета.

И бисексуални секспартита.

Зад мен колата ни експлодира.

Циментовата колона, сива и изправена над нас, лумва в пламъци от едната страна и в светлината на пожара виждам Адам, коленичил на

няколко метра. Закрил лице с длани, той се поклаща напред-назад и хлипа.

Кръвта се стича от ръцете му, облива лицето му и покритите му с бял талк гърди и когато понечвам да отдръпна дланите му, той изпищява:

— Недей!

Адам крещи:

— Това е моето наказание!

Крясъците му се превръщат в смях и той разтваря ръце да ми покаже.

Миниатюрните крака на статуетката за автомобилни табла „Тендър Брансън“ стърчат от кървавата каша, където някъде е било лявото му око.

Адам пищи и се смее:

— Това е моето наказание!

Останалото от статуетката е вклинено не знам докъде.

Номерът, казвам, е да не се паникьосваме.

Трябва ни лекар.

Черният дим от горящата ни кола се стели над нас. Без кола двайсетте хиляди акра край нас са пусти и огромни.

Адам се строполява ничком, после се претъркулва по гръб и се визира сляпо в небето — през статуетката в едното му око и през кръвта в другото. Моли ме:

— Не ме оставяй тук.

Казвам му, че никъде няма да ходя.

Той казва:

— Не ги оставяй да ме арестуват за масово убийство.

Казвам, че аз не съм възнасял никого на Небето.

Задъхано и хрипливо, Адам казва:

— Трябва да ме възнесеш.

Ще отида да потърся помощ.

— Трябва да ме възнесеш!

Ще му доведе лекар. И добър адвокат. Ще пледираме невменяемост. Обучили са го в Църквата също като мен. Правел е това, което през целия му живот са го подготвяли да направи.

— Знаеш ли — преглъща Адам, — знаеш ли какво се случва на мъжете в затвора? Знаеш какво се случва. Не позволявай да ми се

случи.

На списанието до нас пише: „Взлом през задния вход“.

Няма да го пратя на Небето.

— Тогава ме обезобрази — казва Адам. — Направи ме толкова грозен, че никой да не ме поиска.

В списанието пише: „Анална фиксация“.

Как, питам.

— Намери камък — казва Адам. — Намери нещо твърдо под тази помия. Камък. Рови!

Легнал по гръб, той дърпа с две ръце пластмасовите крака на статуетката. Дъхът му спира при всяко завъртане и дръпване.

Аз ровя с две ръце. През хора, опрели слабини до лица, слабини до задници, задници до лица, аз копая дупка.

Изкопал съм ров колкото гроб, когато стигам до пръст — кридишкия църковен двор, свещена земя, — и вдигам камък колкото юмрука ми.

С една ръка Адам държи статуетката, оплескана с кръв, по дяволска от всякога. С другата ръка опипва земята до себе си и покрива обезобразеното си лице с отворено списание. Списанието показва как мъж и жена се съвкупляват и под него брат ми казва:

— Намери камък и ме удари по лицето.

Не мога.

— Няма да те оставя да ме убиеш — казва Адам.

Не му вярвам.

— Ще ми осигуриш по-добър живот. В твоите ръце съм — изрича брат ми изпод списанието. — Ако искаш да ми спасиш живота, първо направи това.

Адам казва:

— Откажеш ли ми, щом тръгнеш, ще пропълзя нанякъде, ще се скрия и ще умра.

Претеглям камъка с ръка.

Питам го ще ми каже ли кога да спра.

— Ще ти кажа кога е достатъчно.

Обещава ли?

— Обещавам.

Вдигам камъка и сянката му пада върху хората, които правят секс върху лицето на Адам.

И го спускам.

Камъкът потъва навътре.

— Пак! — казва Адам. — По-силно.

И аз удрям.

И камъкът потъва още по-надолу.

— Пак!

И аз удрям.

— Пак!

И аз удрям.

Списанието подгизва от кръв, съвкупляващите се хора стават червени и после морави.

— Пак! — казва Адам.

Думите му долитат осакатени, защото устата и носът му вече не са същите.

И аз налагам с камъка ръцете и краката, и лицата на мъжа и жената.

— Пак.

И аз удрям, докато камъкът става лепкав от кръв, докато списанието се прокъсва по средата. Докато ръцете ми стават лепкавочервени.

После спирам.

Адам?

Посягам да вдигна списанието, но то се разпада. Толкова е подгизнало.

Ръката на Адам, стиснала статуетката, се отпуска и кървавата статуетка се търкулва в гроба, който изкопах, за да намеря твърда почва.

Адам, питам.

Вятърът довява дим върху двама ни.

Огромна сянка се пресяга към нас от основата на колоната. Първо едва достига Адам. След миг го покрива целия.

Дами и господа, тук горе угасна третият двигател на полет 2039.

Остава ни само още един двигател, преди да започне пределното ни спускане.

7.

Студената сянка на кридишкия църковен монумент се стели върху мен цяла сутрин, докато погребвам Адам Брансън. Под слоевете разврат, под Гладните дупки, под Разюзданите мъже от женски пол аз копая с голи ръце пръстта на църковния двор. По-големи камъни, покрити с плесен, и черепи са погребани навсякъде около мен. Епитафиите върху тях гласят обичайното:

Отиде си, но живее в спомените ни.

Нека Небесата опростят грешките им.

Любим баща.

Скъпа майка.

Объркано семейство.

Дано Бога, когото намерят, да ги дари с покой.

Безпомощна социална асистентка.

Противен агент.

Заблуден брат.

Може би заради ботоксовата ботулинова отрова, инжектирана в мен, или заради лекарствените взаимодействия, или от безсънието, или от дългосрочния ефект на абстиненцията, но не чувствам нищичко. В устата ми горчи. Притискам лимфните възли на врата си, но усещам само презрение.

Сигурно понеже всички край мен умират, съм развил умение да губя хора. Природен талант. Благословия.

Също както неплодието е най-съвършеното професионално умение на Фертилити в качеството ѝ на сурогатна майка, може би аз съм развил полезна липса на чувства.

Също както когато погледнете отрязания си крак и отначало не изпитвате нищо, сигурно това е просто шок.

Но се надявам да не е.

Не искам да отмине.

Моля се никога повече да не усетя нищо.

Защото ако отmine, ще боли толкова много. Ще боли до края на живота ми.

Няма да го научите в никое училище, но за да не разровят кучетата нещо, което сте закопали, напръскайте гроба с амоняк. За да прогоните мравките, напръскайте с боракс.

Срещу хлебарки използвайте стипца.

Ментовото олио държи настрана плъховете.

За да почистите кръвта под ноктите си, пъхнете пръстите си в половин лимон и ги завъртете. Изплакнете ги с топла вода.

Колата е изгоряла. Останали са само димящите седалки. Само панделка черен дим се развява над долината. Когато вдигам Адам, от джоба на сакото му пада пистолетът. Единственият звук долита от рояка мухи около камъка с отпечатъка от кървавата ми длан.

Останките от лицето на Адам са покрити с лепкавото червено списание и когато пускам първо краката му и после раменете в дупката, която съм изкопал, едно жълто такси подскача и пълзи към мен от хоризонта.

Дупката е дълбока, колкото да побере Адам, свит на една страна. Коленичил до ръба, аз започвам да хвърлям пръст.

Когато чистата пръст свършва, хвърлям вътре избледняла порнография, развратни книги с разкъсани корици, вибратори с мъртви батерии, оръфани карти за игра, презервативи с изтекъл срок на годност, чупливи и крехки, но неизползвани.

Познавам чувството.

Презервативи, оребрани за свръхчувствителност.

Последното, от което се нуждая, е чувствителност.

Има и презервативи, покрити с местна упойка за удължено действие. Какъв парадокс. Не чувстваш нищо, но можеш да чукаш часове наред.

Изглежда ми съвсем безсмислено.

Искам да покрия целия ми живот с местна упойка.

Таксито подскача по дупките и приближава. Един човек шофира. Един човек седи отзад.

Кой ли е? Не знам, но мога да си представя.

Взимам пистолета и се опитвам да го напъхам във вътрешния джоб на сакото си. Цевта прокъсва подплатата и цялото нещо се скрива. Не знам дали е заредено.

Таксито удря спирачки на един вик разстояние.

Фертилити излиза и маха с ръка. Навежда се към прозореца на шофьора и вятърът довява думите ѝ до мен:

— Почакайте, моля. Няма да се бавя.

После тръгва към мен с вдигнати за равновесие ръце, а лицето ѝ се свежда при всяка стъпка през хлъзгавите, лъскави купчини използвани списания. Ненаситни момчета. Оргии с катерички.

— Реших, че ти трябва компания — подвиква ми Фертилити.

Аз се озъртам за кърпичка или за еротично бельо, с което да избърша кръвта от ръцете си.

Тя вдига поглед и казва:

— Уха! Сянката на този кридишки мъртвешки монумент пада върху гроба на Адам по толкова символичен начин!

Трите часа, през които погребвах Адам, са най-дългата ми безработица. Сега Фертилити Холис е тук да ми казва какво да правя. Новата ми работа е да я следвам.

Тя се обръща, оглежда хоризонта и отбеляза:

— Това е истинска Долина на смъртта. Определено си избрал най-подходящото място да разбиеш черепа на брат си. Толкова каинско и авелско е, че направо не мога да издържа.

Убих брат си.

Убих брат ѝ.

Адам Брансън.

Тревър Холис.

Дръжте ме далеч от братята си, ако съм въоръжен с телефонна слушалка или с камък.

Фертилити пъха ръка в чантата, повесена през рамото ѝ, и казва:

— Искаш ли червени бонбонки?

Протягам ръцете си, покрити със засъхнала кръв.

— Приемам го за „не“.

Тя поглежда през рамо към бездейното такси и му махва. През прозореца на шофьора се подава ръка и махва в отговор.

На мен Фертилити казва:

— Позволи ми да обобщя. Адам и Тревър до голяма степен се самоубиха.

Обяснява ми, че брат ѝ се е самоубил, защото животът не му поднасял нито изненади, нито приключения. Бил смъртно болен. Умирал от скука. Единствената останала загадка била смъртта.

Адам искал да умре, защото знаел, че както е обучен, не може да бъде нищо друго освен кридиш. Убил оцелелите членове на култа, понеже знаел, че робското общество не може да създаде ново общество от свободни хора. Като Мойсей, който развеждал израелските племена из пустинята, докато се сменило цяло поколение, Адам искал да се спася, но без робското си съзнание.

Фертилити казва:

— Не си убил брат ми. Не си убил и брат си. По-скоро си съучастник в самоубийство.

От чантата, праметната през рамото ѝ, тя изважда цветя, истински цветя, малък букет от рози и карамфили. Червени рози и бели карамфили, завързани заедно.

— Питоплатено — казва тя и прикляка да ги остави върху списанията, под които е погребан Адам.

— Ето ти още един символ. — Тя ме поглежда отдолу, както е клекнала. — Тези цветя ще повехнат след няколко часа. Птиците ще ги нацвъкат. Димът ще ги усмърди, а утре булдозерите сигурно ще ги стъпчат, но сега са толкова красиви.

Тя е толкова вежлива и деликатна.

— Да — казва. — Знам.

Фертилити се изправя и ме хваща за чиста част от ръката, и ме повежда към таксито.

— По-късно ще изпадаме в униние, когато не ми струва толкова скъпо — казва тя.

По пътя към таксито тя ми разказва, че цялата нация роптае как съм съсипал Суперкупата. Няма начин да пътуваме със самолет или с автобус, докдето и да било. Вестниците ме наричали Антихриста. Кридишкия масов убиец. Стоките на корпорация „Тендър Брансън“ ударили рекордни цени, но не по логичните причини. Големите световни религии — католици, юдеи, баптисти и прочее — повтаряли в един глас: „Казвахме ви“.

Преди да влезем в таксито, аз скривам окървавените си ръце в джобовете. Пистолетът залепва за показалеца ми.

Фертилити отваря задната врата и ме настанява вътре. После заобикаля от другата страна и сяда до мен.

Усмива се на шофьора в огледалото за обратно виждане и казва:
— Обратно в Гранд Айлънд, предполагам.

На касовия апарат пише: седемстотин и осемдесет долара.

Шофьорът ме поглежда в огледалото за обратно виждане и отбелязва:

— Мама ти изхвърли любимото мръснишко списание, а? Това място край няма. Изгубиш ли нещо, забрави да го намериш тук.

Фертилити прошепва:

— Не му обръщай внимание.

Шофьорът е алкохолик, прошепва ми тя. Планира да му плати с чек, защото след два дни ще умре в катастрофа. Няма да успее да осребри чека.

Слънцето се издига по небосклона и сянката на циментовата колона се смалва с всяка изминала минута.

Питам я как е рибката ми.

— О, господи! — казва тя. — Рибката ти.

Таксито подскача и се движи обратно към външния свят.

Вече нищо не може да ми причини болка, но не искам да чувам това.

— Рибката ти... Много съжалявам — отговаря Фертилити. — Рибката ти умря.

Рибка номер шестстотин четирийсет и едно.

Питам я дали е изпитала болка.

Фертилити отвръща:

— Не мисля.

Питам я дали е забравила да я нахрани.

— Не.

Тогава какво стана, питам я.

Фертилити казва:

— Не знам. Един ден просто я открих мъртва.

Съвсем безпричинно.

Без подтекст.

Не било символичен жест.

Просто умряла.

Беше си една проклета, нищо и никаква рибка, но тази рибка беше всичко, което имах.

Любима рибка.

И след всичко, което се случи, би трябвало да го приема лесно.

Безценна рибка.

Ала, седнал тук, в таксито, стиснал пистолета, пъхнал ръце в джобовете, аз се разплаквам.

6.

В Гранд Айлънд имахме невръстен син, страдащ от лупус, та останахме няколко дни в тамошния „Дом Роналд Макдоналд“.

После се качихме в половин „Горско имение“, запътило се на запад. Състоеше се само от четири спални и нищо друго, та спяхме отделно с две спални помежду ни.

В Денвър имахме момиченце, болно от полиомиелит, та да отседнем пак в „Дом Роналд Макдоналд“, да се нахраним и да не усещаме как светът се движи под нас, докато спим. В „Дом Роналд Макдоналд“ се налагаше да делим една стая, но с две легла.

В покрайнините на Денвър се качихме в „Крайморско имение“, пътуващо към Шайен. Просто се носехме безцелно. Беше безплатно.

Качихме се в половин „Градски дом“, поел незнайно накъде, и се озовахме в Билингс, Монтана.

Започнахме да играем на домашна рулетка.

Не влизахме в закусвалните край паркингите за камиони да разпитваме кой накъде пътува. С Фертилити просто срязвахме някой найлон, влизахме и го залепвахме отново.

Три дни и три нощи пътувахме в половин „фламингова вила“ и се събудихме чак когато я поставяха върху основите ѝ в Хамилтън, Монтана. Излязохме през задния вход тъкмо когато щастливото семейство новодомци влизаха през предния.

Носехме само платнената чанта на Фертилити и пистолета на Адам.

Странствахме в пустинята.

В Мисула, Монтана, се качихме в една трета „Артистично имение“, поело на запад по междущатска магистрала 90.

Видяхме табела с надпис: „Спокейн 300 мили“.

Край Спокейн видяхме табела: „Сиатъл 200 мили“.

В Сиатъл имахме малко момченце с дупка в сърцето.

В Такома имахме момиченце с безчувствени крайници.

Казахме на хората, че лекарите не намират обяснение.

Хората ни отговаряха да се надяваме на чудо.

Хора с истински деца, умрели или умиращи от рак, ни казваха, че Бог е добър и милостив.

Живеехме заедно, сякаш сме съпрузи, но почти никога не разговаряхме.

В половин имение „Озарени хълмове“ пътувахме на юг по междуцатска магистрала 5 през Портланд, Орегон.

Сварени съвсем неподготвени, се озоваваме у дома, в града, където се срещнахме. Стоим на тротоара и наблюдаваме как последната ни къща се отдалечава.

Още не съм казал на Фертилити, че последното желание на Адам беше двамата с нея да правим секс.

Не че тя не знае.

Знае. През всичките нощи, докато спях, Адам ѝ беше говорил само за това. Да прави секс с мен. Да ме освободи и да ми даде сила. А аз да докажа на Фертилити, че сексът е нещо повече от богат мениджър на средна възраст, впръскващ ДНК-то си в нея.

Тук обаче ние вече нямаме дом, нито аз, нито Фертилити. В апартамента ѝ и в моя апартамент вече са се настанили нови наематели, Фертилити го знае.

— Имам предвид едно място, където да отседнем тази нощ — казва тя, — но трябва да се обадя.

В телефонната кабина е залепена една от обявите ми отпреди милион години.

„Дайте на себе си и на живота си един последен шанс. Обадете ми се за помощ“. Следва телефонният ми номер.

Набирам го и записът ми съобщава, че телефонът е изключен.

Отговарям на записа: Без майтап!

Фертилити се обажда на мястото, където смята, че можем да пренощуваме. В слушалката тя казва:

— Казвам се Фертилити Холис. Доктор Уебстър Амброуз ме е препоръчал.

Ужасната ѝ работа.

Затвореният кръг на историята, за който говореше агентът. Вездесъщиято на Фертилити изглежда твърде лесно. Никога не се случва нищо ново.

— Да, имам адреса — казва тя. — Съжалявам, че не ви предупредих по-рано, но едва сега намерих пролука в графика си. Не — казва тя. — Няма данъчни облекчения. Не. — За цяла нощ е, но всеки опит се таксува отделно. Не — казва тя. — Няма отстъпка.

Фертилити казва:

— Ще уточним подробностите на живо.

Обяснява на слушалката:

— Не, не ми се полага бакшиш.

Щраква с пръсти към мен и устните ѝ оформят безмълвно „химикалка“. После записва адрес върху обявата за моята гореща линия, повтаряйки номера и улицата в слушалката.

— Добре — казва тя. — В седем часа. Дочуване.

В небето горе същото слънце ни гледа как допускаме същите грешки отново и отново. Небето е същото синьо небе след всичко, което преживяхме. Нищо ново. Никакви изненади.

Мястото, където ме води, е къщата, която чистех. Съпрузите, които ще размножава тази нощ, са моите телефонни работодатели.

5.

Пътят към леглото на Фертилити минава край мръсни прозорци и олющена боя. Мухлясали плочки и ръждиви петна. Запушени водопроводи и драскотини. Увиснали завеси и раздърпани тапицерии.

Това е, след като мъжът и жената, за които работех, се качиха горе и правиха Бог знае какво.

Това е, след като аз се проврях през прозореца в мазето, който Фертилити знаеше, че ще е отворен. Това е, след като се скрих сред изкуствените цветя в задния двор, всички до едно откраднати от гробове, и след като Фертилити позвъни на вратата точно в седем.

Прах покрива всичко в кухнята. Китайски порцелан със засъхнали останки от полуфабрикати запълва мивката. Вътрешността на микровълновата фурна е покрита с експлодирала храна.

Отгледан, обучен и продаден като роб, аз веднага се заемам с чистене. Само ме попитайте как се чисти засъхнала мръсотия от микровълнова фурна.

Не, наистина, хайде!

Попитайте ме.

Тайната е няколко минути да вариш вода във фурната. Така мръсотията се размеква и се бърше лесно.

Питайте ме как се чистят кървави петна от ръцете.

Номерът е да забравите колко бързо се случва всичко. Самоубийствата. Произшествията. Престъпленията от страст.

Горе Фертилити си върши работата.

Просто се съсредоточете върху петното, докато споменът се изтрие напълно. Практиката наистина поражда съвършенство. Ако може да се нарече така.

Не обръщайте внимание на усещането, когато единственият действителен талант, който притежавате, е да прикривате истината. Радват се на дарено свише умение да вършите ужасни грехове. Притежавате природна дарба да отричате. Благословия.

Ако може да се нарече така.

Цяла вечер чистя и пак се чувствам мръсен.

Фертилити ми каза, че процедурата ще приключи преди полунощ. Ще я оставят в зелената спалня с крака, подпрени върху възглавници. След като съпрузите заспят в собствената си стая, аз ще се промъкна невредим горе.

Часовникът на микровълновата фурна сочи единайсет и половина.

Пробвам късмета си и пътят до леглото на Фертилити е осеян с изсъхнали цветя в саксии и почернели брави, петна от мухи и отпечатъци от мастилени пръсти. Кръгове от дъна на чаши и дупки, прогорени от цигари, личат по всички мебели. Във всеки ъгъл се полюшват паяжини.

В зелената спалня е тъмно и от сенките Фертилити пита:

— Ще правим ли секс?

Предполагам, отвърщам.

Тя казва:

— Надявам се, че нямаш нищо против да си втора цигулка.

Нямам. Искам да кажа, това е желанието на Адам.

— Имаш ли презервативи? — пита Фертилити.

Мислех, че е ялова, казвам.

— Разбира се, стерилна съм — отвърща тя, — но съм правила секс с милиони мъже. Може да съм болна от някаква ужасна смъртоносна болест.

Казвам, че това би могло да е проблем, ако искам да живея дълго.

Фертилити изрича:

— Огромният ми кредит ми навява същите чувства.

И ние правим секс.

Ако може да се нарече така.

След цял живот очакване аз влизам на един сантиметър в нея и всичко свършва.

— Е — Фертилити ме избутва, — надявам се да си усетил прилив на могъщество.

Не ми дава възможност да опитам пак да правя любов.

Ако може да се нарече така.

Дълго след като Фертилити заспива, аз я гледам и се питам какво ли сънува, дали сънува някакво ужасно ново убийство или самоубийство, или бедствие. И дали е свързано с мен.

4.

На другата сутрин Фертилити шепне на някого по телефона. Събуждам се и тя е облечена и станала от леглото, и пита:

— Имате ли полет до Сидни в осем часа?

— Еднопосочен, моля — казва тя. — Място до илюминатора, ако обичате. Приемате ли плащане с „Виза“?

Докато забележи, че я гледам, вече е затворила и се обува. Понечва да прибере бележника с графика си в платнената чанта, но го оставя върху тоалетната масичка.

Питам я къде отива.

— В Сидни.

Но защо?

— Без причина.

Обясни ми, казвам ѝ.

Тя обаче помъква платнената чанта към вратата на спалнята.

— Защото си получих изненадата — казва тя. — Получих см проклетата изненада и, мамка му, не я искам. Не го искам!

Какво?

— Бременна съм.

Но откъде знае?

— Знам всичко — изкрещява ми тя. — Така де, знаех всичко. Това не го знаех. Не знаех, че трябва да родя дете в този окаян, скучен, ужасен свят. Дете, което ще наследи дарбата ми да вижда бъдещето и да живее в съсипваща скука. Дете, което никога няма да се изненада. Не го предвидих.

И сега какво?

— Затова заминавам за Сидни, Австралия.

Но защо?

— Мама се самоуби. Брат ми се самоуби. Познай сам.

Но защо в Австралия?

Тя вече излиза през вратата и влачи платнената си чанта към стълбите. Искане ми се да тръгна след нея, но съм гол.

— Приеми го — изкрещява ми тя — като много радикален аборт. На прага на голямата спалня се появява мъж в син костюм, който съм гладил хиляди пъти. С глас, който съм чувал хиляди пъти по телефона, той ме пита:

— Вие ли сте доктор Амброуз?

Докато надяна дрехите си, Фертилити е слязла по стълбите и е в двора. През прозореца на спалнята я виждам как прекосява моравата към таксито.

В коридора една жена в копринена блуза, която съм прал на ръка хиляди пъти, застава до мъжа в синия костюм. Двамата замръзват в рамката на вратата и жената, за която работех, изкрещява:

— Това е той! Помниш ли? Работеше при нас! Това е Антихриста!

Пъхвам бележника на Фертилити под мишница и хуквам. Тичешком излизам през вратата и продължавам по улицата към автобусната спирка. Отнема ми само минута да намеря днешната дата в бележника и ето го отговора.

В един и двайсет и пет този следобед полет 2039 право до Сидни ще бъде похитен от маниак и ще се разбие някъде в австралийската пустош.

Дами и господа, последният пътник на борда на полет 2039, тук горе над неизбродната австралийска пустош ви информира, че и последният двигател угасна.

Моля, затегнете коланите, понеже започва пределното ни спускане към забравата.

3.

Летището гъмжи от агенти на ФБР, издирващи Тендър Брансън, масовия убиец. Тендър Брансън, мнимия пророк. Тендър Брансън, който провали Суперкупата. Тендър Брансън, който зарязва прекрасната си младоженка пред олтара.

Тендър Брансън, Антихриста.

Настигам Фертилити до билетното гише.

Тя казва:

— Един, моля. Имам резервация.

Черната ми боя е от седмици и русите корени вече личат. Напълнял съм отново от мазната храна в крайпътните заведения. Въпрос на време е въоръженият мъж от охраната, който ме гледа, да насочи оръжието си към мен.

Опипвам джоба на самото си. Оказва се празен. Пистолетът на Адам го няма.

— Ако търсиш пистолета на брат си, у мен е — казва Фертилити със сведена глава. — Ще похитят този самолет дори ако трябва да го направя лично.

Не е зареден, казвам. Нали знае?

— Зареден е — отвръща тя. — Лъжех, за да не се притесниш.

Значи Адам е можел да ме застреля по всяко време.

От платнената си чанта Фертилити изважда лъскава месингова урна. Казва на касиерката:

— Ще взема урната на брат си с мен в самолета. Има ли проблем?

Човекът казва не, няма проблем. Урната не може да мине през рентгена на охраната, но ще ѝ позволят да я вземе на борда.

Фертилити плаща билетите и поемаме към терминала. Подава ми платнената чанта и казва:

— Мъкна я от половин час. Свърши нещо.

Охраната е твърде притеснена от урната и почти не ме забелязва. Метална е и никой не иска да я отвори, камо ли да бръкне вътре.

По целия път се движат охранители по двойки, гледат ни и говорят в радиостанциите си. Урната се търка в крака ми през платнената чанта, Фертилити си поглежда билета и следи табелите на вратите, през които преминаваме.

— Стигнахме — казва тя. — Дай ми чантата и изчезвай.

Около нас хората се нареждат на опашка, защото започват да викат пътниците за полета.

Моля, пътниците с билети за редове от петдесети до седемдесет и пети да се качат на борда.

Кой от тези хора е смахнат терорист? Не знам.

В залата зад нас двойките охранители са се събрали по четирима и по шестима.

— Дай ми чантата — казва Фертилити.

Сграбчва дръжката и дръпва силно.

Вижда ми се безсмислено, че е взела Тревър.

— Дай ми чантата!

Моля, пътниците с билети за редове от трийсети до четирийсет и девети да се качат на борда.

Охранителите приближават, трополейки по коридора, с разкопчани кобури, с ръце върху оръжията.

И аз разбирам къде е пистолетът на Адам.

В урната е, казвам, и се опитвам да изтръгна платнената чанта от Фертилити.

Моля, пътниците с билети за редове от девети до двайсет и девети да се качат на борда.

Едната дръжка на чантата се скъсва и урната тупва върху килима на пода. С Фертилити се спускаме към нея.

Тя е решила да похити самолета.

— Някой трябва да го направи — казва. — Съдба.

И двамата стискаме урната.

Моля, пътниците с билети за редове от първи до девети да се качат на борда.

Няма смисъл да умират хора, казвам.

Последно повикване за полет 2039.

— Този самолет трябва да се разбие в Австралия — казва Фертилити. — Никога не греша.

— Не мърдайте! — извиква някой от охраната.

Повтаряме, последно повикване за полет 2039 до Сидни.

Охранителите са ни обкръжили, когато урната се отваря. Тленните останки на Тревър Холис се разпиляват. Пръст си и в пръст ще се върнеш. Пепел си и в пепел ще се превърнеш. Пълнят очите на всички. Дробовете им. Пепелта на Тревър се стели като облак около нас. Пистолетът на Адам пада на килима.

Преди Фертилити, преди охранителите, преди самолетът да потегли, аз сграбчвам пистолета. Сграбчвам Фертилити. Добре де, добре, ще го направим по нейния начин, казвам, притиснал пистолета в главата ѝ.

Тръгваме заднишком към портала.

Не мърдайте, викам.

Спирам, за да ѝ скъсат билета, и кимам към отворената урна и останките от Тревър по целия килим.

Някой да го смете и да го подаде на тази жена тук. Това е брат ѝ.

Охранителите са приклекли и дулата на оръжията им сочат челото ми. Един касиер събира повечето от Тревър в урната и я подава на Фертилити.

— Благодаря — казва тя. — Толкова е неловко.

Качваме се на този самолет, казвам аз, и отлитаме.

Насочвам я към терминала, чудейки се кой ли на борда е истинският смахнат похитител.

Питам Фертилити и тя се размива.

Питам я защо и тя казва:

— Каква ирония само! Скоро ще разбереш кой е похитителят.

Ти ми кажи.

Хората в самолета се тълпят в задната половина, приведени, закрили глави с ръце. Хлипат. Между редовете до пилотската кабина е струпана купчина с портфейлите, часовниците, лаптопите, мобилните телефони, преносимите CD-плеъри и сватбените халки на всички.

Хората са добре обучени.

Сякаш това има нещо общо с тях.

Сякаш това има нещо общо с парите.

Казвам на екипажа да затвори вратите. Все пак съм бил на много самолети, пътувайки от стадион до стадион. Подгответе се за отлитане, казвам.

До нас седи дебел костюмар с пакистански вид. Двойка бели с колежански вид. Мъж с китайски вид.

Питам Фертилити — кой е, кой е истинският похитител.

Тя коленичи до купчината с жертвоприношения и тършува из нея. Избира си красив дамски часовник и перлена огърлица.

— Сам познай, Шерлок — казва тя.

Тя казва:

— Аз съм само невинна заложничка.

И закопчава диамантена гривна около китката си.

Запазете спокойствие, изкрещявам аз, но знайте, че на борда на този самолет има опасен терорист, който възнамерява да го разбие.

Някой пищи.

Млъкнете, моля, казвам.

Казвам на всички — не ставайте, докато не открия терориста.

Фертилити взима диамантен пръстен от жертвения олтар и си го слага.

Един от вас е похитител, казвам, не знам кой, но някой тук иска да разбие самолета.

Фертилити се кикоти ли кикоти.

Обзема ме ужасно усещане, че пропускам някаква много смешна шегичка.

Успокойте се, казвам.

Казвам на стюардесата да отиде отпред и да разговаря с капитана. Не искам да нараня никого, но наистина трябва да се измъкна от тази страна. Трябва да излетим и да се приземим на безопасно място, някъде между тук и Австралия. После всички ще слязат.

На Фертилити, която се смее до мен, казвам, че дори тя ще слезе.

Ще довършим полета, казвам, но само аз и един пилот. И щом отлетим втория път, казвам, ще пусна пилота да скочи с парашут.

Ясно ли е, питам.

И стюардесата, към чието лице съм насочил пистолета, отговаря „да“.

Този самолет ще се разбие в Австралия, казвам, и само един човек ще умре.

И тогава започвам да разбирам.

Може би няма друг похитител.

Може би похитителят съм аз.

Около нас хората започват да си шушукат. Разпознали са ме. Аз съм масовият убиец от телевизията. Аз съм Антихриста.

Аз съм похитителят.

И аз се размивам.

Постави ми капан, нали, питам Фертилити.

През смях тя казва:

— Донякъде.

През смях я питам дали наистина е бременна.

През смях тя казва:

— Опасявам се, но, честно казано, не го предвидих. Истинско чудо си е.

Вратите на салона се затварят и самолетът запълзва назад по терминала.

— Е — казва Фертилити, — цял живот си чакал другите да ти казват какво да правиш — семейството ти, Църквата, шефовете, социалната асистентка, агентът, брат ти... — Е, сега никой не може да ти помогне. — Знам само, че ще намериш изход от тази каша. Ще

намериш начин да загърбиш цялата си прецакана житейска история. Ще бъдеш мъртъв за целия свят.

Самолетните двигатели започват да вият и Фертилити ми подава мъжка сватбена верижка.

— И след като разкажеш житейската си история, и се сбогуваш с нея — казва тя, — след това двамата ще започнем нов живот и ще живееем щастливо до края на дните си.

2.

Някъде по пътя за Порт Вила в Нови Хебриди аз сервирам последната си вечеря така, както винаги съм си мечтал.

Хвана ли някого да си маже масло на филийката, преди да я разчупи, ще го застрелям.

Хвана ли някого да отпива от напитката си с храна в устата, ще го застрелям.

Хвана ли някого да насочва лъжицата към себе си, ще го застрелям.

Хвана ли някого без салфетка в скута...

Хвана ли някого да побутва храната с пръсти...

Хвана ли някого да се храни, преди да съм сервирал на всички...

Хвана ли някого да духа храната, за да изстине...

Хвана ли някого да говори с пълна уста...

Хвана ли някого да пие бяло вино, уловил чашата, или да пие червено вино, уловил столчето на чашата...

Всички ще получите куршум в главата.

На трийсет хиляди метра над земята сме, движим се с осемстотин и деветнайсет километра в час. В апогея на човешката еволюция сме и ще изядем тази вечеря като цивилизовани човешки същества.

1.

И така, това е моята изповед.

Проба, проба, едно, две, три.

Според Фертилити, ако само успея да измисля как да избягам... Ще избягам оттук. Ще избегна катастрофата. Ще избягам от Тендър Брансън. Ще избягам от полицията. Ще избягам от миналото си, от цялата си смахната, болезнена, окаяна, объркана житейска история.

Фертилити казва, че номерът е просто да разкажа на хората как стигнах дотук, и ще измисля начин.

Ако успея да си тръгна и да загърбя стария си живот...

Ако оцелея, каза тя, ще се научим да правим по-добър секс.

Ще заживеем нов живот заедно.

Ще ходим на уроци по танци.

Посъветва ме да разкажа житейската си история до момента, когато самолетът удари земята. После светът ще си помисли, че съм умрял. Каза да започна от края.

Проба, проба, едно, две, три.

Проба, проба, едно, две, три.

Може би работи. Не знам. Дали ще ме чуете някога? Не знам.

Но ако чувате, слушайте. И ако слушате, значи сте разбрали как всичко се обърка. Това е записът от полет 2039. „Черната“ кутия, както я наричат хората, въпреки че е оранжева, а вътре има кълбо жички, където е записът на всичко оцеляло. Открили сте историята за всичко, което се случи.

И продължавайте.

Дори да нажежите жичките до бяло, те пак ще ви разкажат същата история.

Проба, проба, едно, две, три.

И ако слушате, значи знаете, че пътниците са слезли от самолета в Порт Вила, в Република Вануату, и са разменени за половин дузина парашути и още бутилчици с джин.

И след като се вдигнахме отново във въздуха и се насочихме към Австралия, пилотът се спусна с парашут към свободата.

Ще го повтарям до втръсване, но е вярно. Не съм убиец.

И съм сам тук горе.

Всичките четири двигателя са извън строя и аз съм във фазата на контролирано спускане, моето пикиране към земята. Това е пределната фаза на моето спускане. Движа се право към Австралия с деветстотин километра в секунда — моята пределна скорост.

Проба, проба, едно, две, три.

Още веднъж — слушате записа от „черната“ кутия на полет 2039.

И на тази височина, чуйте, и е тази скорост в празния самолет, това е моята история. И моята история няма да се разпилее на хиляди кървави частици и да изгори с хилядите тонове горящ метал. И след като самолетът се разбие, хората ще потърсят „черната“ кутия. И моята история ще оцелее.

И аз ще живея вечно.

И ако успея да разбера какво искаше да каже Фертилити, ще се спася. Но не мога. Глупав съм.

Проба, проба, едно, две, три.

Това е моята изповед.

Това е моята молитва.

Моята история. Моят молебен.

Чуйте ме. Вижте ме. Запомнете ме.

Любим неудачник.

Прецакан Месия.

Несбъднат любовник. Възнесен при Бог.

Уловен съм в капан, в пикиращия самолет, в живота си, в пилотската кабина, а равното жълто на австралийската пустош се надига бързо.

Има толкова много неща, които искам да променя, но не мога.

Това е всичко. Сега всичко е само история.

Това са животът и смъртта на Тендър Брансън и аз просто ще им обърна гръб.

А небето е синьо и праведно във всички посоки.

Слънцето е съвършено и ярко, и близко и днес е прекрасен ден.

Проба, проба, едно, две...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.